

УИТЛИ СТРИЙБЪР СИВИТЕ

Превод от английски: Петър Василев, 2006

chitanka.info

ЧАСТ ПЪРВА ЛЕТЯЩИТЕ НОЩЕМ

Кой е в съседната стая? Кой?

*Струва ми се, че чувам някого да реди думи на нов език,
който смразява слуха.*

Не — езикът на влезлия не може да се долови.

Томас Харди,

„Кой е в съседната стая“

ГЛАВА 1

Понеже е надвиснала, опасността на определени места — като на бойното поле — е много по малка заплаха, отколкото по тихите улици на малкия град. Като на една улица някъде в Америка например, където три момчета на коледа се гонят по пресичащи се осморки. В приятната майска вечер всяка опасност би дошла напълно неочаквано. А да се случи нещо ужасяващо изглежда невъзможно.

Не всички момчета, впрочем, бяха в опасност. В действителност две от тях нямаха причина да се безпокоят повече, отколкото всеки друг от жителите на Мадисън, Уисконсин, в изпълнената с омаен аромат вечер на 21 май 1977 година. Третото момче обаче нямаше този късмет. Изобщо.

Поради нещо, скрито дълбоко в гените му, то беше привлякло необикновения интерес на някой, за когото се предполагаше, че не съществува, но не само че съществуваше, но и управляваше тази земя.

Това беше твърде неприятно за детето, дори трагични в някакъв смисъл, защото тези същества — ако може дори да се нарекат така — причиняваха невероятни травми, белязващи травми... на онези от жертвите си, които оцеляваха.

Гоненицата приключи с последните лъчи на слънцето. Лампите пред къщите по протежение на Уди Лейн светнаха. Едно по едно момчетата се разотиваха.

Дани продължи да кара още малко под погледа на Бърли, кучето на господин Бмърс. Скоро самият той се приближи през тревата, с лула, припламваща при всяко всмукване, и го заговори:

— Дани, искаш ли да дойдеш тази нощ на риба с мен и чичо си Франк? Тази седмица наистина кълве добре.

Дани беше саможиво дете, обременено с майка алкохоличка и баща побойник, и обикновено се радваше на подобни възможности да избяга от тягостната атмосфера у дома. Можеше да вземе спалния си чувал, да го разпъне на дъното на лодката и ако някоя риба разтърсеше въдицата му, щеше да го събуди. Но не и тази нощ.

— Утре съм на скаутски лагер — каза той. — Трябва да ставам рано.

Господин Емърс се залюля на пети.

— Отказал си риболова?

— Трябва да съм в парка в девет. А съм на черква в седем и половина.

— Да, ясно. Разбирам. — Мъжът пак всмукна от лулата си. — Ако уловим есетра, ще ти я запазим.

После се засмя гърлено, в съзвучие с първите пориви на вятъра, който съпътстваше изгрева на луната. Дани изчезна в тъмната Уди Лейн: въртеше бясно педалите на велосипеда „Рали“ и не смееше да погледне към смрачаващото се небе, и не смееше да се обърне назад.

Подпря колелото, изтича към осветената задна врата и когато прекрачи прага и влезе в кухнята, го заля вълна на облекчение. Подуши витаещата миризма, усети, че е гладен, но знаеше, че вече не е останало нищо. Отиде до дневната.

Не остана дълго. „Лодката на любовта“ беше като религия за майка му и баща му, а после идваше и „Островът на фантазиите“. Предпочиташе да е в стаята си с Батман — беше го купил за двайсет цента от Рон Блум.

По същото време на няколко мили оттам Кейтлин Бърнс, която обожаваше „Лодката на любовта“, гледаше сериала и едновременно слушаше наставленията на майка си как да лакира пръстите на краката си. Яркочервено, и използвай лак, който се втвърдява бавно. Издържа по-дълго, лющи се по-малко, изглежда добре на пръстите на краката. Следващата седмица училището свършваше и тя искаше — трябваше — да боядиса ноктите си за ходенето на плаж.

Подтикната от гласове, за които беше решила, че са отражение на мислите ѝ, майка ѝ се беше преместила в Мадисън, Уисконсин, в този занемарен апартамент близо до езерото. Добро място, нашепваха ѝ гласовете, за разведена жена да си намери мъж. Добро място, както със сигурност не ѝ бяха казали, да се отвлече дете, да се изнесе навън, далече, така че когато писъците започнат, да няма кой да ги чуе освен нощния вятър. И така, това щеше да се случи тази нощ, след като „Лодката на любовта“ отплаваше и тишината изпълнеше къщата.

Съботната вечер преливаше в нощ, луната се издигна над къщите, които една по една угасваха. Мадисън спеше спокойно.

Някъде след три Дани Калахан се сепна и се събуди. Отвори очи, но не видя нищо освен звезди. За миг помисли, че все пак е отишъл за риба. После осъзна, че е в леглото си и че звездите са от неговия домашен планетарий, купен от „Едмънд Сайънтифик“ за девет долара. Голяма тъмносиня сфера, направена от пластмаса, с крушка от вътрешната страна. В нея бяха изрязани дупки, съответстващи на звездното небе, и когато загасеше лампите и пуснеше планетария, чудото се случваше: небето се появяваше навсякъде около него.

Но той не беше включвал планетария и това накара гърлото му да се свие от страх. Отвори уста, за да извика баща си, но единственият звук, който излезе, беше свистенето на издишания въздух. Звездите минаваха по лицето му, извиваха се покрай носа му и направо на очите му, а сълзите му се стичаха безпомощно в тишината.

Чуваше се само жуженето на мотора на планетария и вятърът, свирещ в клоните на стария дъб в двора. Дан приседна на ръба на леглото. Като човек, който закопчава палтото си, преди да поеме на път, закопча горницето на пижамата си, докато всички четири големи копчета не заеха местата си в илиците. Една мисъл му нашепваше:

„Стани и погледни през прозореца...“ Той стисна чаршафите с ръце. Старият дъб разклати листата си и мислите продължиха да шептят: „Хайде... хайде, хайде“.

И той разбра, че стъпалата му са докоснали пода и че стои изправен сред стичащите се звезди. Плъзна се към прозореца. Докато се приближаваше, го видя да се отваря. Тръгна по-бързо и се промуши през него. Опита се да хване рамката, докато минаваше, но не успя да я напипа. Озова се сред клоните на дъба, бореше се с тях, сграбчваше ги.

Успя да склочи ръце около един, но се преобърна и краката му се вирнаха към небето. Вкопчи се с всички сили, но придърпването ставаше все по-мощно.

— Тате — изкрещя той... а тласъкът го откъсна и го запрати нагоре.

Чу кучешки вой, видя под себе си сова, перата ѝ бяха окъпани от лунната светлина. Писъкът ѝ се загуби сред вятъра.

Крещеше и се бореше, размахваше ръце и крака във въздуха, сграбчваше празнотата. Далеч под него лунните отблясъци танцуваха по набръчканата повърхност на езерото Монона. А после се озова сред

нощните облаци, летеше през техните каньони, рееше се над техните хълмове и чу тътена на зараждащите се в тях мълнии.

Изумлението най-накрая заглуши виковете му, но не спря сълзите, които се стичаха по лицето му. Дъхът му спря, когато след бавното плъзгане над един облак видя, безкрайно далеч долу, сребристото езеро и точките светлина, които очертаваха Мадисън. Стисна очи, скри лицето си с длани и се придвижи нагоре към нещо, което приличаше на сребърен остров в небето.

Островът имаше обла пролука, мрачна и черна.

Мина през отвора. За миг увисна във въздуха, после падна на пода. Отвори очи и видя, че е заобиколен от тъмнина, но не непрогледна. Лунен лъч се процеждаше през пролуката. Далеч долу можеше да различи точици светлина — рибарските лодки в езерото.

Обгърна го студена тъга. Сега, тук, той си спомняше тази част от миналото. Не искаше малките доктори да го докосват — никога вече. Но знаеше, че ще го направят, и то скоро. Замисли се дали да не скочи през пролуката. Но какво щеше да стане после? Приблужи се и се наведе, доколкото смееше.

— Господин Емърс! Чичо Франк! Помогнете ми! Моля те, чичо Франк!

Неясно шумолене. Той се притисна по-близо до ръба. Искаше му се да има смелостта да скочи. Нечий глас прошепна меко:

— Здравей.

Той се отдръпна. Можеше да различи бялото — бяло лице, широки бели дрехи.

— Помогни ми — каза гласът.

Беше момиче, сега успя да я види, да го разбере по гласа ѝ. Стоеше от другия крайна пролуката в пода, лицето ѝ белееше под бледата лунна светлина.

— От Мадисън ли си? — попита тя. Гласът ѝ трепереше.

— Да. Казвам се Дани Калахан.

— Аз съм Кейтлин Бърнс. Не бях виждала другиго тук преди.

— Аз също.

— Къде сме?

— Не съм сигурен.

— Защото, когато съм тук, си спомням, че съм идвала и преди, но когато се прибера вкъщи, вече съм забравила.

Наведе глава, гласът ѝ се снижи до несигурен шепот:

— И на теб ли ти махат дрехите?

Лицето му се обля в червенина. Той обхвана раменете си.

— Ъхъ...

— Правят странни неща с мен.

— Някакви операции.

Очите ѝ проблеснаха.

— Да. Но това не е болница.

Студени, пресметливи очи наблюдаваха как двете деца се притискат едно към друго.

Останаха прегърнати, момичето по нощница, момчето с пижама, изцапана с овесена каша от вечерята. Нямаше нищо общо със секс — бяха твърде малки. Като две птичета, откраднати от гнездо, опитващи се да открият някаква сигурност там, където сигурност не съществува.

— Ако се опитаме да се гмурнем в езерото, дали ще успеем? Вместо просто да скачаме? — попита Дан.

— Не знам. Едва ли.

— Имам медал за гмуркане. Ще се пробвам — каза той.

Тя въздъхна разбиращо. Приблжиха се по рампата към пролуката, през която ги бяха вкарали тук. Корабът не изглеждаше добре оборудван. Нямаше дори приспособление за затваряне на люка. Беше стар и сглобен ръчно, но използваните материали далеч надминаваха по качества известните на хората. Конструкцията беше от нечупливи и незапалими пръти и алуминиево фолио, което не можеше да се пробие дори с пистолетен изстрел. Нямаше сияещи пултове за управление, нищо наподобяващо „Стар Трек“. Просто станиол и шперплат, и една тенекиена кутия, пълна с необикновена антигравитационна субстанция, извлечена от Земята.

Съществата, които се криеха близо до децата, знаеха за какво си мислят те, защото бяха способни да виждат не само физическите им тела, увити в мокрите дрехи, но и електрическите им тела — блестяща плетеница от линии, които преминаваха през тях, пламтящите нерви, които носеха усещания и любов, и спомени, и синия страх, извиращ от сърцето.

Можеха да надзърнат в главите — златисти и зелени линии, измествани от червени и пурпурни, и бяха наясно, че това също са цветовете на страха.

Кейтлин и Дан се взряха надолу към блестящата набръчкана повърхност на езерото.

— Ще го направиш ли? — попита тя.

Дани си представи как в лодката си господин Емърс подръпва от лулата, докато наблюдава въдицата. Пое си дълбоко дъх. Какво обаче щеше да види господин Емърс — едно момче, падащо от небето? Може би, но най-вероятно не. Навярно щяха да решат, че плясъкът е от скочила риба.

После чу пърхация звук в тъмното — звукът означаваше, че нещата се раздвижват.

Кейтлин се притисна към него. А после по устните ѝ плъзна сянка на усмивка и тя вдигна ръка. Държеше кибритена клечка.

Чу се жужене, настойчиво, приближаващо.

Кейтлин се провикна през дупката.

— Живея в Мадисън! Живея в Мадисън, Уисконсин! — Гласът ѝ мина през крехките стени, последван от силно ехо, но само облаците го чуха.

Дан сви ръце на фуния около устата си и изкрещя:

— Чичо Франк, помощ!

— Кого викаш?

— Чичо ми. Сега е на риба в езерото.

Тя запали клечката и в светлината на мъждукащия пламък нещо зад нея се размърда. Зелено сияние. Дан го гледаше как се превръща в разтеглена форма на око на насекомо — огромно. Беше точно зад нея, само на няколко сантиметра. Проблесна и се скри в сенките. После клечката догоря. Внезапно нещо се плъзна под ризата му и се залепи на гърдите му.

Чу запъхтяното дишане на Кейтлин, после от нея се изтръгна оглушителен писък и той също закрещя. Крещеше с всичка сила, от дъното на душата си. Ръцете го обхванаха, пронизващо изгаряне проникна през гърдите му, потъна дълбоко, накара го да се задави и изпълни устата му с вкус на мърша.

Не можеше да помръдне, не можеше да издаде звук. Усети, че го пренасят, стомахът му се сгърчи и се сви на топка, в гърлото му се надигна стомашен сок.

Не можеше да види нищо, да чуе нищо — освен накъсаното хрипливо дишане на Кейтлин.

Появи се ръка, протегна се в бледата светлина, сякаш за да бъде видяна от него, дълга ръка с пръсти като оголени клони, всеки завършващ с дълъг крив нокът. Ръката държеше кухненски нож с петна ръжда по острието.

Ножът се спусна над гърдите му, пробождащ, после върхът на острието премина по корема му, гъделичкащ. В тъмнината се чу разрязващ звук, после припукване и бълбукането на въздух, изсмукван през течност. Сетне се появи студенина, която се разпростря от врата му надолу до слабините, и той видя дръжката на ножа, използван като трион. Острието се издигаше и спускаше. Студенината в гърдите му нарасна. После със засмукващ звук две големи бели неща се издигнаха над него. Той повдигна глава, вгледа се в тялото си. Гледката беше толкова странна и неочаквана, че той зяпна. Видя нещо, което приличаше на мокър хамстер — трепереше, свит на топка в гърдите му. Лежеше в локва слуз. От двете му страни някакви неща, подобни на големи гумени мехове, се разпускаха и свиваха със съскащ звук.

Замръзнал от студ и смъртно уморен, той се отпусна назад, главата му тежко се удари в твърдия метал на плота, на който беше положен.

После се появиха звездите, милиони малки звезди, всички златисти и зелени и движещи се като огнени искри, носени от бурен нощен вятър. Заобиколиха децата, завъртяха се вихрено около телата им. Движеха се с грацията на огромен пасаж риби, прииждащ към тялото на едното дете, после през въздуха към тялото на другото. Това се повтаряше отново и отново и всеки път звездите проникваха в абсолютната голота на телата им — и вените и органите засилваха. Светлина извираше от крециящите им уста, изскачаше от ушите и очите им.

Децата се бореха, но не можеха да се изправят, крецияха, но никой не им обръщаше внимание. Мъчението, ужасно, но и някак красиво, продължи.

От другата страна на континента, в Колорадо, един млад офицер вдигна телефона и се обади във Вашингтон.

— Сър, имаме „блестящо момче“, реещо се над Мадисън, Уисконсин.

— Откога? — долетя умореният глас на подполковник Майкъл Уилкис.

— Двайсет и две минути, сър. Не показва признаци на движение. Уилкис си погледна часовника. Беше почти четири сутринта.

— Добре направихте, че ме уведомихте, въъ...

— Лейтенант Лангфорд, сър.

— Да. Благодаря ви. — Той затвори телефона. Енергичният лейтенант щеше да изпрати изстребител, ако „блестящото момче“ се задържеше още малко. Не биваше да оставят някое от проклетите неща да се застои над гъсто населена зона след изгрев-слънце. Майк се зачуди каква ли дяволска работа преследва, въздъхна над собствената си безпомощност, после изтръска едно хапче от шишенцето, преглътна го с чашата вода, която държеше до леглото, и пак си легна.

Би могъл да поиска Имън Глас да попита Адам относно неподвижното „блестящо момче“, но сигурно нямаше да го направи. Адам беше един от двамата сиви, които бяха заловили по време на необичаен инцидент в пустинята в Ню Мексико. Един от техните летателни апарати попадна в обхвата на новите мощни радары, които се изпитваха в Уайт Сандс, и се разби. Сивите не бяха очаквали наличието на подобни радары и летателната способност на кораба им беше нарушена.

Екипи на военновъздушните сили стигнаха до мястото на катастрофата и откриха двама от сивите все още живи. Третият не беше оцелял. Заедно те образуваха триада, еквивалента на едно човешко същество. Лишени от трети партньор, който да допълни способността им за взимане на решения, двамата, които бяха останали живи, бяха сравнително безпомощни и пленяването им беше възхитителен успех... освен, разбира се, ако не беше изкусна измама от страна на сивите.

Човек общуваше с тях чрез мисъл — всъщност Имън беше единственият, успял да го направи.

По някакъв начин използваше съзнанието си, за да обменя картини с тях. Беше странно и никой не беше сигурен дали наистина става нещо, но това беше всичко, с което разполагаха. Все пак част от технологичната информация, която Имън беше получил от съществата,

съдържаше ценни научни идеи, така че вероятно цялата работа не беше пълна загуба на време.

Но така и не успяха да разберат какво *правят* сивите с хората. Беше ужасно, в това нямаше съмнение. Ужас, връхлитащ от небето ужас, срещу който военновъздушните сили не можеха да направят нищо. Затова всичко се пазеше в тайна и щеше да си остане тайна.

Той изстена, обърна се на другата страна и примирено зачака хапчето да подейства.

Децата се бореха, извиваха се, гърчеха се. Дан видя нещо бяло. Вгледа се, мъчеше се да разбере какво е, докато се бореше с мъглата, която пречеше на зрението му. Беше много тъмно, но все пак можеше да различи нещото. То се клатеше, сякаш беше закачено на простор, и той си помисли, че може да е голям чаршаф, мокър, защото капеше, капките прозвънтяваха в метал някъде долу.

Беше странен чаршаф, имаше подобие на лице, уста, зейнала като на риба на сухо, и две размазани черни дупки над нея. Бяха ли очни орбити? Реши, че трябва да са, защото над тях нещо тъмнееше — приличаше на коса. После видя, че е вълниста и светла, и осъзна, че е руса коса — а той беше видял русата коса на Кейтлин, когато тя запали клечката.

Опита се да произнесе името ѝ, но излезе само немощен шепот. Искаше майка му, баща му, чичо Франк, който беше страшен здравеняк, да дойдат и да им помогнат.

Кап, кал, кап.

После видя, че има още един, с къса тъмна коса и лице, сякаш разкривено в огледалата от Къщата на ужасите в увеселителния парк на Мадисън.

Вгледа се в него и разбра: това беше неговата кожа. Но ако тя беше там горе, а той тук, тогава...

Стомахът му се преобърна, сърцето му бясно заблъска в гърдите, гърлото му стана сухо като посипано с пепел. Искаше да изкрещи, искаше да помоли Бог за помощ, но не можеше да издаде нито звук.

Някъде в тъмното се чу неясно жужене. Нещата от мрака идваха. Той се огледа, но знаеше, че няма да ги види — никога не беше успявал да ги види.

После кожата му излетя нагоре и напред, разгърна се като огромен облак над него, облак със зейнала уста и дупки вместо очи, и се спусна нежно като падането на росата, когато лагеруваш под звездите, и го обгърна в най-дълбоката топлина, която бе изпитвал.

Той въздъхна дълбоко от чисто човешко удоволствие и искрено облекчение. До него Кейтлин също простена и той разбра, че тя също е била покрита със собствената си кожа.

Внезапно, без да са излезли през врата или нещо друго, сребърният кораб започна да се издига и се отдалечи над главите им, превърна се в точка. Вятърът виеше около тях, косата им се вееше и Дан реши, че са ги блъснали навън и че ей сега ще паднат в езерото и ще се удавят.

Под тях господин Емърс видя лъчите светлина да играят по летните облаци и възкликна:

— Какво става, по дяволите?

А Франк каза:

— Кълве...

Измъкнаха още един костур.

Дан се събуди с вик. Лежеше по корем, завивките бяха разхвърляни из стаята. Стана — беше страшно жаден, — отиде в банята, пусна чешмата и започна да пие. Майка му го чу и се появи зад него.

— Какво ти е, Дан?

Момчето заплака, прегърна я с всички сили, зарови лице в нощницата ѝ — цялата беше вмирисана на цигари и джин.

— Какво ти е?

— Сънувах. Много лош сън, мамо.

Тя го заведе в стаята му, сложи го да легне и приседна на ръба на кревата.

— Индианци — хванаха ни и ни одраха живи.

— Кого са одрали?

— Мен! Мен и... нея. Не знам. Мен и момичето.

Хладната ѝ ръка докосна челото му.

— Сънувал си, че си гол с момиче, а това е малко страшно, нали?

— Звездите — каза той. — Звездите...

Но не можеше да се сети какво точно за звездите. Затвори очи. Ръката на майка му го успокои, но някъде дълбоко в него, където се зараждаха писъците, някаква част си спомняше всички ужасни мигове и нямаше да ги забрави никога.

Майка му, въпреки че беше пияна и потисната, постоя още малко до него, после се върна в кухнята и поднови равномерните си и неотклонни нападения срещу бутилката евтин джин.

Кейтлин откри, че е на пода, гола и обляна в пот. Не знаеше как се е озовала тук. Бързо се изправи и осъзна, че я е страх да погледне отражението си в огледалото — ужасен, вледеняващ страх. Застана с наведена глава, подпря се на мивката и заплака.

Не можеше да проумее какво се е случило. Защо беше, гола? Какво правеше на пода? Кое беше онова момче — и защо изобщо си спомняше момче?

Отиде си в стаята и си облече нощницата. Седна до прозореца и загледа как луната се плъзга ниско над езерото. Миризмата на орлови нокти изпълваше въздуха.

После ѝ призля, изтича до банята и повърна. Изми си лицето и зъбите — и най-накрая видя в огледалото собственото си измъчено лице. Неспособна да повярва на очите си, докосна стъклото. Сълзите напълниха очите ѝ и започнаха да се стичат по бузите ѝ. Тя отиде в стаята, легна и заспа мрачен и неспокоен сън на пленена душа.

ГЛАВА 2

В мрачния октомврийски предобед на 2003 лейтенант Лорън Глас наблюдаваше как спускат ковчега на баща ѝ. Вече беше съвсем сама: майка и ги беше изоставила, когато тя беше на дванайсет — завърна се в Шотландия и така и не се обади.

На погребението присъстваха още четирима души: не ги познаваше. Предположи, че са от отдела, в който беше работил баща ѝ. Не знаеше абсолютно нищо за този отдел нито името, нито с какво се занимава.

Вятърът разбърка цветята, които беше донесла, свещеникът довърши словото си и тя хвърли буца пръст — повтаряше си наум: „Няма, няма да плачеш“ — а после избухна в сълзи.

Беше умрял при изпълнение на служебните си задължения. Не ѝ бяха съобщили как и не ѝ бяха позволили да види тялото. Ковчегът беше запечатан с федерални печати, предупреждаващи, че отварянето му е престъпление. Оловна спойка запълваше процепа под капака. Беше поискала да я оставят насаме с него за малко, но дори това ѝ бе отказано. Нямаше известие за смъртта му, нищо, което да отбележи постигнатото от него в този свят. Тя вярваше, че баща ѝ бе живял като герой.

Бяха ѝ дали пет хиляди долара компенсации за смърт и баща ѝ беше записан като загинал при изпълнение на служебния си дълг.

Загинал как? При изпълнение на какъв дълг? Беше излязъл от къщи, както всяка сутрин. После сигурно бе карал до работата си. Живееха на Райт Пат в Дейтън, но той пътуваше до Индианаполис през дните, когато работеше, а те не бяха точно установени.

Докато церемонията приключваше, за нейно изумление над главата ѝ прелетяха самолети във военна траурна формация — издигнаха се величествено към сивия хоризонт. После, в края на полето, почетният караул, за чието присъствие тя изобщо нямаше представа, стреля двайсет и един пъти. Най-високата чест. Прогърмяха барабани.

Погребваха го с най-големите почести — и тя изпита огорчение, че не знае защо.

Четиримата мъже вече се отдалечаваха от гроба. Тя бързо ги настигна.

— Ще ми кажете ли нещо?

Никой не продума.

— Моля ви, аз съм негова дъщеря. Кажете ми поне дали се е мъчил?

Един от мъжете, висок и толкова рус, че би могъл да е албинос, се обърна.

— Трябва ли да кажа „не“?

— Знаете ли как е умрял?

— Знам Лорън.

Той знаеше името ѝ. Но кой беше този мъж, с безупречно ушит костюм, сив като есенните облаци, почти бяла коса и очи толкова бледи, че също изглеждаха бели?

— Кой сте вие? Ще ми кажете ли как е умрял баща ми?

— Ела в управлението. Можеш ли?

— Сега? Това заповед ли е?

— Мислиш ли, че ще се справиш?

Това вървене през гробището беше най-тъжното нещо, което ѝ се беше случвало. Не разбираше тъгата, това беше нова територия за нея. Можеше ли да отиде до управлението съкрушена? Да говори, докато скърби? Можеше ли да изслуша тайни в това състояние?

— Искам да се прибера вкъщи — каза тя.

Той ѝ даде адрес в базата.

— Помисли си. Нямахте да те молим, ако не беше...

— Знам, че е спешно. Очевидно е спешно.

— Аз съм Луис Крю — представи се той. — Ако нямаш нищо против, моля те, не споменавай срещата ни и името ми пред никого.

— Добре — отвърна тя. — Ще ми кажете ли какво се е случило с баща ми?

Той се втренчи в нея продължително, толкова дълго, че ѝ стана неловко. Преценяваше я. Но защо? Тя нямаше високи правомощия, беше низш офицер от снабдителната част, не беше тръгнала по стъпките на баща си към военновъздушното разузнаване.

— Ще ми кажете ли? — попита отново.

— Съжалявам, че се налага да те повикаме в такъв ден.

— Аз също.

Тя се отдалечи от него, подмина спретнатите редици еднакви военни гробове, в които военновъздушните сили бяха изсипали толкова много животи, в толкова много стоманени ковчези; повечето от загиналите бяха твърде млади и твърде невинни, твърде добри, за да заслужават да умрат по невероятните и ужасни начини, които им осигуряваха военновъздушните сили.

Дългът ги беше погълнал. Винаги дългът — дъхът и кръвта на баща ѝ.

— Клетвата, Лорън, никога не забравяй клетвата. Може да те води до смъртта ти, но дори да е така, трябва да отидеш.

Беше си мислила: „Ако някой глупав президент ме изпрати в неизвестна страна, където дори не би трябвало да сме, дали е мой дълг да умра там?“

Знаеше отговора.

Беше ли смъртта на баща ѝ безполезна? Надяваше се да не е, надяваше се, че водената траурна формация е повече от прощална почест.

Животът с баща ѝ не беше идеален. Имън Глас беше взискателен и не особено доволен от начина, по който се развиваше кариерата ѝ.

— Трябва да се постарая, Лорън. Бъди готова, когато има нужда от теб, бъди решителна, когато е важно.

Колко заблуден беше. Той служеше в други военновъздушни сили, доколкото тя можеше да прецени. В нейните военновъздушни сили главните ѝ безпокойства бяха свързани с раздути сметки и липсващи лаптопи, не с дълг и смърт сред колиби и палми.

„Кой си бил ти, татко? Защо се случи това?“

Баща ѝ имаше кошмари. Не просто кошмари, а крещящи изблици на ужас, от които не можеше да се събуди. И човек не можеше да се приближи до него. Удряше я, а на сутринта беше толкова разстроен от това, което беше направил, че изпадаше в депресия за няколко дни.

Често питаше дали е казал нещо насън. Очевидно това го тревожеше, и то сериозно. Тя търсеше някакъв смисъл във виковете му, но така и не успя да го открие.

Качи се в колата си и завъртя ключа. С нетърпение очакваше отоплението да прогони всепроникващия канадски студ, който идваше

от обширните равнини на север, разтърсваше оголените дървета и покритите със стърнища поля.

Подкара към къщи, мина покрай голямата сива база до апартамента им. Постоя в дневната — помисли си колко безлично изглежда всичко. Неизбежният пейзаж на стената, непретенциозните книги по лавиците, старият телевизор. И този стол, голям и удобен, а до него поставка за списания, запълнена с „Харпърс“, „Нешънъл Ревю“ и „Нешънъл Джеографик“.

Всичко толкова обикновено — и все пак толкова наситено с него, че всяка следваща стъпка извикваше още спомени и по-голяма самота.

Направи кафе и докато отпиваше, осъзна, че това е чашата на баща ѝ. Не издържа и се разплака пак. Разбираше, че това са изстраданияте сълзи на съкрушения, родени от тъгата и загубата.

Последното ѝ признание за любов щеше да остане неизречено. Но най-важното, разговорът, който представляваше животът им заедно, никога нямаше да бъде приключен.

След цялата му кариера на погребението му имаше само петима души. А и то не беше обявено по никакъв начин. Явно неговият отдел не беше голям. Полковник, около петдесетте, с бадж Уилкис. Кой беше той? И дали това бе истинското му име. Друг, по-млад, подполковник Лангфорд. Към четирийсетте. После цивилен, нисък, със зле скроен костюм. Той беше плакал, мълчаливи сълзи, които отмахваше с ръка, сякаш бяха буболечки, полазили по лицето му. А после господин Крю, висок, с неопределима възраст, приличаше на шведския актьор Макс фон Сюдов. Елегантен костюм, а и тези очи... Сиво-бели. Уникални.

Хората на баща ѝ. Неговите колеги. Тя тръсна глава, за да не мисли за тези мълчаливи мъже.

Отиде в спалнята и си легна, затвори очи, замисли се какъв ли ще е животът ѝ оттук нататък.

Баща ѝ имаше странни настроения, които понякога се разразяваха като бури. Беше огорчен от факта, че не бе успял да стане генерал.

— Заради проклетата ми работа. Никой друг не може да я върши, а това не е работа за генерал.

Мразеше я и я обичаше. Пиеше на кухненската маса, обръщаше водка след водка, а след това започваше да реди стихове, което беше прекрасно и плашещо, защото той имаше невероятна памет за поезия и

защото когато изпаднеше в такова състояние, да стоиш до него беше все едно да се вираш в най-тъмната стая на света.

„Когато в спор със мрачната съдба — все едно го чуваше да казва в момента — си спомням моя минал в скръб живот... — И после я поглеждаше и добавяше: — Прости ми прекаления патос.“

— О, по дяволите — каза тя. — Ще ми липсваш, наистина ще ми липсваш.

Как можеше да е умрял? Как беше възможно да го убият при изпълнение на служебен дълг в Индианаполис?

Но все едно. Според него в деня, когато бе получила назначението си, тя беше поела към генералския чин. Той щеше да направлява кариерата ѝ.

— Не можеш да станеш боен пилот, затова трябва да станеш част от важен екип.

Дълго се вира в заповедта ѝ да се яви в снабдителната част. Застина загледан, толкова неподвижно, че накрая тя реши, че може да е заспал прав. После постави документите подчертано внимателно на облегалката на канапето. След това влезе в кабинета си. Чу го да крещи и се приближи до вратата, което не беше редно, но в крайна сметка се отнасяше за нея. Успя да долови само една фраза, повторена няколко пъти:

„Замразете я.“ И после започна да ругае човека от другата страна на линията, с озлобление, което надминаваше и най-страшните му избухвания. Това я изплаши, защото означаваше, че скритите страни от живота му по някакъв начин са свързани с нея.

Стисна още по-силно. „Когато в спор със мрачната съдба...“ Имаше и още нещо между нея и баща ѝ, което се проявяваше в мигове на мълчание, странната му тъга, някакъв вид връзка, която изпълваше въздуха около тях, сякаш по някакъв начин свързваше умовете им. Или поне тя си въобразяваше така.

Телефонът иззвъня.

Тя погледна изписания номер. Обаждаха се от базата. Можеше ли да е мъжът от погребението на баща ѝ? Можеше ли да я притиска толкова точно днес? Не вярваше.

— Ало?

— Лейтенант...

— Вижте, господине, вие от командващия състав ли сте, защото ако не сте, честно казано, се опитвам да осъзная смъртта на баща ми, моя единствен приятел, и просто няма да дойда.

Последва тишина. Продължителна.

— Да, от командващия състав съм — каза накрая той. — И това е заповед.

Беше ли вярно? Възможно ли беше този човек наистина, в действителност да е на телефона в момента и да я командва по този начин?

— Бих искала да го отложим за утре.

— Получихте заповед, лейтенант.

Тя затвори и пожела, наистина силно, да причини нещо особено болезнено на този човек. Но това е военният живот, нали? Не можеше да си позволи да тъжи.

Яви се във внушителен, но безличен кабинет, който имаше всички тайни отличителни белези на обител на официален представител. Приеха я веднага.

Заедно с господин Крю беше по-младият от двамата подполковници, Лангфорд. Това малко я поуспокои — по-възрастният излъчваше нещо смущаващо, Уилкис или Уилис, или както там му беше името.

Кабинетът беше просторен, а мебелите от истинско дърво — но нямаше никакви дипломи и плакати по стените, нито портрети, нищо, което да издава нещо повече за обитателя му. Очевидно разузнавач, но не от военновъздушните сили, защото тогава щеше да е с униформа. Тя отдаде чест на подполковника. Той ѝ отвърнал каза:

— Свободно, лейтенант.

— Моля, седнете — предложи Крю.

— Моите съболезнования — додаде Лангфорд. — Баща ви беше велик човек и национален герой. Трябва да знаете, че ще получи Разузнавателен медал^[1] — той направи пауза, — а също така и Почетния медал.

Разбра, че е зяпнала, защото трябваше да стисне челюсти, за да затвори уста.

— Почетният медал на Конгреса^[2]?

Крю кимна.

Тя млъкна. Беше зашеметена. От благоговение. От мъка, че не беше успяла да сподели ужасите, които съпътстваха работата му и го бяха убили.

— Спомняте ли си тестовете, на които сте се явявали в Лакланд? Каква връзка имаше пък това?

— Преминах много тестове през обучението си.

— Един от тях включваше номера на страници и вие трябваше да ги свържете с линии.

— Разбира се, спомням си — каза тя. Тестът беше един от многото стандартни армейски тестове за групиране, които беше правила като новобранец.

Нещо, като да свържеш точките с линии.

Доколкото си спомняше, го беше надраскала.

— Обърках го.

Двамата мъже се взираха в нея безмълвно. Гледаха я, помисли си тя, както човек би наблюдавал шимпанзе в клетка.

— Какво значение има?

— Приготвил съм ви още един тест — каза той.

— Още един тест? За това ли става въпрос? Защото...

— Лейтенант, изключително важно е.

В гласа на Лангфорд се прокрадна нотка, която я накара безмълвно да го изслуша.

— Трябва да попълните формуляр, че сте съгласна.

— Мислех, че ще ми кажете нещо за баща ми.

— Така е.

Тя взе формуляра и докато го четеше, с изненада установи, че не става дума за поемане на риск за здравето ѝ.

Погледна Лангфорд. Лицето му беше безизразно. Лице на зъболекар — маска. Тя прочете на глас:

— Всяко обсъждане или коментар, или неоторизиран запис на някакъв обект, среща или действие, свързани с проекта, е забранено и подлежи на наказание според Закона за националната сигурност от 1947, със съответните поправки.

Опита се да се засмее. Двамата останаха съвсем сериозни.

— Звучи доста помпозно. — Никаква реакция. — Извинете, но това е много сериозен документ.

Тя побутна формуляра към Крю.

— Не можем да преговаряме с вас — каза Лангфорд, — и дори не можем да разговаряме, докато не подпишете.

— Стани доброволец или ще те разстрелят, с други думи.

Лангфорд бутна обратно документа към нея.

— Не пропускай тази възможност. Може да си първата в списъка, но списък има.

— Ако подпиша и не ми хареса каквото чуя, мога ли просто да си изляза?

Лангфорд се обърна към Крю, който дори не мигна.

— Съжалявам, но споразумението е обвързващо — каза Лангфорд.

— Тоест ме обвързва с нещо, за което не мога да узная, докато не се включа в него? А след това не мога да напусна?

— Знам, че звучи малко прекалено.

— Малко? Направо си е плашещо. Повече от плашещо. Имам предвид, военновъздушните сили не подхождат по този начин. — Зачуди се дали това е вярно.

— Подпиши. Ще е от голяма полза.

Може би баща ѝ я наблюдаваше сега. Ако приемеше, че нещо е останало от него, някакъв вид душа.

Тя взе писалката от бюрото... и изпита странното чувство, че двамата чакат, но по особен начин... като че ли бяха гладни, а тя беше обяд.

— Все пак мисля, че не трябва да го правя — каза тя. „Съжалявам, татко, но не ми се струва правилно.“

Крю изпъна дългите си крака и се наведе напред. Очакваше да я заговори, но той не каза нищо. Просто я гледаше. Нямахме никакво особено изражение, нищо подобно. Но тя се стресна. Определено. Много сериозен, много отговорен момент.

— Това ми прилича на скачане от скала, без да знаещ какво те чака долу.

Крю въздъхна. Беше ли това гняв? Потиснато нетърпение? Въобще не можеше да го разчете. Решаваш, че е светец, а после — нещо различно.

— Искаме да продължиш работата на баща си — каза Крю. — Ако издържиш този малък тест, разбира се.

— Спешно е — добави Лангфорд. — Ще трябва да започнеш още следобед.

Крю пак побутна формуляра към нея.

— Но... какво е правил?

— Моля те, помогни ни — настоя Крю. Гласът му беше все така мек, но отчаянието в него беше някак ужасяващо.

— Ами... ако не мога?

Той се усмихна, съвсем леко.

И внезапно тя осъзна, че не може да откаже. Не можеше да изживее остатъка от живота си в неведение за това какво е правел баща ѝ, да знае, че е подминала тази възможност.

Беше убит все пак.

Подписа формуляра и го бутна обратно.

Подполковник Лангфорд го взе, сгъна го, пхна го в един кафяв плик и каза:

— Ще получиш копие, подписано от министъра на отбраната.

— Шегувате се.

— Лорън, ти имаш уникална способност — каза той, наследена, както смятаме. Първият тест, който си направила, е бил успешен. Всъщност си единственият човек, успял да направи това за последните четирийсет години, през които тестът е бил даван под една или друга форма на всеки новобранец в Съединените американски щати, Канада, Великобритания, Нова Зеландия и Австралия. Единственият, който успя да се приближи до решението. Но не се учудихме, защото знаехме кой е баща ти.

Това звучеше малко прекалено.

— Какво точно искате да кажете?

— Ти си една на милиони, Лорън. Наследила си абсолютно уникални способности от баща си.

Какво можеше да означава това?

— Честно казано, нямам никакви специални умения.

— Трябва да те предупредя, че ще изпиташ необичайни преживявания. Искам да разбереш, че няма да е нито приятно, нито лесно. Не твърдя, че няма опасност, защото вече трябва да ти е станало ясно, че опасност има и че е голяма. Нещо повече, ние няма да сме в състояние да ти помогнем. Ще се наложи да се справяш сама. Съвсем сама.

— Но... но вие казахте, че има списък, подполковник Лангфорд. И че ще повикате следващия човек, ако аз не подпиша.

— Излъгах. И ти също ще го правиш. Много пъти. Това ще е голяма част от работата ти.

— Ако бях казала „не“ — въпреки татко, твърдо и окончателно „не“ — какво тогава?

— Щяхме да кажем нещо драматично, като например, че съществуването на човешката раса зависи от теб — отвърна Крю.

Думите увиснаха във въздуха. Невероятно. Налудничаво дори. Лорън не знаеше дали да се ужаси, или да се разсмее. Всичко изглеждаше толкова абсурдно, че избухна в смях — и това беше единственият звук в стаята, и остана такъв. Премести погледа си от едното сериозно лице към другото. Тези двамата май изобщо не се шегуваха.

Но тя беше момиче, едва на двацет и две, и макар че това ѝ харесваше, нищо не подсказваше, че има някаква необикновена мисия в живота.

— Твърде откачено е — каза тя бавно. — Наистина ли искате да ми кажете, че съм някакъв необикновен изрод?

— Нищо ли не знаеш за работата на баща си? — попита Лангфорд.

Тя поклати глава. Наистина не знаеше.

— Ти си това, което наричаме емпат. Можеш да чуваш мисли и да ги предаваш на други, които са способни да ги чуват.

— Да, татко имаше навика да се изразява така. Четеше научна фантастика — Артър Кларк и разни други.

Крю ѝ подаде жълта бележка.

— Напиши първото, което ти дойде наум.

Тя взе хартията, замисли се за момент, после надраска първата дума, която ѝ хрумна, и каза:

— Името на бръснаря на баща ми — Адам.

Лангфорд извади от джоба си плик.

— Този, с когото ще работиш, не може да говори. Неговият мозък е дотолкова различен, че без човек като теб можем да обменяме само най-основни идеи. Като проверка, той ти предаваше името, с което го наричаме в този кабинет.

Подаде ѝ плика.

В него имаше листче — миришеше странно на препарат за почистване. Единствената дума, написана там, беше „Адам“. Тя погледна листчето, после вдигна очи към двамата мъже.

— Кой е този всъщност?

— Отговорът е част от това, което се опитваме да разберем. Цялата кариера на баща ти беше отдадена на тази загадка.

— Неговото име е Адам, но вие не разбирате... какво?

— Идеята за имена липсва в тяхната култура. Адам и Боб са само наши етикети.

— Боб?

— Е мъртъв.

Още една смърт, отбеляза мислено тя. Но кой в този свят можеше да общува с мисли и да не използва имена?

— Следващата ни стъпка ще е да те изпратим да се представиш на ръководителя на вашата част от проекта. Той работи в много малък отдел с повишени мерки за сигурност — каза подполковник Лангфорд.

— Не трябва да говориш с него за миналото си, за срещата с нас, за нищо, което не е абсолютно наложително, за да си свършиш работата. Разбираш ли?

Всичко започваше да изглежда все по-налудничаво.

— Значи просто така да отида при този човек — командващия ми офицер — и да му кажа — какво?

Подполковникът ѝ подаде плик.

— Няма нужда да казваш нищо. Дай му това. Той ще те инструктира по-нататък.

Тя взе плика, разбира се: вътре имаше заповеди. Понечи да го отвори.

— Не.

— Не? Не мога да отворя собствените си заповеди? — Тя поклати глава. — Защо ли не се изненадвам?

Той ѝ подаде карта с адрес в Индианаполис.

— Ще отидеш в новата си месторабота. Полковник Майкъл Уилкис те очаква — видя го на погребението. Ще получиш следващите си заповеди устно от него... Лорън, искам да разбереш, че за цялата тази тайнственост има много основателна причина. С времето ще си изясниш тази причина и ще се озовеш в същата позиция, в която сме

ние — това е тайна, която няма да се поколебаеш да защитиш с живота си.

Докато вървеше към паркинга, Лорън обмисляше странната заповед да се представи на адрес в Юнивърсити Хайтс в Индианаполис и да стигне там преди шест вечерта. Не беше невъзможно, като се имаше предвид, че разстоянието бе малко над сто мили, а тя разполагаше с пет часа. Типично за военновъздушните сили обаче. Беше работила две години в отдела по снабдяване и изведнъж, макар да й оставаше време само колкото да се прибере и да грабне четката си за зъби, трябваше да тръгне тъкмо към Индианаполис от всички възможни места — и при това не към съоръжение на военновъздушните сили, доколкото можеше да прецени.

— Вземи си багажа и тръгвай — беше казал Лангфорд. — Без сбогувания, електронни съобщения и телефонни обаждания.

Тя имаше приятели, живот — или поне нещо като живот. Не, по дяволите! Моли в офиса щеше да се чуди къде е, също и Чарли Блейн, с когото започваха да стават повече от приятели, но той беше на мисия за зареждане с гориво и нямаше да се върне през следващите четиридесет и осем часа — така че щеше да намери апартамента й празен, мобилния й телефон — изключен и електронната й поща да препраща всички съобщения.

Боеше се да не се сблъска с някой познат по пътя към къщи, но всичко бе спокойно. Тя познаваше военновъздушните сили: сегашният й командващ офицер, генерал Уинтърс, щеше да бъде надлежно уведомен за прехвърлянето й и т.н., но нищо нямаше да стане гладко. Несъмнено следващото нещо, което щеше да получи от сегашния си отдел, щеше да бъде уведомление, че е напуснала самоволно.

Четиридесет и пет минути си приготвя багажа. Накрая добави и малкия албум със снимки. На нея и баща й през годините. После слезе до паркинга и натъпка всичко във форда.

И потегли, без да поглежда назад.

Носеше се на запад по шосе 70. По радиото пускаха музика от миналото й. Лорън започна да се замисля за сънищата на баща си.

Като малко момиче затискаше глава с възглавницата и молеше Бог да му помогне. По-късно отиваше в спалнята му, за да се опита да му даде някаква утеха. Откриваше го с широко отворени очи, да крещи и да тръска глава — но не можеше да го събуди.

Казваше, че Виетнам се връща да го преследва. Беше летец и имаше награди. Имаше и белег на гърба. Казваше, че много хора изгорели живи в походна болница, запалена от виетнамците. Безпомощни хора, хора без лица, без крака. Той бил със счупена ръка и лоша инфекция, но поне можел да тича.

Разбира се, имаше един проблем. Тя много добре знаеше, че баща ѝ не е служил във Виетнам. Беше виждала военната му книжка — и никъде не беше отразено да е служил там.

Всъщност баща ѝ беше служил в Уайт Сандс, после във военната база Форт Хуачука в Аризона. Най-ранните ѝ спомени бяха свързани с красивите скали около Форт Хуачука. След това бяха дошли в Райт Пат, където той се беше свързал с военновъздушното материално-техническо командване. Знаеше го, защото неговият отдел беше свързан с дирекция за поведенчески изследвания, която беше подразделение на въздушното материално-техническо командване. Наясно беше, че поведенческите изследвания са свързани с изучаването на неща като пилотската издръжливост. Също и с друга, скрита дейност — разработка на психотронни оръжия и разни подобни.

Караше покрай ферми и царевични ниви — тук хората живееха по друг начин. Искеше ѝ се да покара трактори, комбайни и друга селскостопанска техника. Обичаше големите машини.

Беше поживяла доста в Средния запад, така че Индиана не ѝ се стори чужда. Някога, преди майка ѝ да замине за Глазгоу, минаваха оттук практически всяка година. Майка ѝ си падаше по бързите коли — или по-скоро по шофьорите, механиците и всеки, свързан със състезанията. Всъщност почти по всеки, стига да не беше баща ѝ.

Очакваше да види управление или някаква лаборатория, вероятно близо до университета. Но видя само жилищни сгради. Широки улици, големи стари къщи, смълчани в късния следобед.

Стигна Хамилтън 101 и беше, меки казано, объркана. Най-обикновена къща, строена някъде преди Първата световна война. Красиво, да. Но — къща? Подразделение на военновъздушните сили да се намира в къща в града?

Добре де, къща — къща. Влезе по алеята за паркиране и спря зад добре изглеждащ мерцедес с подвижен покрив. Да, това не беше обичайната кола за полковник от военновъздушните сили. Възможно

беше, разбира се, колата да е на някой друг, но пък ѝ бяха казали, че шефът тук е полковник Уилкис, а колата беше паркирана на специална настилка. Привилегии на командващия офицер — така беше във военновъздушните сили.

Имаше само още един автомобил, а гаражът беше заключен с катинар. Другата кола беше хонда, не твърде нова. Значи тук бяха полковник Уилкис и някакъв загубеняк, когото щеше да срещне по-късно. Все пак не беше най-низш сред низшите — тогава щеше да е с форд или тойота, като нея, да се мъчи да свърже двата края с твърде малко пари.

Качи се на верандата — над вратата имаше еленови рога. Спря и се загледа в този невероятно неуместен избор за украса в Индианаполис, Индиана.

Звънецът беше старовремски. Тя го дръпна и ѝ отвърна кротко, не особено силно дрънчене. Всъщност едва се чуваше. Затова го дръпна няколко пъти.

Ръката ѝ все още беше на звънеца, когато вратата се отвори и един офицер — изглеждаше малко по-възрастен, отколкото трябва да е човек на активна служба — я изгледа с кървясалите си очи.

— Заповядайте. — И се отмести леко встрани.

Гласът му звучеше тъжно и тя остана със странното впечатление, че може би е плакал. Забеляза, че до стената има кутии.

— За вас са — каза той. — Нещата на Имън.

— Полковник, все още никой не ми е казал какво се е случило с баща ми. Беше ми заповядано да дойда тук и нямам никаква представа защо. Изтъкнаха ми причини, които ми звучат като нескопосана научна фантастика, и трябва да заявя, че не това е начинът според мен. Би трябвало някой да ме предупреди, че когато дойда тук, ще ми връчат вещите на баща ми.

— Кой ви изпрати тук?

Тя не можеше да повярва, че той всъщност не знае нищо.

— Наредено ми е да не ви казвам.

Той кимна, сякаш това беше най-нормалното нещо на света. Лорън го последва в кабинет, очевидно пригоден от някогашната господарска спалня.

— Тази къща е построена през деветстотин и осма година от единствения едър скотовъдец в Индиана — каза мъжът, докато седнаше

зад бюрото.

Нямаше формалности. Но той беше по-старши, така че тя вдигна ръка към челото си и каза:

— Лейтенант Лорън Глас на вашите заповеди, сър.

Той я погледна.

— Очевидно. Отиди до дезинфекционната стая и се подготви.

— Моля?

— Стаята за дезинфекция. Ще я намериш в дъното на шахтата.

— Сър, трябва да ви обясня, че нямам представа какво става тук.

Няма ли да ми обясните?

— Ще се справиш.

— Добре... каква е тази дезинфекционна стая? За какво трябва да се дезинфекцирам?

— Слушай, знам, че не си наясно с нищо. Планирахме да те включим, когато баща ти наближи пенсия. Никой не предполагаше, че ще стане така. Но сме в отчаяно положение, Лорън.

Тя седна.

— Сър, съжалявам, че трябва да разсея илюзиите ви, но аз не съм преминала никакво тренировъчно обучение — никакво. Не съм подготвена за това. Изобщо нямам представа какво правите тук, но какво той да е, то е убило...

Трябваше да спре. Тъгата и болката задушиха думите ѝ.

— Лорън, познавах баща ти от години. Трябва да разбереш, че това, което ще ти кажа, дори да звучи коравосърдечно или жестоко, няма за цел да те нарани. Баща ти би го казал сам, ако беше сред нас. Щеше да ти каже: войнико, имаш дълг. Изпълни дълга си.

— Сър, с цялото ми уважение, заявявате ми, че баща ми е загинал при изпълнение на служебния си дълг, а после ми казвате да продължа оттам, докъдето е стигнал, без никаква подготовка или обучение. Бих искала да разбера тази заповед малко по-добре. Знам, че ще работя с някой, наречен Адам, и че баща ми е работил с него и някой, наречен Боб. И в резултат на това баща ми е загинал. Само това знам.

Уилкис се изправи толкова внезапно, че тя го последва машинално. Обърна ѝ гръб и отиде до прозореца.

— Няма подготовка, няма и време. Искам да слезеш долу веднага, защото имаме проблем, и вярвам — не, знам — че си

единственият човек, с когото разполагаме и който може да помогне.

Опита се да ѝ се усмихне и тя отново видя студенината, този път по-ясно, отколкото на погребението. Този човек беше фанатик. Тя се зачуди възможно ли е да се вярва на фанатик?

Баща ѝ го беше направил. Това беше командващият му офицер, този хладен мъж с внимателно подредения си кабинет и лъскавата си кола.

Той я заведе до малък асансьор под централното стълбище.

— Долу ще се срещнеш с много способен мъж — той ще ти помогне.

Лорън влезе в полутъмния асансьор. Имаше усещането, че се спуска бързо — и доста по-дълго от минута. Когато вратите се отвориха, видя нисък млад мъж в бял стерилен костюм... беше четвъртият мъж от погребението.

— Аз съм Анди Морган — представи се той — Добре дошли в комплекса.

— Това място е доста дълбоко.

— Намираме се на дълбочина шейсет метра. Дълбоко в скалния пласт. — Той тропна с крак по пода. — Базалт.

Тя долови още един глас. Стенеше изтощено. И ядосано.

Огледа се, но не видя никого.

— Кой стене?

Морган поклати глава и каза:

— Бива си те.

— Кой стене? Какво става тук?

— Лорън, чуй ме. Ще се срещнеш с него след секунди. В известен смисъл. Това, което чуваш, минава през два метра дебела стоманена стена, допълнително защитена с високоинтензивни електромагнитни полета.

— Тогава как е възможно да го чувам? Защото го чувам кристално ясно. Този човек е в агония.

— Аз не мога да го чуя.

— Но това е лудост! Чуй го само как вие!

— Тъкмо способността ти да чуваш тези мисли е причината да си тук.

— Какви мисли? Той плаче!

— Трябва да влезеш вътре — каза Анди Морган. Със същия тон, с който би й казал, че е време за първия й боен полет или за спускане по Ниагарския водопад в бъчва.

Зад него имаше стоманена врата, залостена и с големи лъскави резета. Защо някой би положил толкова много усилия, за да държи някого заключен по този начин? Какво бяха затворили тук — някакъв побъркан свръхчовек? Тя се опита да потисне неясните си и фантастични подозрения, да не кажем страхове, и да се съсредоточи върху конкретните знания, които щяха да са й необходими тук, в чисто практически план.

— Агресивен ли е?

— Скъпа, той *лети* вътре! Блъска се в стените, откакто полковникът гушна букета. Извини ме. Откакто баща ти почина.

— Преди да вляза, мисля, че ще е по-добре да ми кажеш какво точно се е случило с него.

Мъжът наведе глава.

— Никой ли не ти е казал?

— Нищо не ми казаха.

— Добре, баща ти получи драскотина.

— Драскотина?

— Която предизвика алергична реакция, толкова остра, че му изтече кръвта.

Нямаше нужда да мисли много. Седна на единия от двата стола пред пулта за управление.

— Не мога да го направя.

Морган беше благовиден, възпълен, с много тъжни очи.

— Изпратиха те тук, без да ти кажат абсолютно нищо, нали?

— Точно така.

— Добре, ще съм откровен с теб. Чувала ли си за пришълци?

— Да, тези без зелена карта.

— Другият вид.

— О, зелените човечета ли? Не се интересувам от такива неща.

— Може би ще е по-добре да разгледаш кабинета на баща си.

— Наистина бих искала.

В другия край на малката стая имаше врата. Без табелка с име. Той отключи и Лорън видя малко помещение без прозорци, със стоманено бюро, два стола и походно легло. Имаше също така

етажерка с книги, отрупана с трудове, посветени на електромагнетизма и НЛО. Тя прочете заглавията: „Нашественици“, „Превъплъщения“, „НЛО — червен код“, „НЛО и националната сигурност“, още и още — десетки.

— Личните му вещи са горе. Можеш да избереш какво да задържиш. — Той вдигна една обърната върху бюрото снимка. — Сигурен съм, че ще искаш да я запазиш.

Снимката накара сърцето ѝ да се свие, а очите ѝ да се напълнят със сълзи — на нея бяха двамата с баща ѝ. Беше направена, когато бе на дванайсет. Бяха в Кейп Мей, Ню Джърси, тя беше с новия си бански костюм, а любимият ѝ териер Приси беше още жив. За миг усети аромата на соления въздух, спомни си радиото, свирещо някъде по плажа, и чу пърхането на ветреца.

Анди нагласи снимката на бюрото.

— Това вече е твой кабинет.

— Значи там вътре има пришествие?

— Баща ти беше негов емпат — и ти ще бъдеш негов емпат.

— В смисъл?

— Ще установиш, че можеш да виждаш картините в ума му, и ще ни ги описваш.

Баща ѝ беше пазил голяма тайна.

— Трябваше да ме обучат.

— Баща ти искаше да почака, докато натрупаш повече опит във военновъздушните сили. Нали разбираш, записваш се, носиш униформа, но за да станеш част от тая побъркана организация, се изисква време.

— Аз съм възпитаник на военновъздушните сили от главата до петите.

— Той разбираше това. Уважаваше го. Но дългът е нещо различно. Имам предвид нашия дълг. Да пазиш толкова огромна тайна е ужасно бреме. И най-вече — да си даваш сметка, че всеки път, когато влезеш в тази стая, можеш да умреш. Всеки път. И въпреки това да продължаваш да го правиш, както правеше баща ти в името на военновъздушните сили, на родината и на бъдещето на човечеството.

Той се вгледа в снимката.

— Трябва да влезеш и да успокоиш Адам. Ако не можем да го накараме да се укроти, буквално ще се убие от блъскане в стените.

Като имаме предвид, че го прави, откакто баща ти умря, наистина сме отчаяни, лейтенант.

Или трябваше да поеме меча на баща си, или да го остави да лежи и да обрече смисъла на живота му да почива в ковчега до него.

Всъщност нямаше истински избор. Никога не беше имало. Тя пое дълбоко дъх.

— Добре, какво да направя?

Той я преведе през стоманената врата към малката зала за преобличане. Тя застана гола под душовете в стените и тавана, въртеше се бавно с ръце над главата, както я бе инструктирал — зелена, миришеца на химикали течност се изливаше върху нея.

Все още мокра, тя нахлузи оранжевия изолационен костюм и намъкна дебелите неудобни ръкавици.

— Електромагнитно активен е — обясни Анди. — Ако го докоснеш, ще се разпростре в нервната ти система и ще започне да контролира тялото ти. Нали не искаш това да се случи?

— Не, разбира се.

— Намажи си лицето с вазелин. Това е инжектор с адреналин. Ако усетиш нещо като гъдел в гърлото, притисни го към крака си и изчезвай.

Докато бъркаше в контейнера с вазелин, тя си помисли, че ръката на баща ѝ е била последната, която е правила същото. Можеше почти да го усети до себе си, как ѝ обяснява да не се бои, да си спомни за дълга си и че ще е с нея по всяка стъпка от пътя.

После нещо се промени. Стаята, мъжът — всичко около нея изчезна. Внезапно се озова в друга стая. Стая със стени от неръждаема стомана, черен под и флуоресцентен таван. На масата лежеше мъж, гол, заобиколен от хора със защитна екипировка, стерилни костюми, предпазните стъкла на шлемовете им бяха спуснати — както си му е редът. Мъжът беше станал виолетов, гърдите му се издуваха, от очите и от носа му по бузите му се стичаше кръв — като сълзи.

Халюцинацията, или каквото и да беше, беше толкова жива, сякаш тя наистина беше на това място. Можеше дори да чуе съскането на климатика и приглушените гласове на докторите зад маските — опитваха се да спасят мъжа на масата.

Той се закашля, задави се. Някаква сестра монотонно докладваше: „Кръвно налягане 280 на 200, сърдечен пулс 160,

кръвното налягане се покачва, глюкоза 320 и се покачва, още една прехвърлена граница...”

Чу се пронизително скимтене и кръвта започна да блика през кожата му, обливаше маските им и стерилните им бели костюми, плъзгаше се и се стичаше към пода, бликаше от всяка негова пора — мъгла от кървави розови капчици, изхвърляни сякаш от хиляди малки дупчици по тялото му.

После главата му се извърна и тя видя лицето му... и студено острие прободеше сърцето ѝ.

В същия миг видението на бащината ѝ смърт изчезна.

Лорън осъзна, че все още е в стаята за преобличане. Анди я държеше да не падне.

— Съжалявам — промълви тя. Стегна се и отстъпи крачка назад.

— Мисля, че е от... дълбочината.

— Щом казваш. — Той я прегърна през кръста.

— О, я стига!

— Спокойно де. Просто исках да ти помогна.

Тя издиша, после поклати глава. Беше толкова истинска... Наистина живо и реално.

Той я наблюдаваше.

— Добре ли си?

— Не. Не съм.

— Да не беше пристъп, защото...

— Това е моя работа, ясно?

— Добре. Извинявай. — Той замълча за момент, после, понеже тя не каза нищо повече, продължи: — Сега ще отворя клетката. Когато влезеш, ще видиш стол и маса. Седни на стола.

— Това ли е всичко? Това ли ми се полага да знам?

— Ние знаем само толкова. Честно казано, това, което правеше баща ти и което знаем, че си способна да правиш ти, не е обяснено. Просто трябва да го направиш.

— А ако не успея?

— Мина теста — каза той, отиде до клавиатурата и набра комбинацията. — Аз ще съм в контролната зала. Ще можеш да ме виждаш и чуваш, както и аз теб. Ако забележа, че си в опасност, ще те изтегля оттам. Но понякога нещата вътре се случват невероятно бързо.

После излезе от стаята за преобличане и затвори тежката врата. Малко по-късно, тя чу гласа му — с леко металическо звучене — от вградения в тавана високоговорител.

— Чуваш ли ме?

— Да.

— Добре. Отварям вратата.

Чу се силно изщракване, после звук като от вихрушка и вратата на малката стая се плъзна. Лорън видя помещение, осветено от, както й се стори, ултравиолетова светлина. Напомни й за изложбата „Животните на нощта“ в кливландския зоопарк, където прилепите и другите нощни създания бяха заблуждавани, че през деня е тъмно.

— Няма ли нормално осветление?

— Не се тревожи, че няма да го видиш. Няма да можеш. Ако успееш да го забележиш, смятай се за късметлийка. Дебни го с периферното си зрение.

Въздухът я блъсна. Беше сух, много сух. Направо усети как лицето й се сбръчкава, толкова беше сухо, почувства как устните й започват да се напукват. Смисълът на вазелина й стана ясен.

Стаята не беше голяма, може би шест на шест метра. Стените й изглеждаха направени от гума. В отсрещния край имаше прозорец и тя успя да различи Анди, седнал зад контролния пулт. Лицето му беше окъпано от зелена светлина, струяща от уредите пред него.

Внезапно нещо премина край нея — толкова бързо, че тя се изви назад и размаха ръце. Наподобяваше жуженето на муха, но не на малка муха, не. По-скоро с размера на ястреб.

Имаше и глас: скимтящ, виещ, стенещ. Най-странният глас, който беше чувала, може би заради ехото, което оставаше едновременно в ушите и ума й, сякаш чуваше едновременно звуци и мисли, които бяха отражение на звуците.

Удар, жужене, удар, жужене, удар, жужене преминаваха през стаята, а с тях и скимтенето, виенето и стенанието — изнемощели и жални.

Видя нещо — просветване на нещо блестящо черно. Около педя — и издължено. Беше освен това възхитително живо — огромно блестяща око. От устните й се изтръгна писък. Висок и изтъкан от чист ужас.

Виенето се усили. Вече звучеше безутешно, сякаш нещото беше усетило отвращението и уплахата ѝ и това го отчайваше още повече.

— Почакай — каза тя. Смътно забеляза, че Уилкис стои до Анди в контролната зала.

— Седни на стола — нареди Уилкис по интеркома.

— Къде е той?

— Движи се заедно с очите ти, така че изглежда неподвижен. Окото не може да види нещо, което е неподвижно.

— Като скала или планина.

— Не — обясни Уилкис. — Когато гледаш нещо, каквото и да е, ти се движиш, затова го виждаш. Тъй като Адам непрекъснато прави микроскопични флуктуации, съответстващи на честотата на трептене на окото ти, той не се регистрира от зрителния ти нерв.

— Какво означава това, по дяволите?

— Нека го кажем така: ако наистина искаш да го видиш, направи рязко движение. Докато го правиш, се съсредоточи върху периферното си зрение. И ще го съзреш.

На не повече от трийсетина сантиметра за миг се появи сянка, после изчезна.

— Той е тук! Над главата ми!

После съществото отново започна да скимти; и можеше да го усети как фучи из стаята. Все по-често, преминаваше на съвсем малко разстояние от лицето ѝ. Сети се, че баща ѝ е бил одраскан, и седна, неспособна да помръдне от ужас.

— Спокойно. Справяш се чудесно.

Уилкис ѝ кимна и ѝ се усмихна.

— Това е някаква ужасна измама — изкрещя тя. — Шибана лъжа!

Изправи се. Адам профуча толкова близо, че тя нямаше друг избор освен пак да седне. Пак стана — и пак се повтори същото.

— Той те харесва, Лорън — каза Уилкис.

Усещането беше като да откриеш прилеп или някаква друга гадина в косата си. Как баща ѝ беше успявал да издържи? Тая работа беше абсолютно откачена.

— Какво ще правим с пришълеца? — изкрещя тя. — Как изобщо сме го пленили?

— Взехме двама от тях след катастрофа в Ню Мексико. Може й да са ни ги изпратили нарочно, не можем да сме сигурни.

Свистене и стон покрай ушите й.

— Махни се!

— Той иска да те докосне! Остави го да те докосне!

Лорън размаха ръце над главата си.

— Не искам. Ще ми изтече кръвта.

— Това беше злополука. Той е съкрушен от загубата, затова се държи така. Успокой се и изпълнявай заповедите ми.

Образи на баща й преминаха през съзнанието й, като снимки. С тях дойде и тъгата и дълбокото разкаяние. Беше ясно, че пристигат отвън, макар че не беше сигурна откъде го знае. Беше все едно да всмукваш дим от чувства.

— Шшш... — прошепна тя. — Спокойно, миличък... — Погледна към контролната зала.

Жуженето спря.

Нещо се отърка о бузата й.

— Мисля, че току-що ме докосна... Знам, че съжаляваш — прошепна тя. — Знам... — Отново хвърли поглед към контролната зала. — Какво да направя сега?

Никакъв отговор.

Лорън се опита да успокои пришълеца. Започна да рови из паметта си, опитваше се да открие думите на някоя песен от детството си, някаква успокояваща мелодия. Баща й хич не го биваше в пеенето. Майка й обожаваше Елвис, но моментът не изглеждаше подходящ за негова песен.

После се появиха проблясъци от видения. Светлината в центъра на стаята стана тъмночервена и на масата се появи мъж, седнал срещу Адам. Ярка зелена светлина като от лазер подскочаше във въздуха. Мъжът беше баща й.

Беше толкова истинско, толкова хубаво да го види отново, че сълзите дойдоха почти мигновено. А после тя чу „ох“ в главата си и разбра, че Адам е осъзнал коя е.

— Да — каза тя. — Да, той ми беше баща.

Ох! Ох!

— Да, наистина — успя да промълви тя през сълзи, — и на мен ми липсва, липсва ми много.

Следващото, което видя, беше блестяща красива жена, с лице, заобиколено от ореол златиста светлина. Това беше самата тя, осъзна Лорън, такава, каквато я виждаше Адам.

Емпат. Някой, който предава емоции. Оказа се, че ѝ е в кръвта. Нямаше нужда от обучение. Може би беше нещо в гените. Може би предците ѝ бяха ясновидци или вещици, или нещо подобно. Дядо ѝ по бащина линия беше дошъл от Ирландия... и това май беше всичко, което знаеше за предшествениците си.

В контролната зала полковник Уилкис и Морган се спогледаха.

— Върти я на малкия си пръст — каза Уилкис.

— Със сигурност, сър.

— Знае как да се отнася с тях тая малка гадинка. Забележителен е.

Не казаха нищо повече. Лорън Глас беше пленена. Нямаше да избяга, никога, не и докато не последваше баща си, когото Адам беше убил с одраскване.

---

[1] Разузнавателен медал (Intelligence Medal) — един от няколко вида медали, връчвани от Агенцията за национална сигурност на САЩ на цивилни или военни, отличили се с решителни и смели действия, довели до подобряването на сигурността на САЩ. — Б.пр. ↑

[2] Най-високото военно отличие на САЩ. Връчва се на служителите на въоръжените сили за проявяване на изключителна храброст и смелост при борбата с врага. — Б.пр. ↑

ЧАСТ ВТОРА

ТРИМАТА КРАДЦИ

*Отвякоха малката Бриджет за седем, години далече.
Когато се върна, когато се върна, приятелите ги нямаше
вече.*

Уилям Алингам^[1],
„Феите“

ГЛАВА 3

Дан влезе в кухнята и отърка лице във врата на Кейтлин. Тя тъкмо миеше спанака — извърна глава, наслаждавайки се на ласката. В техния случай дори тринайсетте години брак не бяха достатъчен меден месец и тя изобщо не се беше наситила на съпруга си.

Бяха се срещнали тук, в Бел, два дни след като той пристигна. Странно, но и двамата бяха израснали в Мадисън, Уисконсин, само на няколко пресечки един от друг. Дан се разхождаше из кампуса по безцелния начин, така характерен за него, оглеждаше се и се усмихваше, въпреки че нямаше никаква причина да се усмихва. Беше изключително привлекателен и човек трудно би го взел за преподавател, камо ли за специалист по физиологична психология. Но тъкмо това беше заниманието му. Сега Бел се беше превърнал за него в точка, от която няма връщане. Най-накрая беше достигнал решаващата година за назначение и след няколко дни кариерата му тук — както и приятно устроеният им живот — щеше или да продължи, или да приключи.

— Какво прави Конър — попита Кейтлин. — Долу ли е?

— В дневната е.

— Ще ни чуе, ако се качим горе.

— Ммм... — Той продължи да се притиска в нея.

Синът им беше повече от гений. Добре сложен, красив, с руса рошава коса, топли очи и толкова умен, че беше де факто свръхестествен. Коефициентът му на интелигентност — 277 — беше най-високият на света до момента.

Дан се отдръпна от нея и каза:

— В депресия е.

— Симптоми на гореспоменатата депресия?

— Взира се нещастно в телевизора и се преструва, че не се взира нещастно в телевизора.

— На единайсет е. Тази възраст си има свои проблеми. — Тя изви гръб, придърпа главата му през рамото си и го целуна по устните.

— Гледа „Одисея 2001“.

Това значеше, че депресията е сериозна и че Конър има нужда от майка си.

— Защо не започна с това?

— Защото исках малко любов.

Кейтлин отиде в дневната и за момент застина, втрещена в главата на сина си. Върху невероятно големия телевизор, който Дан беше донесъл за Коледа, маймуните виеха срещу монолита.

Тя приседна до него.

— Мога ли да ти предложа — Кейтлин погледна часовника и вдигна програмата на телевизията — сериала „Морк и Минди“? „Докладът на Маклафлин“?

— Нарушаваш личното ми пространство, мамо.

— Вземам си бележка. Оттеглям се. — Но не го направи. Знаеше, че трябва да остане до него.

— И само защото гледам „Одисея 2001“, не означава, че съм тъжен.

Какво можеше да каже тя за злочестината в гласа му?

— Конър, това, че си гений, не те прави добър актьор.

— Мамо, можеш ли да спреш да го повтаряш? Постоянно ме наричаш така, но това не ми помага.

— Кое? Че не си добър актьор ли?

— Добре, дай да направим така. Искаш ли да излезеш на верандата с мен?

— На верандата? Навън е минус три!

Но той вече беше станал и отваряше плъзгащата се врата. Кимна й да излезе и тя усети яда му. Последва го навън.

Въздухът беше изпълнен с дим, небето на запад бе наситено оранжево отвъд черните силуети на зимните дървета. Човек би си помислил, че зимната тишина ще властва над всичко, но вместо това се чуваха момчешки гласове.

Тя погледна към къщата на Уорнърови и видя проблясъци светлина да се гонят в задния двор.

— Не си ли поканен?

Конър влезе, седна и натисна копчето на дистанционното. Обелискът излетя в небето, започна „Синият Дунав“.

Поли и Конър бяха приятели още от раждането си — от раждането на Конър, по-точно, защото Поли бе година и половина по-

голям.

— Конър, какво е станало?

— Нищо.

— Нещо е станало.

— Мамо, помолих те нещо. За личното ми пространство.

— Скъпи, виж, има едно място, където винаги си добре приет.

Тук. Двама души, които винаги ще са на твоя страна — аз и татко ти. Но искам да те попитам: защо не си на празненството?

И защо, като капак на всичко, то се вихреше отвън, където Конър можеше да го наблюдава? Сигурно му беше много неприятно.

Конър беше с десет месеца по-малък от най-малкия си съученик в Бел Атачед, където учеха децата на преподавателите в Бел. Докато той все още бе далече от пубертета, в класа му половината момчета се бръснеха — е, поне от време навреме.

— Конър, ще се почувстваш ли по-добре, ако ти кажа, че пубертетът превръща момчетата в чудовища?

— Благодаря ти за тази малка доза сексизъм. Момчетата също имат проблеми на тази възраст.

— Но момчетата имат повече.

Кейтлин трудно можеше да си представи, че Маги и Харли биха допуснали Поли да не покани Конър.

— Какво е станало?

— Добре. Стига. — Той стана и излезе от стаята.

Тя го чу да отваря и затваря вратата към мазето, където Дан му беше направил стая, когато навърши пет. Долу беше момчешки рай, с ексбокс, телевизионна дивиди уредба и тромав, но мощен компютър; освен това там се намираше колекцията му от динозаври, всичките нарисувани с невероятен реализъм, както и комплектът му влачета, който включваше железопътни линии, осветени къщи, улични лампи и безброй локомотиви и вагони. Щеше да си играе с влачетата в тъмното с часове, да говори е гласовете на стотици машинисти и пътници, всички измислени от него — животът им се развиваше и променяше през годините. Кейтлин мислеше за влаковия комплект като за безкраен роман и за момчето си като за гений творец на светове, също както беше гений в математиката.

Вниманието, с което се отнасяше към всичко моделирано, произтичаше от способността му да се съсредоточава. Дори когато

беше малък, не беше непохватен. Когато стана на осем, един ден, докато почистваше, тя откри, че малките човешки фигурки във влаковия му комплект са с различно оцветени очи, досущ като живи.

Беше го обикнала толкова много тогава — докато разглеждаше малката костюмирана фигурка, с вратовръзка, толкова миниатюрна, че трябваше да я гледаш под лупа, за да различиш шарките, които бе нарисувал върху нея. А по-късно го слушаше през нощта, късно през нощта, как си говори сам и разбираше, че всъщност рецитира книга, която е прочел може би години преди това, по памет, само за да ѝ се наслади отново.

Конър и Дан отпразнуваха завършването на стаята, като поставиха табела на вратата: „Зоната на Конър“.

Отпразнуваха събитието и по доста по-различен начин по-късно същата нощ. Домът им беше типична вилна къща с градина, която я отделяше от трите съседни, стените бяха от тънко дърво. Кейтлин и Дан не смятаха, че тяхното изключително чувствително дете трябва да ти чува как правят секс. Но през тази нощ най-накрая използваха леглото си по предназначение, вместо да се опитват да са възможно по-тихи, да замръзват при всяко проскърцване и да снижават виковете си до приглушени стонове.

— Дан — каза тя, като влезе в кухнята. — Доста неприятно. Поли е организиран празненство, но Конър не е поканен.

— Боже-боже!

— В момента момчетата са навън и си играят с фенерчета. Подозирам, че го правят нарочно.

— Децата често са жестоки.

— О, чакай, получих имейл от Марси Котън. За теб.

— Така ли?

— Стигнали са дотам, че искат мнението на всички преподаватели.

— О, Боже!

— Дадох ти фантастична оценка.

— Какво облекчение.

— Стига де! Какво друго можех да направя?

— Да кажеш истината като всички. Ужасно досаден съм на лекции.

— Напротив, всъщност си интересен. Просто физиопсихологията е скучна. Както я преподават повечето лектори, направо да паднеш от клона. При теб птицата просто отлита.

— Скучното си е скучно. Би било по-добре да използвам марионетки или да организирам карнавали.

— Бих предпочела всеки друг за оценител, честно.

— Да, и аз. Но мога да се справя с нея... надявам се поне.

— Едва ли ще успееш, но нищо.

Дан я прегърна.

— Милата ми...

Отдолу се чу трясък.

— Току-що изрита стената — каза Кейтлин. — Какъвто бащата, такъв и синът.

— Може би един мъжки разговор ще е подходящ.

Едно от най-ценните качества на Дан Калахан, за когото сърцето й й бе нашепнало да се омъжи, беше, че той наистина беше добър баща — което не беше лесно с дете като сина им. Но надареността и трудният характер на Конър го правеха изключителен и тя си мислеше, че това е достатъчна награда за любовта и грижите за детето им.

— Мъжки разговор е много добра идея — съгласи се тя.

Докато слизаше, Дан забеляза, че табелката „Зоната на Конър“ е свалена от вратата: боята на места се беше олющила, трябваше да я оправи. Но не веднага. Понечи да отвори вратата, после премисли и почука.

Миг тишина, последван от ядосано:

— Влез.

Стаята беше тъмна, влакчетата вървяха. Конър стоеше приведен над таблото като алчно божество — беше някак странно зловещ. Всъщност Дан по принцип възприемаше Конър като странно зловещ — беше наистина прекрасно дете, обичаше го до полуда... но имаше нещо изначално зловещо около човек, който вероятно е по-гениален от Шекспир и определено по-умен от него — много по-умен.

— Здравсти. Виждам, че си разкарал „Зоната на Конър“.

— Тъпо е.

Миниатюрно влакче, прекрасно изработено, профуча по релсите, мина през кръстовището и ускори към гората, а после се върна към града, като подмина гаража на Анди, магазина за шапки на Сил и плод-

зеленчука на Картър. Барьерите се вдигаха и спускаха, а фигурките вътре стояха неподвижни, сякаш сковани от ужас.

— Не е ли малко бързичко?

— Превишил съм ограничението за скоростта и може би всички ще умрат.

— Боли, момче. Така е. Понякога просто трябва да го приемеш. Да разбереш къде грешиш и да не повтаряш същата грешка. По този начин не губим приятелите си.

Конър увеличи мощността на трансформатора и влакчето се изстреля от релсите, профуча през дърветата и се разби на пода. Покривът на вагончето се отчупи и половината фигурки изпаднаха. Конър скочи, сграбчи останките от влакчето и ги тресна в плочките.

— Внимавай, ще убиеш и пода. — Дан тръгна към него, но момчето вече беше в другия край на стаята.

— Трябва да разкарам всичките тия детски идиотщини — извика ядосано. — Аз съм загубеняк, татко. Малко момченце. Всъщност *малкото* момченце.

И се тръшна на леглото. Дан седна до него.

— Конър, с майка ти сметнахме, че трябва да прескочиш няколко класа. Ти се отегчаваше в трети клас. Можеше да решаваши всички задачи, беше прочел всички книги.

— Все още мога да решавам всички задачи и да прочета всички книги. Единствената разлика сега е, че съм изродът в класа, татко. Изродът!

— Не си изрод. Просто си по-умен от повечето хора.

— Знаеш ли с кого се чувствам най-близък? С малкия Хамнър. Знаеш ли кой е?

Дан се сети, че Хамнърови имат малко момче, страдащо от синдрома на Даун.

— Онова бавноразвиващо се?

— Именно. Още един изрод. Трябва да ни сложат заедно.

— Ти имаш свръхнадарен ум — кой би могъл да каже какво ще е способен да сътвори някой ден? А умствено малкият Хамнър винаги ще си остане на единайсет години.

— Всъщност е на четири. Умствената му възраст имам предвид.

— Добре, нека разнищим проблема. Какво точно стана, че не те поканиха?

— Казах ти — аз съм момченце. А момченцата нямат място там.

Навремето Дан беше тормозил другите деца. Детството му бе изпълнено с кошмари, толкова много и толкова наситени, та подозираше, че като малък може да е бил насилван. Често ходеше на риболов с един възрастен мъж, съсед. Обикновено ги придружаваше чичо му Франк, а Франк беше и до днес най-почтеният човек, когото познаваше. Но някой път беше сам с господин Емърс навън по цяла нощ... и неведнъж се бе питал какво ли се е случвало тогава.

Спомняше си странно насилие. Письци. Беше налазен от мухи. Може би това бяха фалшиви спомени за неща, които господин Емърс беше правил, нередни неща, които не трябваше да се правят.

Дан беше изпълнен с гняв и едър, затова тормозеше по-малките деца — риташе ги, вземаше им парите, тормозеше ги по какъвто начин се сетеше. Така че можеше да разбере мъчителното безсилие на Поли Уорнър и останалите момчета, както и наранените чувства на собствения си син. Прегърна Конър през раменете.

— Нещата не бяха такива преди седмица. Дори преди два-три дни.

— Знаеш ли какво са направили? Клуб. И са го кръстили Конъроразбивачи. Умно име, схващаш ли? Всеки в седми клас трябва да е Конъроразбивач — с изключение на мен естествено. — Гласът му секна.

Дан видя как лицето му се изкриви от болка. Като в агония.

— Съжалявам, Дан, пак започвам да се държа като момченце.

— Виж, аз бях побойник в училище. Щях да съм Конъроразбивач. Със сигурност. Но аз също плачех. И бъди сигурен, че Поли Уорнър и останалите са също толкова уязвими. Те са малко по-развити от теб физически, Конър, но умствено ти си на друга планета. В друга вселена.

— Именно. И тъкмо в това е проблемът. Това е унижението на Конър Педала.

— Ти не си обратен, нали?

— Не знам — нали още не съм навлязъл в пубертета. И внимателно, без да го натрапваш, кажи на мама да престане да се хвали с мен пред другите майки.

Това вече беше учудващо. Кейтлин едва ли можеше да се нарече прекалено хвалеща се с отрочето си майка.

— Не мога да си представя, че е казала такова нещо.

— Тя ме нарича „гений“. „Моят син е гений“, така казва. А знаеш ли, че госпожа Уорнър ненавижда това? А също и госпожа Тейлър, и госпожа Фиск, и навярно всяка друга съпруга на преподавател с дете в Бел Атачед. Защото те всички искат *генийчета*, Дан. Това е колеж, нали? Това са хора, които работят в колеж! И след като наистина съм гений, те ме ненавиждат. Така че дай на децата подобно основание — родителите им да не могат да понасят някой техен съученик — и горкият нещастник ще се окаже на топа на устата.

Дан разбираше защо от гледната точка на Конър интелигентността изглежда като недъг. Беше неприятно, грозно беше да го гледа как е принуден да се чувства унижен заради този толкова рядък дар.

Едно от нещата, които трябваше да приеме за Кейтлин, след като я обичаше и искаше да е неин съпруг, беше, че за нея Конър е център на вселената. Беше такъв наистина, детето мечта на всеки преподавател, а тя беше преподавател.

— Майка ти винаги се е хвалила, Конър.

— Наистина ме подлудява.

В този момент фенерчетата започнаха да просветват и в техния двор: момчетата явно идваха насам.

— Страхотно — промърмори Конър и изгаси нощната лампа.

За кратко Дан се надяваше момчетата да идват да извикат сина му на празненството, но когато ги чу да крещят името му, разбра, че всъщност искат да изразят омразата си... и за нещастие превъртя. Скочи към стъклената врата, която водеше към двора.

— Дан, моля те, качи се горе.

— Конър, тези деца нямат работа в нашия двор!

— Моля те!

Дан отвори вратата. Конър дръпна чаршафа над главата си. И тогава Дан чу блъскането — някой удряше по басейна в градината с нещо — цепеница или може би чук.

— Добре, стига вече — извика той и с широки крачки тръгна към момчето, което блъскаше по басейна. Не го познаваше. Щом го видя, то побягна, но Дан успя да го хване за яката.

Хлапето замахна и го удари под ребрата. Останалите не бяха хукнали да бягат. Поли Уорнър каза почти отегчено:

— Пусни го, Дан.

Дан отнесе непознатото момче до оградата и го хвърли от другата страна.

— Махайте се оттук, нахалници такива. — И като сграбчи Поли, който си тръгваше, каза: — Засрами се.

Поли изпръхтя — сподавен смях. Само някакво чудо попречи на Дан да го удари. Вместо това мина покрай него и закрачи към алеята за паркиране на Уорнър.

— Напусни собствеността ми — изкрещя след него Поли.

Дан заблъска по предната врата. След секунди Маги отвори. Дан беше толкова вбесен, че в първия момент не успя да намери думи и двамата просто се гледаха мълчаливо. Накрая той заговори:

— Дръж тези вандали по-далеч двора ми, Маги, или ще повикам полиция.

— Какво има, Дан?

— Поли насъска бандата си да разбие басейна ни, по дяволите! Няма да оставя тази работа така, Маги. Ако трябва, ще се видим в съда. Поли може и да не харесва вече Конър. Това си е негово право. Но когато започне да чупи имуществото ни — това вече няма да го позволя.

Жената подвикна:

— Поли? — После повтори по-високо: — Поли!

Момчето дойде. Изобщо не изглеждаше изплашено, отбеляза Дан. Поли Уорнър възмъжаваше. Рижите му мустачки потъмняваха, очите му бяха станали сурови.

— Ти ли си удрял по басейна им?

— Не.

— О, ти беше — или някое от приятелчетата ти. Мисля, че са направили банда, Маги. Как се казва бандата ви, Поли?

— Нямаме банда.

Маги сложи ръка на рамото му.

— Къде е Конър, Поли?

— Не го пуснаха да дойде.

— Не! Те са го отрязали и бандата се нарича Конъроразбивачите. Нахлуха в двора ни с намерението да чупят и да правят вандализми. Не мога да допусна това, Маги.

— Добре. — Маги се обърна към къщата и се провикна: — Ей, я елате тук! — Момчетата започнаха да идват — на групички от по двама-трима. Бяха достатъчно малки, за да ги е страх. — Празненството свърши, деца. Обадете се на родителите си и им кажете да ви приберат. Можете да изчакате на верандата — не ви искам в дома си. Вече ми счупихте пречката на вратата на хладилника.

— Не беше нарочно, мамо.

— ... а сега и съседите се оплакват... Дойде ми до гуша. А ти си отивай в стаята, младежо.

Поли понечи да възрази, но тя го перна по врата.

— Научи се да си подбиращ приятелите, глупчо.

Момчето се качи горе със зачервено лице, бореше се със сълзите си.

Докато Дан си тръгваше, другите момчета наизлязоха зад него. Наредиха се на верандата, започнаха да дъхат на ръцете си — беше си студено — и зачакаха родителите им да ги приберат.

Дан мина през двора; усещаше студа през памучния си панталон и тънкия си пуловер. Децата наистина порастаха, и това беше тъжно. Миналия юли, помисли си той, беше най-хубавото лято на Конъровото детство. Спомняше си летните дни от собствения си живот. Беше се превърнал в някакво водно същество, като всички деца, които живееха покрай езерата на Мадисън.

Отиде до басейна. Луната изгряваше и на светлината ѝ видя, че малкият гад си е свършил работата добре: фибростъклото на басейна се беше напукало.

Докато се прибираше, нещо привлече погледа му — проблясък, помисли си, идващ някъде от запад, откъм града. Експлозия? Не последва никакъв тътен, така че едва ли беше взрив. Нищо никога не се случваше тук, така или иначе... освен детски пакости. Децата бяха проблем във всяко колежанско градче. Отегчени, разглезени, умни, преподавателските деца бяха пословични дразнителни във всеки кампус на университет, където беше работил.

Прибра се и внимателно обясни на Конър какво се беше случило.

— Всичко ще се оправи. Ще видиш. Като отидеш на училище в понеделник, ще те посрещнат все едно нищо не се е случвало.

— Много се радвам.

— Сериозно. Просто попрекалиха. Те се изпитват, опитват се да разберат какви искат да бъдат — не са като теб, много по-елементарни са, ако трябва да сме честни. И макар да са по-големи, в много отношения са доста по-незрели.

— Дан, ще проучиш ли условията в уилтънското училище? Наистина не мога да се върна в Бел Атачед. Мисля, че тамошното училище — как се казваше, „Полковник Саундърс“? — е доста добро. А и футболният им отбор е жесток. Кой знае, може пък да се впиша.

Дан разбра, че не може да направи нищо повече, така че се качи горе да докладва на Кейтлин.

Докато излизаше, Конър каза:

— Обещай ми. Обади се в училището в Уилтън.

— Това ще е първата ми задача в понеделник.

— Правят тренировъчен лагер в Локридж. Мога да пътувам всеки ден с автобуса от Луисвил. Няма нужда да живея в бунгалата, не е проблем да съм навреме.

— Да, това също е възможност. — Дан се обърна да излезе и за своя изненада видя момче, застанало точно пред верандата. Силуетът му ясно се очертаваше на лунната светлина. Не беше от неандерталците от къщата на Уорнър. Изглеждаше по-малък от Конър, което беше много странно, тъй като синът му беше най-малкият на Оук Роуд, а освен фермата на Нидердорфер от другата страна на пътя в радиус от пет мили нямаше други къщи.

— Имат ли Нидердорферови деца? — попита той разсеяно, докато пристъпваше навън. Не чу отговора на Конър.

Верандата беше в сянка, но детето беше осветено от лунната светлина.

И в този миг нещо разтърси Дан, удари го като чук по главата. Той се озова в шумно ехтящо пространство, гледаше надолу през кръгла дупка към блестяща сребърна повърхност също като тази, под лунна светлина също като тази. И изпита копнеж, толкова силен, та му се стори, че кръвта му спира, и в гърдите му се зароди чувство на загуба, което не можеше да потисне. За момент се почувства, сякаш беше откъснат от земята, и падна напред.

Следващото, което усети, беше, че някой го вика. Отдалеч.

— Татко! О, Господи. Мамо! Мамо!!!

Чу стъпки и осъзна, че е паднал, а главата — главата го болеше. Сигурно я беше ударил. Кейтлин и Конър стояха над него и го гледаха ужасени.

Трябваше да ги успокои.

— Ооо — изпъшка той.

— Дан, Не ставай!

Той приседна.

— Май се зашеметих сам.

— Какво стана, скъпи?

— Бях... — Огледа тъмното студено пространство. — Ударих си главата. В някоя от гредите. Помислих, че децата са се върнали.

— Кои деца?

— Поли и приятелчетата му.

— Какво са правили в нашия двор?

— Дълга история, мамо. А и там имаше нещо. — Момчето посочи. — Имаше... Сова — точно там. Точно над басейна.

В тъмния двор не се виждаше нищо освен самия басейн, сив под лунните лъчи, и отвъд него ивицата дървета, отделяща петте къщи от царевичните полета, зад които бе Уилтън Роуд.

Нищо повече не се спомена за инцидента. Кейтлин остана известно време при сина си. Вече беше разбрала какво се е случило. Маги се обади да се извини. Момчетата бяха прекалили. Поли щеше да поднови старото приятелство, тя щяла да следи за това.

Остави сина си да слуша диск на Ленард Коен, още една от многобройните му чудатости. Не дай боже някое от другите деца да намереше тези дискове или аудиокнигите като невероятно неясния безкраен „Финеган“ на Джойс, от който Конър извличаше също толкова необяснима наслада. Може би дори го разбираше, кой знае?

Кейтлин качи бутилка вино и две чаши в спалнята. Пийнаха. Нямаше да мислят за Конър до сутринта. Легнаха си, замаяни от виното, лъчите на залязващата луна падаха върху голите им тела.

— Искаш ли да опитаме? — попита Дан.

— Без предпазни мерки?

— Без нищо.

Тя го целуна.

— Да, искам.

— О, добре. — Той вдигна чашата си. — За следващия гений Калахан. Ако го направим.

— Добре, чуй ме... наистина го искам, но сега не е подходящият момент, Дан, и ти го знаеш.

— Ще получа назначението.

— Надявам се. И когато го получиш, ще го отпразнуваме. — Тя се засмя. — Като направим нещо толкова значимо, колкото е още едно дете. Дан, ако не го разбираш, тогава.

— Назначението ще дойде.

— Марси е сложна и трудна личност.

Той се отпусна в леглото. Кейтлин сложи ръка на главата му.

— Сигурен ли си, че си добре, Дан?

— Напълно.

— Тогава знаеш, че долу няма никаква греда, в която би могъл да си удариш главата. Значи не това се е случило.

Знаеше го. Беше допуснал, че може да е пристъп. Беше получавал пристъпи като дете — винаги започваха със сияние, от светлините на планетария му, което го пренасяше в странна ехтяща стая, където имаше невъобразими неща, човешки тела без кожа, огромни мухи — а с настъпването на утрото се събуждаше напълно нормално.

Никога не беше разказвал на никого за тези пристъпи и нямаше намерение да ги споделя с Кейтлин точно сега. Навярно те бяха една от причините да се заеме с физиологичната психология. Тъкмо собственото му страдание беше породило интереса му към функционирането и странностите на мозъка.

Заспаха, свързани в спящия свят на хората, място, което е различно през нощта, което невинаги е точно каквото изглежда.

Не спяха сами обаче. Наблюдаваха ги. Внимателно. Умове, много различни от техните, с цели и нужди отвъд въображението на Калаханови, си направиха изводи от видяното и започнаха да действат съобразно тези изводи.

Късно през нощта умовете се задействаха и Марси Котън стана поредната жертва на огромен и необясним ужас.

А после нещо се обърка. Много, много сериозно.

[\[1\]](#) Уилям Алингам (1824–1889) — ирландски писател и поет. —
Б.пр. [↑](#)

ГЛАВА 4

В три през нощта Оук Роуд беше толкова тих, че можеше да се чуе шумоленето при падането на всяка игличка от борове, които отделяха четирите къщи от фермерските поля отвъд. Така че когато се разнесоха писъците, всяко човешко същество и животно наоколо се пробуди.

Марси Котън също чу писъците и чу и нечий безизразен глас да повтаря отново и отново:

— Какво можем да направим, за да ти помогнем да спреш да крещиш?

Чак когато усети, че си поема дъх, и осъзна, че тесният черен плот, от който не може да се вдигне, не е нейното собствено легло, тя успя да съобрази, че виковете са нейни. Помисли си: кошмар. И отново закрещя.

В края на Оук Роуд живееха четири семейства, всички от преподавателския състав на колежа. Последната къща беше на семейство Джефърс — Нанси, Крис и тяхната малка дъщеричка. До тях бяха Калаханови, после Уорнърови — Харли и Маги, Поли и Ейми. Къщата, разположена най-близо до началото на Оук Роуд, бе на Келтънови, двама родители с двама сина тийнейджъри.

В къщата на Келтън Манрико, кучето заръмжа, после се изправи и започна да лае. Двамата тийнейджъри скочиха от леглата и започнаха да навличат панталоните си.

Нанси Джефърс също изкрещя и Крис, младият председател на департамента по физика, скочи така, сякаш беше видял змия в леглото си. От прозореца на стаята си видя през дърветата сияние.

— Божичко, пожар! — изкрещя, докато нахлузваше гумените си галоши и навличаше импрегнираното си яке.

На триадата ѝ беше заповядано да отведе Марси Котън при Дан Калахан. Кошерът искаше да ги свърже, така че тя да направи всичко възможно Дан да получи назначение. Не трябваше да съществува и най-малката възможност Калаханови да напуснат Уилтън, където всяка улица, алея, мазе, таван и ум бяха известни на Кошера. Атаката срещу тях беше неизбежна, но тук тя би могла да бъде отразена най-добре.

Но имаше причина членовете на тази триада да се наричат Крадците... и тя беше изкушението.

Поли Уорнър нахлу в стаята на родителите си — крещеше, че къщата на Келтънови гори. Харли Уорнър викна на жена си:

— Божичко, ще изгорят!

Маги отиде до прозореца.

— Това огън ли е? Изглежда ми много неподвижно.

— Но някой наистина крещи — обади се Ейми иззад брат си.

— Да отидем да видим.

Харли си обуваше дънките.

— Не, деца. Вие ще стоите тук.

— О, тате!

— Поли, не ви пускам, преди да разбера какво става. — Не искаше децата му да станат свидетели на нещо ужасно. Агонията, която извираше от писъците, го плашеше.

Колкото повече викаше Марси, толкова по-възбудени ставаха тримата Крадци. Знаеха, че са прекалено неблагоприятни, че трябва да я усмирят, но също така разбираха, че могат да проникнат в нея и да вкусят от чувствата ѝ, а този вкус щеше да ги изпълни със сладък огън, какъвто техният вид не притежаваше, огънят на силните човешки емоции. Хората може да не бяха достатъчно интелигентни, за да се предпазят от екологичната катастрофа, която вещаеше за тази планета пренаселването, но способността им да изпитват емоции беше несравнима.

Така че се заровиха дълбоко в извиращия ѝ ужас, също както вълците ръфат вътрешностите на поваления от глутницата елен... и Кошерът се разяри.

Конър помисли, че пици майка му, а тя реши, че е той. Сблъскаха се в дневната и се прегърнаха безмълвно.

— Нещо свети — каза Дан.

От гледката, която се разкриваше от задната част на верандата, ставаше ясно, че никоя от къщите не гори.

Конър и Кейтлин останаха назад, а Дан, по чехли и халат, изтича в задния двор. Носеше фенерче.

Дворът беше тих. Пързалката, люлката и празният басейн приличаха на бдящи стражи под студената светлина на кръглата луна. Дан тръгна към сиянието, което струеше от полето отвъд края на двора. Кейтлин и Конър стояха на верандата.

— Нещо в полето се е запалило — каза Дан.

— Наистина ли?

— О, Боже, помогнете ми! Помогнете ми!

Кейтлин притисна сина си.

— Конър, ела да се приберем.

Момчето се отскубна от нея, затича надолу по стълбите на верандата и изкрещя:

— Виж!

Двамата с Дан затичаха към боровете. Иззад дърветата лумна взрив от светлина. Двамата спряха, зашеметени от изгрева на тази втора луна.

Кейтлин дотича до тях и викна:

— Конър, облечи се.

— Благодаря, мамо. — Той мушна ръка в якето си — Знаеш ли какво е това?

— Не.

Дан се приближи към дърветата и викна:

— Какво става?

— Не отивай твърде близко, тате.

Нещо се заклати, после се издигна.

— Идва насам, Дан.

Нещото увисна над дърветата. Не се чуваше никакъв звук.

— Мисля, че е балон — каза Кейтлин.

Още писъци — пронизителни и накъсани.

— Горящ балон — извика Кейтлин.

Тримата затичаха към светлината, препъваха се в храстите.

— Кой ще се качи на балон посред нощ? — попита Конър. — И това не е огън, това е някакъв пиезоелектричен ефект. Вижте как трепти.

— Сигурно е някакъв колежански номер — отвърна Кейтлин.

Можеше да е и номер — всички околни къщи бяха на преподаватели в колежа.

Тримата Крадци погледнаха през електромагнитната мъгла, която струеше от кабелите, с които хората обграждаха убежищата си. Бдителни очи наблюдаваха Конър и Дан.

Дан спря сред дърветата.

— Може би няма нищо. Може би наистина е номер.

— Надявам се — въздъхна Кейтлин, малко поуспокоена: прие това най-правдоподобно обяснение.

— Да се прибираме — подкани ги Конър.

Докато излизаха от гората, видяха как към нещото се стичат хора — Харли Уорнър, сам, Крис и Нанси Джефърс, цялото семейство Келтън, с развяващи се дрехи, кучето им Манрико лаеше яростно, но стоеше предпазливо назад. Джимбо Келтън снимаше с видеокамера, Нанси Джефърс бе протегнала напред мобилния си телефон като щит — без съмнение снимаше с него.

Още един писък разцепи въздуха.

— Какво става? — извика Дан.

Надяваше се да е просто шега, защото Бел не се нуждаеше от лоша слава, не му бяха необходими проблеми със записванията, които и без това имаше един малък колеж, разположен на края на стара автобусна линия, която обслужваше място, което брошурата на колежа наричаше „изтънченото градче Уилфорд“. Каква изтънченост имаше в затворените магазини и в самотния силос за жито, никой не можеше да каже.

— О, Боже, о, Боже!!!

Думите сякаш звънтяха в дърветата и караха стволовете им да треперят.

— Помогнете й! — изкрещя Конър. И се втурна напред.

Едно наблюдаваше Конър, а Две и Три се занимаваха с Марси с удоволствието на момчета, пуснати на воля в сладкарница. Две се придвижи по-близо, опря лицето си в извиращата от нея аура. Ядно статично електричество изпълни тясното пространство — Кошерът беше вбесен, че не са изпълнили заповедите.

Не че имаше кой знае какво значение. Хилядите сиви, които бяха тук, се бяха разселили по цялата планета, хранеха се в Бразилия, Великобритания и Китай, добиваха гравитит от железните залежи на щата Ню Йорк, извличаха гориво — хелий 3 — на Луната. Бяха свързани с Великия Кошер, който се движеше към Земята много по-бавно от челната група.

Тримата Крадци щяха да са по-ефективни с Марси, но сладките страхове, проблясващите надежди, ярките мокри желания, които населяваха гладката ѝ плът, се бяха оказали твърде силно изкушение. Дан Калахан така или иначе се беше събудил и цялата експедиция беше загубила смисъл. Можеха поне да извлекат най-доброто от нея.

Две, отрицателният полюс на триадата, показва на Марси дълга игла. Щом видя сребристото сияние да се появява от мрака, който я обвиваше, тя се облеци. Не можеше да види Крадците, разбира се, те бяха твърде внимателни, за да допуснат подобно нещо.

Две заби иглата в челото ѝ и тя изпищя, а те лакомо запоглъщаха агонията ѝ... През миговете ѝ се усетиха толкова живи, колкото би трябвало да са били далечните им предци, преди да си имплантират машинен интелект и да загубят връзка с единственото нещо, което има значение — способността да чувстваш.

Без нея животът беше продължителна смърт и за да я открият отново, прекосяването на галактиката им изглеждаше нищожна цена и нямаше значение дали пътуването ще отнеме петдесет поколения, или хиляда.

От милиарди мили бяха видели Земята да сияе от емоции. Бяха привлечени като молци от нейната тайнственост, първо стотици, после хиляди — и скоро милиардите щяха да дойдат да отпият от лечебните сокове на човешкото тяло... ако всичко се развиеше добре.

Келтънови се приближиха — тичаха приведени, като актьори на филмово бойно поле. Дан си помисли, че Джимбо Келтън може би

записва шегата за по-нататъшно забавление на другите участници.

Всички в квартала не само се познаваха, но и разчитаха един на друг като приятели. Нанси и Крис бяха близки с Кейтлин и Дан. Келтън беше историк, работеше в другия край на учебния комплекс, но все пак бе член на сплотената общност от Оук Роуд. Уорнърови и Калаханови бяха много близки — поне доскоро.

Нанси притисна мобилния телефон към ухото си. Дан потърси своя — като по чудо се оказа в джоба на якето му. Набра 911.

— Обажда се доктор Даниъл Калахан, Оук Роуд 103. Има пожар близо до Уилтън Роуд. Има пострадали!

Виковете станаха нечленоразделни, превърнаха се в монотонен вой, изпълнен с болка.

Дан затвори телефона още докато диспечерът говореше. Вече беше убеден, че ставащото е сериозно. Виковете бяха истински. Хукна след Конър.

— Не го пускай близо до огъня — изкрещя Кейтлин, докато го задминаваше, устремена след сина им.

Дан се огледа, но видя само зловещи отблясъци, все едно да гледаш в хиляди фарове или фотографска светкавица, която не угасва. Прикри очите си с ръка и продължи напред.

— Конър! Конър, къде си?

— Не мога да го видя, Дан! Конър! Конър!

Още един вик долетя, отчетлив и пронизителен, агонизиращ, после нещото във въздуха леко потрепна. Някъде отдалеч се чу тънкият вой на сирени, после се усили.

— Конър! О, слава Богу!

Беше с момчетата на Келтън, дребничък сред източилите се тийнейджъри.

— Ела веднага! — викна Кейтлин.

— Мамо!

— Хайде! — Тя го дръпна за ръката и почти го помъкна към къщата.

— Не! — Той се задърпа.

И внезапно Кейтлин бе обзета от невероятен ужас. Ужасена бе за сина си. Той беше уязвим... към какво тя не знаеше, но знаеше, че е уязвим.

— Конър, моля те, моля те! Ела.

— Мамо, мисля, че знам какво е това!

— Конър, не! Не знаеш. Никой не знае. Но е нещо ужасно и е опасно.

Той я прегърна.

— Мамо не се тревожи. — И в следващия миг се отскубна и затича към светлината.

Крадците бяха обезпокоени. Конър не би трябвало да е тук. Вече усещаха яростта и страха на целия Кошер. Разбира се, всички бяха уплашени: оцеляването им зависеше от това дете, грижливо селектирано цели петдесет човешки поколения.

Кейтлин имаше ужасното усещане, че нещото по някакъв начин *наблюдава* сина ѝ. Хукна след Конър, краката ѝ тупкаха по твърдата земя, настигна го и го събори на земята.

Момчето извика — тя никога не се бе държала с него така. Подобно нещо беше немислимо — да унижаваш талантливо дете по този начин.

Кейтлин се надигна на четири крака, за да застане между него и нещото. Имаше отвратителното чувство, че по някакъв начин то ще всмуче Конър в огъня, при бедната жена, която крещеше някъде там.

Конър се изправи. Изглежда я гневно, после се обърна с гръб към нещото и закрачи към къщата. Кейтлин благодари от все сърце на Бог и го последва.

ГЛАВА 5

Младият лейтенант подаде на полковник Робърт Лангфорд лист хартия.

— Господи — промълви той, докато четеше.

— Сър?

— Поверително е — каза полковникът и младият мъж, който нямаше допуск до поверителни неща, излезе от стаята.

„Блестящото момче“ в района на Уилтън, Кентъки, току-що беше направило нещо, с което полковникът досега не се беше сблъсквал и което, в това беше съвсем сигурен, никой наблюдател не беше виждал от началото на мисията, поставено през далечната 1942 година.

Полковникът повика на монитора сателитна снимка на Уилтън. „Блестящото момче“ беше ярко, плазмата му бе напълно активирана. Нещото беше готово да се измъкне оттам бързо. Той увеличи образа. Не повярва на очите си и го увеличи още. Какво, по дяволите, правеха хората, които се тълпяха около нещото? Сивите държаха на своята незабележимост и заплашваха със сериозни последици, ако тя бъде нарушена. Но сега я нарушаваха самите те.

И също така влизаха в противоречие с основната политика на Съединените американски щати, според която тайната им трябваше да се пази, докато и когато на обществото може да се съобщи нещо повече от „Знаем, че са тук, знаем, че влизат в стаите ви и ви отвличат посред нощ, но не знаем защо и не можем да ги спрем. И, да, някои от вас ще изчезват, някои ще умрат“.

Взря се в монитора, гледаше как фигурите се суетят, как се мъчат да намерят някакво рационално обяснение на случващото се.

Роб беше прекарал твърде много време в Планината, поне така твърдяха всичките му колеги. Защото сивите действаха през нощта и проследяването на движенията им беше негово задължение. През годините се беше превърнал в нощна птица.

Майк Уилкис беше сключил спогодба със сивите чрез Боб и Адам — с помощта на Имън Глас, разбира се. Споразумението беше

сивите да ограничат похищенията по брой и региони. В замяна на това Съединените щати се бяха наели да опазят тайната им.

Работата на Роб беше да следи за отвличанията и в по-сериозните случаи на нарушение на споразумението да направи демонстрация на сила.

Това не трябваше да се прави с лека ръка. Сивите нямаше да търпят някой да стреля по тях. Подобно нещо беше опитвано през четиридесетте и резултатът беше ужасяващ. Сивите бяха предизвикали шестстотин самолетни катастрофи през 1947. Скоро след това президентът Труман бе наредил да се избягва всякакво вмешателство в делата им. Никой не се и опитваше да предизвика сивите, но явно беше настъпил един от онези съдбоносни моменти, когато все пак трябва да се предприеме нещо.

Навремето съществуваше страхът, че Съветският съюз ще открие как действа колективното съзнание на сивите и че руснаците ще съобщят на света: „Видяхме бъдещето и то е комунистическо“. Обаче никой освен военновъздушните сили на Съединените американски щати не разполагаше със сив. Следователно останалата част от света — включително другите войскове подразделения на армията, разузнаването и правителството — разполагаше в най-добрия случай с незначителна информация. Във военновъздушните сили по-малко от двайсет души знаеха за този проект.

Лангфорд сложи ръка на телефона. Нямаше друг в целия свят, който можеше да вземе решение или дори да предложи съвет. Ако не се оказеше прав, нямаше начин да се предвиди какво ще сторят сивите.

Можеше ли да предизвика края на света с вдигането на телефона?

Вдигна слушалката и набра някакъв, номер.

— Джими, Роб съм. Имате ли координатите на „блестящото момче“?

— Да, сър. От известно време е на земята, сър.

— Искam прехващачи от базата „Алфред“ да се насочат към него веднага.

— Слушам, сър.

Полковникът замълча за момент. Пое дълбоко дъх.

— Бог да ни е на помощ — каза в слушалката. Следващата му стъпка беше да уведоми Уилкис за станалото, а това означаваше да включи подслушвателно устройство за разговора. Господин Крю държеше всички контакти с Уилкис да бъдат отбелязвани, записвани и изпращани при него.

Лично Роб беше убеден, че Крю е прав да подозира Уилкис; Смяташе, че Уилкис използва емпатите, за да се добере до нови технологии и да ги продаде в частния сектор. Освен това патологичната омраза на Уилкис към сивите беше неуместна. Той беше убеден, че те планират нашествие. Те го плашеха и това беше причината да ги ненавижда. Но омразата не печели войни, знанието го прави, и тъкмо него трябваше да извлече екипът от емпати на Уилкис от последния останал сив. Но от последния емпат бе постъпила твърде малко полезна информация.

Роб не разбираше сивите, но не ги мразеше. Всъщност ги намираше за изключително интересни. Те бяха тук от петдесет години и все още не бяха започнали нашествие, така че присъствието им не изглеждаше реална причина за безпокойство. Това, което правеха с хората, беше странно, но никой не виждаше хората да изчезват или да бъдат наранявани, поне не физически. Очевидно обаче каквото и да правеха на тези, които отвличаха, то беше наистина важно за тях. Иначе нямаше да има заплахи. Те взимаха, нямаше съмнение по въпроса, но по начина, по който фермерът взима мляко, а не месо.

Информационният поток според Роб беше прехвърлен към истинските приятели на Уилкис, компаниите от сивата икономика, които захранваха годишния черен бюджет от сто и дващест милиарда долара на Съединените щати. Според Роб имаше поточна линия, която минаваше през Уилкис и през Чарлз, направо към производството. Това със сигурност би обяснило защо сирачето от Оклахома, което нямаше други доходи освен войнишката си заплата, притежаваше къща за няколко милиона в Джорджтаун... и защо на офицер, чиято работа протичаше в дупка в земята, дълбока шейсет метра под Индианаполис, Индиана, му е потребно въобще да си създава връзки в политическите кръгове.

— Майк, Роб съм. Извинявай за късното обаждане, но имаме проблем. „Блестящо момче“ е кацнало близо до Уилтън, Кентъки. Знам, че е много странно и тревожно. По-ужасното е, че наоколо има

цивилни. Активирал е плазмата си и е готов да изчезне, но не бяга. Сигурно долу има видеокамери и възникват всякакви други неприятности. Опитвам се да направя прехващане. Трябва да измъкнем човека оттам. Мислиш ли, че можеш да пуснеш Глас в дупката с Адам? Нека да го уверим, че това е приятелско предупреждение, че те сами могат да огласят тайната си. И моля те, ако може да разберем какво, по дяволите, са намислили.

Лангфорд изчака и чу как Уилкис изръмжа утвърдително. Полковникът не обичаше да го наставляват и тъкмо това беше причината Роб да го прави при всеки удобен случай.

База „Алфред“ на военновъздушните сили беше тренировъчно съоръжение. Все още функционираше, най-вече защото старшият сенатор на Кентъки беше член на комисията за въоръжените сили и беше достатъчно влиятелен, за да запази базите на територията на своя щат.

При всички случаи Роб се радваше, че базата все още е действаща. Той разшири картината, получавана от сателита, натисна няколко бутона и видя белите очертания на базата — тя беше само на трийсет мили от местоположението на развиващия се инцидент.

Стояха в безпомощно изумление и гледаха обекта. Нанси Джефърс се беше прибрала със съпруга си — не искаха да оставят бебето си само, докато се случва подобна страхотия. Кейтлин и Конър също бяха изчезнали и Дан бе доволен от това. Децата нямаха работа тук: дори си помисли, че Келтън оставя момчетата си да се приближат прекалено много, за да снимат.

Без предизвестие падна гръм. Дан изкрещя, всички се развикаха. Крис Джефърс стисна главата си с ръце. Дан видя двойна звезда да се отдалечава към небето. После чу писъка на свръхзвуков самолет и осъзна, че това, което гледа, са следите от форсажа. И извика:

— Това са въздушните сили!

Огриван от сиянието на обекта, изстребителят се спусна толкова ниско, че ги лъхна горещата миризма на реактивно гориво.

Обектът стана пурпурен. Раздвижи се, люшна се над земята.

Гласът в нещото изрева:

— Помогнете ми, помогнете ми, о, Боже, не! Не, не, не!

Светлината се издигна към небето, и увисна там, като леко се полюшваше.

Блестящите пламъци на реактивния самолет се обърнаха и се устремиха назад.

— Спрете! Спрете! — разнесе се отново гласът. После още писъци: — А! А! О! Аааа.

Маги Уорнър закрещя, разплака се истерично.

В този миг обектът се издигна на трийсетина метра, после се изстреля на север буквално като куршум. Отдалечи се по-бързо от всичко, което Дан беше виждал.

Изстребителят прелетя отново, двигателите му ревяха. Зави и последва обекта. Всички гледаха след него, докато пламъците на двигателите му не се стопиха в небето.

Във възцарилата се тишина Крис каза:

— Бог да ѝ е на помощ.

— Това беше НЛО — заяви Джимбо Келтън.

— Наистина ли беше НЛО? — попита Маги.

— Господи! — обади се Харли Уорнър. — И аз така мисля.

Дан се взираше в малката сянка на мястото, където се беше появило сиянието.

— Приятели — каза той. — Май не сме сами тук.

Но когато насочи фенерчето си нататък, не видяха нищо.

ГЛАВА 6

Лорън Глас се наслаждаваше на любовната игра с Теди Блейн — силна и настойчива с този як мъж. Като колега от военновъздушните сили, той беше предпазливо незаинтересован от секретната ѝ работа и това правеше връзката им много забавна и лесна. Лорън планираше, докато е свързана със строго секретна дейност, да сменя любовниците си често. Нищо обвързващо — обвързването усложнява пазенето на тайни.

Когато ѝ позвъни полковник Уилкис, тя реши да не вдига. Изхвърли звъненето от ума си и се съсредоточи върху топлината под завивките и невероятния млад мъж, който я любеше.

Звъненето премина във виене.

— О, Лорън — прошепна Теди, отпусна се върху нея и зарови лице в шията ѝ, целуваше я нежно, притискаше бузата си о нейната.

— Обичам те — промълви тя и осъзна, че донякъде го мисли. Което значеше, че може би трябва да го зареже, съгласно теорията да не допуска никого твърде близо до себе си.

Виенето премина във вой.

Той се отдръпна, сякаш го убодоха с игла.

— Не мога да повярвам.

— По работа е — поясни тя: имаше предвид системата за достъп на компютъра, която се включваше автоматично, когато получише секретно съобщение.

Но защо я търсеше точно сега в... божичко — беше три през нощта. Беше стояла в клетката шест часа вчера, бе чакала безрезултатно Адам. Изобщо не искаше да ходи пак там.

Отметна завивките и отиде да набере паролата. Появи се код от четири линии и тя ги разчете наум.

— Имат вирус — промърмори, като се помъчи да не издаде обзелия я ужас.

Съобщението беше спешно. Нещо не беше наред. Наистина не беше наред.

— Нека някой друг да го оправя.

— Трябва да отида — каза тя, отвори гардероба и започна да се облича.

— Госпожица Незаменима.

— За съжаление. — Тя си закопча дънките, наведе се и го целуна. — Ще се върна, любими.

Той я придърпа към леглото. За момент тя приседна. Целунаха се. Лорън го погледна в очите. После въздъхна.

— Знаеш правилата.

И внезапно осъзна колко силно мрази това, което прави — колко дълбоко и невероятно извратено ѝ се струва... но пък обичаше тръпката и честно казано, харесваше Адам. Комплексът беше дупка, но на дъното ѝ се намираще едно от най-невероятните същества.

Помисли си, че Адам може да не е добре, и се разбърза. Навлече небесносиния кашмирен пуловер и взе черното си кожено яке. Среса се набързо и излезе.

Не погледна назад към Тед. Когато се върнеше, той вероятно щеше да си е отишъл. Голяма работа — щеше да си намери друг, може би цивилен този път.

Не беше трудно за момиче на двацет и шест. Но пък и работеше много. Доколкото знаеше, имаше само един човек на тази планета, който можеше да прави това, което правеше тя. Без съмнение имаше и други, но как да се открият? Военновъздушните сили не бяха успели да направят това, което я устройваше, тъй като означаваше, че сама може да определя условията си — повишение до чин полковник. Така че сега заповедите на Майк бяха по-скоро искания... но това беше едно от исканията, което със сигурност щеше да изпълни.

В асансьора насочи съзнанието си към работата. Какво би могло да се обърка? Искаше ѝ се асансьорът да се спуска по-бързо. Слезе в гаража, качи се в колата и подкара към комплекса. Не беше далече. Тя не можеше да живее далече от Адам.

Уилкис я посрещна на вратата, което беше крайно необичайно.

— „Блестящо момче“ е кацнало в забранената зона и е имало цивилни очевидци — каза той. — Искам да го разпиташ за това.

— Защо?

— Как защо — защото е крайно необичайно.

— Нали разбираш, че те нямат идеята за споразумение? Не знаят какво представлява. Освен това непрекъснато се залъгват с новаци.

Просто не виждаме да го правят, защото стоят в одобрените зони.

— Сигурна ли си?

— Ами ако ти кажа, че са необузdana, обичаща забавлението групичка от невероятно интелигентни, но странни хора? Как ти се струва?

— Първо, те не са хора. Второ, са не само невероятно интелигентни, но и изключително зловещи. И не изпитват емоции.

— Адам се натъжи, когато татко умря.

— Преструвал се е.

— Освен това той... не знам как да го кажа: не е човешка емоция, изобщо, но той е загрижен за мен.

— Проектираш собствените си чувства. Достатъчно по темата. Имаме работа. — И докато чакаха асансьора, добави: — Тече прехващане на „Блестящото момче“, между другото.

— И как да обясня това?

— Предай, че е приятелско предупреждение. Възможно е цивилните да имат камери. Може да стане пробив в сигурността и да не сме в състояние да го контролираме.

— Да бе! — Тя се подразни, когато Уилкис влезе с нея в асансьора — не обичаше да ѝ се пречка, когато беше с Адам.

Вратите се отвориха пред контролната стая и тежката врата, която отделяше обителта на Адам.

Докато Лорън се събличаше, Анди отвори нов подготвителен комплект. Тя пусна пуловера си на пода и разтърка слепоочията си.

— Значи трябва да разбере защо тази триада е постъпила така?

Хвърли дрехите си пред двамата мъже. Нека гледат. Беше горда със себе си.

— Лорън, този път искам конкретна информация.

Тя остави Анди да покрие тялото ѝ с гелове, които щяха да защитят всеки сантиметър от кожата ѝ. През годините тя ставаше все по-суха и по-суха заради нулевата влажност на въздуха в клетката. На двайсет и шест имаше кожа на четиридесетгодишна. Намаза обилно лицето си с вазелин.

Ръцете на Анди я оставяха безразлична, но тя знаеше, че за него не е така. Знаеше го от начина, по който се обръщаше, когато приключеше, а бузите му пламтяха, бедното момче.

Навлече оранжевия костюм, дръпна ципа и пристегна защитата за врата. Анди ѝ сложи шапката. После тя нахлузи тежките латексови ръкавици на ръцете си.

Изправи се пред стоманената врата.

Анди вдигна ръкава на костюма ѝ и ѝ би инжекцията.

— Извинявай. — Винаги го казваше. После я целуна, много бързо, по убоденото място.

Тя отвори вратата, пристъпи в преддверието и зачака. Вътрешната врата изсъска и се отмести.

Тя влезе в тайния си рай и ад, света на любов и ужас, който споделяше с Адам.

ГЛАВА 7

Като социолог, Кейтлин разбираше желанието за събиране след трагедия, което беше причината Джефърсови да дойдат у тях с бебето в количка и сега да седят пред камината. Келтънови пък бяха избързали към къщи, за да прегледат видеозаписа, а Уорнърови — за да предпазят превъзбудените си синове да не направят някаква глупост.

Портите адови се бяха разтворили за някого тази нощ и сега трябваше да има събрание — този древен и свещен акт, чиято цел, обусловена от най-дълбоките човешки инстинкти, беше да провъзгласи продължаването на живота.

Крис и Нанси седяха сковано и методично отпиваха вино на малки глътки. Шестмесечната Джули спеше в количката си между тях, устичката ѝ беше отворена; стискаше биберона си с пръстчетата.

Кейтлин искаше да слезе при Конър. Колкото и ирационално да беше, изпитваше неудържимо желание да го защитава от нещо, което не познаваше, и този стремеж растеше с всяка минута.

Крачеше нервно пред камината и отпиваше големи глътки от чашата си. Страхуваше се, че Конър може да реши да излезе навън сам. Затова Уорнърови се бяха прибрали у дома — за да държат Поли вътре. Конър лесно можеше да излезе през вратата, която водеше от стаята му в мазето под верандата и към двора.

Излезе на верандата и огледа двора. Никакво движение. Пълна тишина.

Сякаш половината охрана на училищния комплекс, целият доброволчески пожарникарски отряд, общинските служби за бързо реагиране и щатската полиция се бяха изсипали на полето.

Никой от официалните представители не беше видял сиянието, но поне изстребителят на военновъздушните сили все още обикаляше наоколо, когато пристигнаха. Шефът на полицията Дънст се обади във военновъздушна база „Алфред“ — и му отговори, че няма никакви изстребители, летящи по това време. Всъщност никакви самолети.

Той затвори мобилния си телефон и с отвращение измърмори:
— Излиза, че е частен Ф-15.

Отрядите за бързо реагиране преровиха полята с инфрачервени детектори. Всичко беше много впечатляващо, но щеше да е още по-впечатляващо, ако бяха успели да намерят нещо, напомнящо човешки останки или отломки от някакъв летателен апарат.

— Е — каза Нанси, — какво да мислим?

— Сигурно са деца. Но пък чак военновъздушните сили... Ще си изпатят.

— Ох, Дан. — Крис се засмя.

— Не, Крис.

— Не? В смисъл?

— В смисъл, че ти си помисли, че е летяща чиния.

— С похитен човек. Да, наистина мисля така.

Беше ред на Нанси да отпие голяма глътка. И да хвърли яростен поглед на съпруга си.

— Не искам да чувам такива неща.

— Но това е истината.

— Може би — а може би не. Едно нещо обаче знам със сигурност — тук сме заради това! Откъснати в този пущинак, със заплата, която едва ни стига да отгледаме детето — и то защото реши да се присъединиш към търсачите на летящи чинии, вместо да вземеш страната на колегите ти физици. Извинявайте, приятели, това са си наши спорове.

— Не, права си — каза Дан. — Всеки тук се е провалил някъде другаде.

— Те са истински, те са тук, а колегите ми грешат. Ако записът...

— Не смей да говориш по телевизията за това, Крис! Да не си посмял!

Крис вдигна ръка сякаш да се предпази.

— Изобщо не мисля, освен ако...

— Няма „ако“! Не продължавай, Крис. От Калифорнийския технически през Масачузетския, та до забутания Бел заради проклетите ти НЛО. И ни очаква бездната на още по-непрестижни колежи.

— Няма да кажа нищо, докато не видя записа. Ако е толкова добър, колкото си мисля, може като нищо да се върнем в Калифорния.

— Много си наивен, Крис! Никога, никога няма да се върнеш там. За Бога, та ти се изложи като идиот по националната телевизия.

— Казах истината!

Беше се появил в „Дейтлайн“, за да говори за реалното съществуване на НЛО, а статутът му на преподавател в Калифорнийския технически университет беше използван, за да му придаде авторитет. След което го уволниха. В Масачузетския причината беше статия за бостънския „Глоуб“, която се позоваваше на казаното от него в „Дейтлайн“. Този път го уволниха доста по-бързо.

Дан си каза да стои настрана от цялата история. Но после реши, че бедната жена е толкова уязвима, с малко бебе, и колкото и да харесваше Крис, сега той май наистина прекаляваше.

— Похищението от извънземни е мит, свързан с получаването на пристъпи. Разказвал ли съм ви, че като малък страдах от кошмари? Така че знам за какво става въпрос. Виждах едни мънички фигури. Да, аз, Крис. Аз съм похищаван според твоите твърде съмнителни — моля да ме извиниш — стандарти. Но понеже имам малко професионални знания по въпроса, ми е ясно откъде идват извънземните. — Той се почука по челото. — От същото място, откъдето призраците и демоните, и каквито и да са там таласъми. А не от някакво забутано поле в покрайнините на незначителен град в Кентъки.

— Уилтън официално се води доста повече от незначителен град.

— Няма значение. Видяхме шега, доста ужасна при това, и сега военновъздушните сили са се заели с проблема. И на студентите и на колежа лошо им се пише. Да не говорим, че цялата история, откровено казано, е възмутителна. Въпреки че си го заслужават. Студентите — не и бедният Бел.

— От военновъздушните сили казаха, че не били изпращали техни хора тук.

— Дан — обади се Нанси, — притесняваш ли се за бъдещото си назначение? Сигурно. — Тя кимна към съпруга си. — Защото той няма да те замеси. Няма да му позволя.

— Всички свидетели...

— Млъкни, Крис. Дан и Кейтлин не са го видели. И Келтън също — той си има проблеми и без това: Историческият департамент е в плачевно състояние. Не ги замесвай, Крис. Да не си посмял! — Тя погледна Дан. — Докъде стигна, между другото?

— Марси ще реши.

— Марси ли ти е рецензент? Ужасно. Тя не е гласувала за назначение, откакто Клинтън стана президент.

Дан посегна към бутилката, наля си цяла чаша, пресуши я на един дъх и повтори:

— Ужасно! — Гледаше етикета.

— За пет долара и деветдесет и девет цента от магазина на Крогер какво очакваш? — засмя се Крис. — Сега ме чуй. Това е историческо събитие. Голяма група свидетели, някои от които въоръжени с видеотехника, наблюдаваха и нека се надяваме, заснеха в близък план кацнало на земята НЛО. С похитен вътре. Смятам да го оповестя на света.

— Крис, млъкни!

Той се вгледа в благоверната си с явно недоумение.

— Моля?

— Просто млъкни! Да не си глух? Добре... Виж, ако ще правиш такива неща, ще е без мен и Джули, защото ние ще си заминем.

— Къде?

— Където и да е!

— Нанси, това е доказателство!

— О, Господи. Непрестижни колежи, чакайте ни!... — Тя стана. — Мисля, че е време да си тръгвам. — Вдигна кошчето на Джули.

Това, от което се боеше Кейтлин, беше, че навън е станало убийство, извършено по неизвестно какъв странен метод. Убийство — и ако сянката, която беше видял Дан, наистина принадлежеше на някого, може би убиецът беше все още наблизо.

— Ако и този път успееш да си издействаш уволнение — заяви Нанси на Крис, докато си обличаше палтото — очаквай документи за развод, господинчо.

— Нека подходим от гледната точка на всяка от областите ни — предложи Крис.

Не изглеждаше притеснен от избухването на жена си. И наистина, Нанси не си тръгна. Кейтлин си помисли: „Това е истинският брак. Те са стари другари като нас“. Знаеше докъде в крайна сметка водят подобни стълкновения. До леглото.

— Разбира се — каза тя, за да успокои духовете, — от гледна точка на социологията наблюдавахме реално, физическо събитие,

което, боя се, беше трагично. Очевидно всички мислим така, иначе нямаше да сме тук скупчени като в древна пещера.

— Съгласен съм, че не беше халюцинация — намеси се Дан. — Сигурно е било замислено като шега, но вероятно някой е пострадал. Тук съм съгласен. Освен ако някоя изключителна актриса не се е появила тук, в Бел, което много ме съмнява.

— Мислех, че „Смъртта на търговския пътник“^[1] беше доста добро изпълнение — каза Крис.

Дан се усмихна.

— „Смъртта на търговския пътник“ не действа, когато се опиташ да мислиш как Уили Ломан се самоубива.

— Всъщност никой не видя извънземен кораб да прави на някого нещо лошо — взе думата Нанси. — Трябва да признаем това, Крис, да го признаем.

— Тогава какво видяхме? — Въпросът на Крис беше поставен наистина деликатно.

Възцари се тишина.

Кейтлин наруши мълчанието.

— Според мен основен е проблемът с травмата. Честно казано, да те събудят посред нощ е доста травмиращо. Възмутена съм и съм уплашена. — Искаше й се да си внуши, че е повече възмутена. Но знаеше, че всъщност преобладава страхът. — Мисля, че неизвестната може би е тежко ранена, скрита в някое изоставено мазе в този момент. Може би се опитва да промие раните си с риванол или нещо друго.

— Не говори такива неща — прекъсна я Нанси и потрепери.

— Как е положението с новите студенти, Нанси? — попита Дан. Беше съвсем наясно, че в департамента по психология има прекалено много преподаватели. Ако Бел се провалеше и тази учебна година със записванията, можеше не само да не го назначат, но и да му откажат професурата. Беше очевидно, че нечия смърт на територията на колежа няма да помогне.

— По-слаба от миналата година всъщност.

— Дали пък ако разгласим, че сме имали извънземни посетители, няма да помогне? — обади се Крис.

— Извинете, но кой е в кухнята? — попита Нанси.

— Никой — отвърна Кейтлин. Само че тя също беше чула звук. Стол, който поскърцва по плочките на кухненския под.

— Извинете ме — каза и се изправи. — Има ли някой там? — попита високо и тръгна през трапезарията.

Кухнята беше празна, но докато Кейтлин влизаше, ѝ се стори, че вижда как задната врата се затваря. Извика:

— Дан, ела.

Съпругът ѝ стана, пое си дъх и също влезе в кухнята. Нанси и Крис го следваха по петите.

— Не искам да тревожа никого — уведоми ги тихо Кейтлин, — но мисля, че някой току-що излезе на верандата.

Дан отвори вратата. Малкият страничен двор беше окъпан в лунна светлина и очевидно празен. Той хвърли поглед към алеята за паркиране, после излезе и огледа улицата. Студ и тишина, нищо друго.

— Какво става? — попита жена му.

Той поклати глава.

— На Оукроудския фронт нищо ново.

— Чух скърцане на стол и си помислих... не знам какво си помислих.

— Сигурно е бил вятърът.

— Няма вятър. — Тя хвана стола и го повлече по пода. — Някой правеше ето така.

— Няма никого — каза Дан и хлопна задната врата. — Е, вече със сигурност няма.

Имаше обаче странното чувство, че не е точно така. Побиха го тръпки. Стаята изглеждаше някак — каква? Беше достатъчно подредена и чиста, но изглеждаше — нямаше друг начин да се изрази — изглеждаше... обитавана.

— Не ви ли се струва... — млъкна и поклати глава. Как можеше да обясни какво усеща? Сякаш някой го наблюдава, докато съвсем очевидно нямаше никого — в смисъл освен тях.

Крис внезапно подскочи и плесна с ръка по кухненската маса.

Всички трепнаха.

— Аз... ъъ... имаше муха.

— През февруари? — усъмни се Нанси.

— Не, не беше муха. Нещо помръдна. Видях го с крайчеца на окото си. Котка — може би котка... там до килера. Може ли да е влязла котка?

— И по-странни неща са се случвали — каза Дан.

— Очевидно — подкрепи го Кейтлин и извади от шкафа бутилка вино. — Само преди час например. — Погледна етикета на бутилката. — Дали нашето каберне за четири и деветдесет и девет ще е по-добро от вашето мерло за пет и деветдесет и девет?

Дан отвори килера. Познатите спретнати редици консерви си стояха непокътнати на етажерките, оставени там, в случай че някой ден се окажат затрупани от сняг. Взе една кутия с овесени ядки — Конър я беше оставил отворена — нави навосьчената хартия вътре и я затвори.

Докато се обръщаше, усети нещо — сякаш нечия ръка се отърка в ухото му. Опипа стената за ключа за лампата и светна.

Нямаше никого.

После болка като от горелка премина през лявото му ухо. Той ахна, изкрещя, потисна вика си.

Кейтлин все още държеше стола. Той се запрепъва към него.

— Дан?

— Добре съм. — Стовари се на стола. Не можеше да направи нищо друго, страшно го болеше. — Господи! — простена, като се опитваше да не показва болката си. Не успя да заблуди никого.

— Какво ти стана? — викна Крис.

— Ухото ми — промълви Дан. — О, Господи!

Кейтлин се наведе да погледне.

— Не виждам нищо.

— Ох!... Сигурно... — Опита се да стане, но не успя. Беше замаян. — Да не получавам инфаркт? Някой знае ли какви са симптомите?

— Какво ти е, скъпи?

— О, Боже, ухото ми! Ще умра!

— Да отидем до поликлиниката — предложи Нанси.

— Доктор Хамнър не е вече с всичкия си — изпъшка Дан. — А и освен това нощем е затворено — нали на хората може да им потрябва спешна помощ тъкмо посред нощ.

Болката започна да утихва и Дан успя да се изправи. Все още замаян, каза:

— Май вече минава.

В този момент всички вещи в стаята затракаха, чу се силно фучене, задната врата се отвори и после се затръшна сама.

— Вятърът! — Нанси потрепери, изпи чашата си наведнъж и си наля пак.

Кейтлин не им каза какво беше видяла току-що. Беше нещо като просветване — мина по задната веранда и през двора. Светлина като от тънък трасиращ лъч, идващ отнякъде над къщата.

Дълбоко в паметта ѝ, в места, които избягваше да разравя, се пазеха неясни спомени от детството ѝ, спомени, които я бяха привличали да гледа по телевизията документални филми за похищения от извънземни и да си задава въпроси. Спомените бяха безформени и странни, но не можеше да отрече факта, че когато за пръв път видя лицето на един извънземен с големи очи, нарисуван на корицата на някаква глупава книга, се вцепени, буквално неспособна да спре сълзите, стичащи се по лицето ѝ.

Никога нямаше да каже на Дан за това, не и при неговите пристъпи като дете. Той трябваше да забрави привиденията, демоните и всички такива неща.

Сега можеше да мисли само за едно: за Конър, защото съкровеният ѝ страх беше, че и той може би е предразположен към такива пристъпи. Или по-лошо, *ами ако беше истина?* Но ако навън не бродеше убиец или идиоти шегаджии, ако наистина ги бяха посетили извънземни, имаше два пъти повече причини да е при малкото си момче. Тя тръгна към дневната.

— Кейтлин?

— Стори ми се, че Конър ме вика.

— Дай ми лед.

Тя отвори фризера, извади синята торбичка с лед и му я подаде.

Дан я взе и я притисна към главата си.

— Ох, така е по-добре. Малко.

Кейтлин слезе на долния етаж. Тази нощ щеше да спи на пода до сина си.

— Здравей — каза Конър.

— Още ли не си заспал? — Тя приседна на леглото. — Много е късно.

— Три и двайсет и осем. Почти се вписва в определението ти. Ако не го наречем „рано“.

— Конър, толкова съжалявам, че те блъснах... Но бях толкова уплашена! Никога не съм била по-ужасена.

— Искаш ли да ти издам една тайна, мамо?

— Разбира се.

— Ще се закълнеш ли, че няма да споменаваши за това, особено пред някой от Уорнърови?

— Честен кръст.

— И аз никога не съм бил по-уплашен. Знаеш ли какво усещане имах? Струваше ми се... че то ме наблюдава.

Кейтлин не каза нищо, не посмя да му разкрие собствените си чувства. Интелигентният и обстоен разговор горе, нахвърлянето върху Крис и неговите глупави идеи нямаха значение тук долу в тъмното с Конър. Тя осъзна една истина, която не можеше да отрече. Каквото и да се беше случило навън, то нямаше нищо общо с някакви шеги — а убийството беше дори още по-невероятно.

Истината беше, че случилото се беше неразривно свързано с нощта и неизвестното.

Тя взе Конър в прегръдките си и се помоли на Бог да ѝ даде правото никога, никога да не го изпуска. Скоро дишането му стана спокойно и равномерно и тя също затвори очи. Синът ѝ беше в безопасност до нея и Кейтлин заспа.

Това беше моментът, в който сенките изпълзяха в мрака изпод верандата, където се бяха скрили.

---

[1] Героят се самоубива, за да могат синовете му да получат парите от застраховката. — Б.пр. ↑

ЧАСТ ТРЕТА

ТАЙНАТА НА СИВИТЕ

*Те идват късно през нощта.
Искам да ги спра с възглавницата,
за да не ме пипат по главата.
И плача, и ме пипат, и аз плача...*

„Те дойдоха у дома“
Сали, на девет години, от
нейната история

ГЛАВА 8

Луис Крю не се беше обаждал на Роб Лангфорд от месеци, но Лангфорд се изненада от обаждането в нощта, когато беше действало „блестящото момче“. Беше карал дълго от Планината и сега се движеше внимателно по Лост Ейнджъл Роуд през хълмовете Боулдър, търсеше адреса, който му беше дал Крю. Никога не се беше срещал със собственика на къщата доктор Питър Симпсън, но доста често беше чувал Крю да го споменава. В тяхната област достъпът до информация се спазваше толкова строго, че подобно разделение беше нормално. Всички знаеха причината за това. Всъщност, след като ти я съобщаха, информацията ставаше център на живота ти, едничкото нещо, което не можеш да забравиш.

В далечната 1954, дълго преди да се създаде програмата за емпатите, бе имало кратка и не особено удовлетворяваща среща между президента Айзенхауер и триада сиви в една военновъздушна база в Калифорния. Президентът излязъл потресен. Казал, че ако се разкрие съществуването им, извънземните ще унищожат цялата планета.

Тази необикновена заплаха беше изградила непроницаема стена от тайнственост и беше вдъхновила заплетен лабиринт от поверителна информация. За съществуването на сивите знаеха съвсем малко хора.

Боб и Адам така и не отговаряха по смислен начин на въпросите, свързани с тази заплаха, което я правеше да изглежда още по-сериозна.

Роб откри къщата — бе разположена доста встрани от пътя — и зави по алеята за паркиране. Според разпоредбите беше с цивилни дрехи. Дори регистрационният номер на колата, която караше, принадлежеше на цивилно лице. Носеше фалшиви документи освен истинските си. Фалшивите бяха осигурени от военновъздушната част за специални разследвания и със сигурност щяха да издържат на полицейска проверка, ако случайно го спряха за каране с превишена скорост например.

Къщата на Симпсън не светеше, но вратата се отвори още преди да е позвънил. Очерта се високата фигура на господин Крю.

Изглеждаше по-стар, бялата му коса като че ли беше станала още по-бяла.

Докато Роб влизаше в покритото с плочки фоайе, иззад Луис Крю се появи нисък мъж.

— Роб, това е доктор Пит.

— За мен е чест да се запозная с човек, превърнал се в легенда.

Симпсън се засмя.

— Бих искал да се запознаем при по-приятни обстоятелства. Заповядайте.

Минаха по дълъг коридор и влязоха в стая, пълна с книги. Учудващо, но доктор Симпсън четеше много поезия. Отключи малък кабинет. Роб видя счупен непознат апарат и се поинтересува какво представлява.

— Средство за квантова комуникация — обясни доктор Симпсън. — Предаваше сигнали между свързани частици^[1] и можеше да изпраща мигновено съобщения през цялата вселена. Но вече не.

— В криза сме от известно време — допълни Крю. — А бяхме постигнали доста голям напредък. Повратна точка, както мислим.

Предвид сериозността на заплахата, надвиснала над тях, и пълната неспособност на военновъздушните сили да предложат някаква защита срещу сивите, тези думи притесниха Роб, и то много зле.

— Каква повратна точка?

— Трябва да ви преместим на друго ниво, полковник — каза Симпсън. — Преразгледах досието ви и промених разрешенията ви за достъп до информация.

— Имате ли право да правите това?

Симпсън се засмя:

— Полковник, говорите с началника си — за пръв път през цялата ви кариера. Не е ли удивително?

Роб поклати глава.

— Може би прекаляваме с контрола върху информацията?

— Аз съм специалист от Разузнавателната агенция и председател на Научния комитет за специални изследвания.

„Специални изследвания“ беше събирателен евфемизъм за всички научни групи, работещи върху проблема със сивите.

Научният комитет, както знаеше Роб, надзираваше цялата операция, включително неговите собствени военновъздушни мисии. Мъжът, който обичаше поезия, наистина му беше началник.

— Как се променя задачата ми, сър?

— Ще стигнем и дотам. Но първо най-важното. Повиках ви тук именно с цел да ви покажа този апарат, защото трябва да разберете точно какво е правил, защо и от кого е бил унищожен. Предстои ви изпитание, полковник, по-предизвикателно от всички, пред които сте се изправили досега. Не мога да не подчертая важността му. След няколко секунди ще ви задам въпрос. Отговорът ви ще е решаващ.

— А ако отговоря погрешно?

Симпсън се вгледа в него. Много внимателно.

— Тази машина ни даваше възможност да се свържем с вида на господин Крю — каза той, — което ни е крайно необходимо, защото те ни предоставяха информация за Адам и Боб, която, честно казано, беше много по-задълбочена и ефективна от всичко, което е успял да измисли Майкъл Уилкис.

Роб осъзна, че току-що са му казали, че старият му приятел Крю е извънземен. Погледна го — стори му се блед в неясната светлина, която изпълваше стаята. Изглеждаше като човек. Но пък, от друга страна, Роб беше изчел достатъчно книги за НЛО, за да е чувал за високата руса раса от планета някъде в посоката на Плеядите.

— Ти си от вида, който уфонавтите наричат нордически.

— Нашият свят е много стабилен земеделски свят, с почти толкова земна маса, колкото Земята, но само с няколко милиона население.

— Но вие толкова приличате на нас. Каква е вероятността да се случи подобно нещо?

— Направихме ДНК проучвания — каза доктор Симпсън — Ние и расата на Крю сме се разделили преди сто и петдесет хиляди години.

— Но ние — излиза, че ние сме от същия вид? На две различни планети?

— Да, така излиза — кимна Симпсън — Най-странната част е, че ДНК следата е доста категорична. Не ние сме тяхна колония, а хората на Крю са наша колония.

— Но нали в миналото сме били примитивни? Как е възможно да сме колонизирали друга планета? Дори сега не сме способни даже да

положим начало на такъв опит.

— Миналото крие повече тайни, отколкото предполагаме — каза Крю.

Роб започна да изрежда мислите си на глас:

— Всички тези развалини, които никой не разбира, строежи като египетските пирамиди и тези в Андите, невероятно огромната каменна платформа в Баалбек в Ливан — всички тези невъзможни от инженерна гледна точка постижения... дали това не би ги обяснило?

— Останки от загубената ни цивилизация, поне така смятаме.

— Легендите за потопа... потъването на Атлантида, войната в космоса, описана във Ведите...

— Изопачени спомени за загубени във войната познания. Тази война е запратила Земята назад към първобитните времена и е прекъснала връзката ви с нас. Книгата на Йезекиил в Библията е объркан запис на провалилата се спасителна експедиция от наша страна, след като построихме Голямата пирамида в Гиза. Трябваше да пътуваме физически, а това е невероятно бавно. Пътуването отне хиляди години на кораб, на който се смениха множество поколения.

— Голямата пирамида е датирана. Знаем кой я е построил.

— Знаете, че Хуфу е сложил знака си върху нея. Върнахме се със сила преди три хиляди и петстотин години. За кратко управлявахме Египет. Фараонът Ехнатон и жена му Нефертити бяха от нашия свят. Опитахме се да възстановим основната изгубена технология, която позволява пътуването на души през космоса. Пътуване, което отнема еони във физическа форма, може да се извърши за няколко мига от същество в енергийно състояние. Голямата пирамида всъщност е устройство, което прави това възможно. Египетските вярвания за пътуването на душата към Млечния път не са измислица, а митология, базирана на загубена наука.

— И проработи ли?

Крю кимна.

— Все още работи. Аз мога да я използвам да се прибера у дома, но никой друг не може да я използва, за да дойде дотук. — Той махна към потъмнялата конзола. — Този нов апарат има много възможности. Сред тях е и способността му да предава целия запис на нечия ДНК със скорост по-голяма от тази на светлината. По този начин може да се отгледа клонинг, като се използват стволови клетки и ДНК

съвместимост. Като използва пирамидите на двете планети, душата може да преминава от едното тяло към другото. Ала сега това е невъзможно заради онова, което направи Майкъл Уилкис.

— Уилкис? Но защо?

— Преди да можем да отговорим на този въпрос — обади се Симпсън, — трябва да узнаеш малко повече за причината, която е довела сивите тук.

— Винаги съм мислил, че ни използват. Може би се хранят с нас по някакъв начин, който, изглежда, не наранява хората. Явно смятат това за абсолютно наложително.

— Те са тук, защото са в голяма беда — каза Крю.

Симпсън се присъедини към мнението му.

— Имат огромен проблем. Генетичен. Едва през последните няколко години успяхме да го разгадаем. Когато предприехме обстойно генетично проучване, се откриха всякакви видове нарушения, добавени гени, гени, вероятно привнесени от други видове, изкуствено създадени гени — генетично кошче за отпадъци, това представляват сивите — вид изкуствено същество. Ако искате вярвайте, но няколкото оригинални гена, които открихме, са поне на милиард години.

— Милиард?!

— Или повече. Вероятно много поведе. Явно в случая на сивите става дума за вид, толкова древен, че е изразходвал собствения си генетичен фонд. Като вид, сивите умират от старост.

Крю продължи:

— Всеки сив, когото сме намирали след катастрофите, общо петдесет и осем тела през последните шейсет години, страдаше от същото дегенеративно генетично заболяване, при които мембраната на клетъчното ядро се втвърдява и генетичният материал, който се съхранява вътре, не може вече да се използва от клетката. Тогава сивите подменят засегнатия орган с изкуствен заместител. С течение на времето всеки от тях се превръща в нещо като машина, киборг. Дори са създали протеза за мозъка си.

— Тогава защо да умират? От думите ви излиза, че разполагат с технологията да се превърнат в своя изкуствена версия. По същество безсмъртна.

— Колкото повече изкуствени части имат, толкова по-малко живи са. Знанията и интелектът се прехвърлят в изкуствения мозък, но това

не става с чувствата. Сивите са придобили вид безсмъртие, но с цената на загубата на сърцата си. И всеки от тях е такъв. Непрекъснато си спомнят за загубените си сърца и единственото, което ги вълнува, е да си ги върнат. Сегашното им съществуване не е живот, а спомен за живот.

Роб беше присъствал на аутопсията на Боб. Той беше живо същество, но наистина със синтетична кожа, метални кости и разум, който се помещаваше не в мозък, а в силиконови влакна, които изпълваха главата му в сложни и заплетени форми, наподобяващи множествата на Манделброт. Но по структурата на черепа можеше да се види, че някога е съдържал естествен мозък.

— И за какъв дявол са долетели тук?

— Опитват се да спасят човечеството.

— Това пък какво значи?

— О, не става въпрос за алтруизъм. Поне не напълно. Те получават достъп до нашия богат и пресен генетичен фонд. В замяна ще ни спасят от екологичната катастрофа, която ще ни унищожи. Ако обединят силите си, и двата вида ще оцелеят. Ако останат отделени, и двата ще загинат.

— Тогава защо Майк Уилкис твърди, че са зли.

— Уилкис и другите като него са свързващото звено между корпорациите, правителствата и групата хора, които в момента управляват света. Той разглежда всяко действие, което нарушава тази структура, като акт на война, а действията на сивите крият подобна заплаха, и то значителна.

— Но какво всъщност правят те?

— Това е невероятната част. Чудото. Те знаят какво трябва да се направи, за да оцелеят. Имат нужда от достъп до нашите гени. Наясно са и какво трябва да се предприеме, за да се осигури нашето оцеляване. Трябва да намерим начин да оправим планетата си и да започнем да колонизираме други светове. Но това, което те не знаят, е как да постигнат тези неща.

Роб премести поглед от благото лице на Крю към внимателните, проницателни очи на Симпсън.

— А кой знае?

— Намерили са начин да дадат на свръхинтелигентно човешко същество достъп до колективния им разум. Според нас това е

причината за приземяването им тази нощ. Започнали са процеса.

Роб усети потта да избива под мишниците му.

— И кой е този човек?

— Едно дете. Гените му са проследени през десетки поколения, за да се постигне изключителна интелигентност. Най-умната личност, която човечеството може да създаде. Когато го свържат към колективното си съзнание, той ще стане дори по-интелигентен от тях. Ще придобие интелект, който, както те се надяват, ще намери начин да спаси всички ни.

— Месия?

— Може да се каже и така.

— Но дали катастрофата с околната среда е реална? Това е само предположение. Ако не е така, излиза, че сивите имат нужда от нас, но не и ние от тях.

— Реална е.

— Не е глобалното затопляне, нали, защото.

— Глобалното затопляне е само едната страна на много сложен феномен. На шейсет и два милиона години настъпва цикъл на унищожение. Последния път, когато се е появил, е унищожил динозаврите.

— Но това е било преди шейсет и пет милиона години. Какво става, да не би автобусът да закъснява?

— Започнал е точно навреме, преди три милиона години. По това време земите, които днес са Централна Америка, са се издигнали от океана. Това дестабилизирало океанските течения и довело до днешното състояние на периодично колебание между студени и топли периоди. Броят на видовете е започнал да намалява още преди на Земята да се появи човекът и вече сме достигнали кулминацията. Ние сме завършени като вид в основни линии — поне що се отнася до природата.

— Но защо? И защо шейсет и два милиона години? Не разбирам. Кой или какво стои зад това?

— А, никой не знае. Сивите също са в неведение. Но се надяват, че тяхното гениално момче ще разбере. Разчитат, че то ще проникне в тайните на Всемира, Божия промисъл, както се казва, защото ако не успее да го направи, и двата вида ще изчезнат, макар и по различни причини. Дванайсет милиарда енергични и живи умове, всички жадни

за живот, за любов, за деца — и всеки от тях е прав за едно: всеки от нас, независимо човек или не, е точно толкова значим, колкото се чувства.

— Сивите ще пристигнат на Земята със силите си през 2012, по времето, когато планетата ще започне да се пръска по шевове — продължи той. — Те са се надпреварвали с времето хиляди години и сега всичко се отмерва от един часовник, който тиктака бързо. Така че или ще успеят да накарат това дете да открие отговора и да спаси планетата, или всички ще се провалим и ще загинем.

— Това звучи — ако трябва да бъда откровен — ужасно. Наистина ужасно.

— Е, вече знаеш причината за цялата тази тайнственост. За ужасната заплаха на сивите.

— Предпазват ни да не се паникьосаме и да се простреляме в крака.

— Или да не простреляме тях.

— Какво има Уилкис против всичко това? И как може да ги спре?

— Той и неговите хора виждат в този план инвазия, чисто и просто опит за завладяване. Сивите ще дойдат със силите си, ще ни избият и ще ни вземат планетата.

— И защо вярват в това?

— Не знаят. Не могат да са сигурни каква е истината. И се страхуват. — Крю погледна Роб. — Ти страхуваш ли се?

— Не съм сигурен.

— Добър отговор. Искрен. Ние също. Но Имън Глас — нали си спомняш, той беше първият емпат — чувстваше, че сивите наистина имат нужда от нас, а щом имат нужда от нас, няма да дойдат тук, за да завземат планетата.

— Но как Уилкис да ги спре?

— Първо ще убият детето. Това ще провали плановите на сивите, защото няма да имат време да селектират друго такова дете, преди човешкият род да изчезне. Ако това се случи, очевидно е, че сивите ще ни оставят на мира.

— Обезлюдена земя? Това отговор ли е?

— Не напълно обезлюдена. Той и неговата група — те се наричат Тръста — смятат да спасят около милион. Онези, които смятат за най-подходящи да оцелеят.

— Един милион? От шест милиарда?

— Ще има и малцина оцелели освен тях, но този един милион хора, които Тръстът ще спаси, ще сформира ядрото на новото човечество — под диригентството на Тръста, разбива се. Техните милион оцелели ще включват представители на всяка раса, която според тях е ценна, всяка ДНК група, всички избрани, за да защитят адекватно в дългосрочен план човешкия генетичен фонд. Така научно обосновано ще се осигури продължението на вида, макар че идеята си е въплътен расистки кошмар.

— Но как това ще спре сивите?

— Подобна причина е възпряла сивите да посетят моя свят — каза Крю. — Нашият генетичен материал е твърде малко, за да им свърши работа. Те искат да създадат нова генетична основа за милиарди от своите. А това изисква огромен брой човешки донори. Един милион ще е безполезен за тях, така че те ще продължат по пътя си и вероятно ще умрат някъде из космоса.

— Тръстът не се състои от глупаци — каза Роб, — а и Уилкис разполагаше с неограничен достъп до Боб и Адам години наред. Познава сивите достатъчно добре.

— И по-скоро би докарал човешкия род до почти пълно заличаване, отколкото да живее със сивите при, както вярваме, поне равноправни условия. В крайна сметка този, който е по-надарен от тях и следователно способен да ги контролира, ще бъде човек. Те го правят с определена цел — да ни дадат основание за доверие.

— Но ако Майк е заключил, че животът със сивите не би си заслужавал, мисля, че трябва да имаме мнението му предвид.

— Злото е странно нещо. То произлиза от страха. Майк и неговите хора мислят за себе си като за спасители на човечеството. Но те са кръвожадни чудовища, които се готвят за геноцид.

Въпросът бе толкова сложен и мащабен, че на Род му беше трудно да го разгледа от рационална гледна точка, камо ли от морална.

— Ето го и въпроса към теб — каза Крю. — Този, който сме длъжни да ти зададем. Според теб кое е по-лошо? Да загинем като вид или да рискуваме със сивите?

— Помисли внимателно, преди да отговориш — посъветва го Симпсън.

Единственият възможен отговор веднага му стана ясен.

— Нямам право да взимам подобно решение. Никой от нас няма това право.

— Мина теста — каза Симпсън — Какъвто и друг отговор да беше дал, щеше да се провалиш. Сега обаче знаеш твърде много.

— Значи се разминах на косъм. — Лангфорд се усмихна.

— Не мисля — каза Симпсън. — Винаги съм те уважавал. Имаш добра, справедлива съвест. Осъзнаваш, че това решение трябва да бъде взето от всеки отделен човек. Онова дете, когато порасне, ще ни даде шанс да направим точно това.

На Роб му хрумна въпрос, толкова важен, че за момент се поколеба дали да го зададе. Но все пак накрая се осмели. Трябваше.

— Смятате ли, че те биха ни дали избор? Имам предвид, ако не пожелаем да споделим гените си с тях?

— Няма — отговори Симпсън. — Ще кажем „да“.

— Откъде си толкова сигурен?

— Сивите ще дойдат. Милиарди. Ще молят за живот. Ние ще се съгласим да им помогнем, това е заложено в човешката природа, защото в основата си сме добри. А това дете, дотогава ще е пораснало, ще ни помогне да постъпим правилно.

— Знаете ли, имам още един въпрос. Защо сме такива? Защо сме по-малко интелигентни?

— Разполагаме с по-малко знания. Загубили сме ги по време на онази древна война, забравили сме основното знание за законите, по които се развива светът, знание, което сивите са запазили непокътнато. Затова не можем да дадем обяснения за инженерните чудеса, които спомена — Баалбек и другите. Ние буквално сме забравили как сме ги построили.

— Опитваме се да те убедим в нещо, но имам чувството, че все още изпитваш съмнения — каза Крю. — Гледаш на целия този разговор с недоверие.

— Не ме разбираш правилно — отговори Роб. — Не виждам никаква алтернатива. Имаме шест милиарда живота за спасяване. Това е абсолютно невъобразима отговорност. Бедното дете — това момче... просто твърде много зависи от него. Знаеш ли как се чувствам? Чувствам, че без колебание бих дал живота си, за да го защита.

— Може и да се наложи — намеси се Симпсън. — Защото Майк ще го преследва, ако научи за него, а Майк си го бива.

— Тогава да го обезвредим. Да изобличим приятелчетата му.

— Не можем дори да си помислим за подобно нещо — каза Симпсън. — Те са по-могъщи от нас. Както и да е, подобен опит би ни разкрил, а ние не желаем това. Но имаме късмет в едно нещо — Майк не знае нищо за детето. Изобщо няма представа, че сивите се опитват да спасят човечеството. Все още чака загиването на човечеството да разруши плановите им. А те са разиграли цялата ситуация добре, като умели познавачи — непрекъснато са го предупреждавали за екологичната катастрофа, за да го накарат да реши, че са безсилни да я предотвратят.

— А това дете? Страда ли?

— Дали страда? След като е толкова интелигентно? И само? Не мисля, че това е въпрос, на който може да се даде отговор.

— Значи ще го защитаваме. Можем да го направим. Но защо им беше цялата тази суматоха с „блестящото момче“? Да не би да са искали по този начин да го посочат?

— Изглежда, някоя триада не си е свършила работата. Не е толкова необичайно. Всъщност е сигнал за нас и ни носи доста информация. Разкрива ни, че детето е в Уилтън, Кентъки, и че вече са готови да започнат. От нас зависи да изпълним нашата част, да намерим момчето със собствените си методи и да му осигурим защита, каквато сивите не могат.

— И тази защита е?

— Отблизо, подкрепена от добро разузнаване. Тяхната способност да разбират какво става между група хора е доста ограничена. Те ще са там, ако някой изскочи от храстите, но само ние ще сме способни да видим развитието на заплахата.

Пит Симпсън се наведе напред и каза:

— Това ни води до новата ти задача. Ще трябва да ръководиш операциите си от военновъздушна база „Алфред“, Роб. От този момент. Заповедите ти са да намериш детето и да го защитаваш. Знаем, че е някъде в Уилтън. Може би дори на Оук Роуд, където е кацнало „блестящото момче“. Но не бъди твърде уверен в това. Сивите са много, много предпазливи, не забравяй.

Тримата замълчаха, всеки потънал в собствените си мисли, всеки поразен от усещането, че е повлечен от течение, което лесно може да се окаже достатъчно силно, за да го удави.

В предутринния мрак беше пристигнал черен триъгълен обект — летеше точно над дърветата, абсолютно безшумно. Преди петнайсет минути беше застинал над къщата. Сега се рееше отгоре, огромен и потъмен от самата нощ, триъгълник, дълъг стотина метра, широк седемдесет при основата... И беше само на няколко сантиметра над покрива.

В триъгълника, в ниската кабина, седеше жена в летателен костюм на американските военновъздушни сили и настройваше чувствително устройство. Всяка дума, казана долу, беше записана и предадена с кристална яснота.

Тоест, докато те говореха, Майк Уилкис слушаше. Седеше в комплекса в Индианаполис и даваше задачите на Лорън въз основа на чутото.

Това дете — о, Боже, то беше най-смъртоносното нещо на земята, най-опасното създание на света. Той трябваше да заличи Уилтън, Кентъки, от лицето на земята.

Или не. Първо трябваше да се увери, че е попаднал на точното дете. Да е абсолютно сигурен. Трябваше да е предпазлив.

Гледаше как Лорън сяда в мекия стол, който беше настояла да внесе в адската дупка на Адам. Гледаше и обмисляше как да формулира следващия си въпрос, най-важния въпрос, който щеше да зададе през цялата си работа със сивите.

---

[1] Квантова свързаност или квантова нелокалност — способността на две елементарни частици, които са свързани при пораждането си, да си взаимодействат със скорост, по-голяма от тази на светлината. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 9

През трите години, откакто работеше тук, Лорън се беше постарала да направи клетката на Адам по-поносима. Вместо стоманената маса и твърдите столове, които, изглежда, не бяха притеснявали баща ѝ, тя накара неотстъпчивия Уилкис да ѝ отпусне кресло. Настоя да сложат и диван. На стените окачи репродукции на картини: Реноар, планински пейзажи, „Звездна нощ“ на Ван Гог — тя излъчваше същата огнена мистична енергия, която откриваше у Адам.

Майк я наблюдаваше и внимателно обмисляше следващия си ход. Сивите не биваше да узнаят, че е научил тайната им.

— Искам да предадеш отново образа на сателитната снимка, Лорън — каза той съвсем спокойно.

Тя затвори очи.

— Лорън, вдигни я и я погледни. Изпълнявай!

— Майк, правя го за десети път! Стига вече!

— Ти едва ѝ хвърли поглед.

— Млъкни и ме остави да работя.

Баща ѝ беше човек, с когото можеше да си поговориш след работа и да гаврътнеш едно-две питиета. Всъщност Майк искаше да го включи в Тръста. Но беше твърде опасно. За няколко години стана ясно, че сивите не могат да разчитат умове добре — поне не обикновените умове. Но съзнанието на Имън беше различно, също като на Лорън. Такива хора трябваше да бъдат държани далече от всяка тайна, която сивите не биваше да узнават.

Диванът изглеждаше празен, но Лорън знаеше, че Адам лежи на него. Беше се научила да го вижда във въображението си, макар миниатюрните му движения, синхронизирани с трептенето на окото ѝ, да ѝ пречеха да го разгледа подробно.

Майк искаше да е внимателна, значи щеше да е внимателна. Оформи поредица мисли. Първо — снимка на картата на щата Кентъки. После — образа на заснетото от сателита в полето зад къщите на Оук Роуд.

Никакъв отговор.

Оформи друга мисъл:

„Реагирай, Адам.“

Предизвика усещане за неотложност, взря се, напрегна се.

В ума ѝ избухна образ, който отначало не можа да схване. Гледаше нагоре към извисяваща се огромна стена от лед, призрачно дъгоцветна, синя на фона на бездънното синьо небе. А после чу звук, оглушителен трясък от пропукване, придружен от странна въздишка, сякаш хиляди хора ахнаха едновременно.

Внезапно се озова на горната палуба на пътнически кораб. Наблюдаваха глетчерите. Палубата беше претъпкана с хора... а ледът се накланяше бавно над тях, сянката му придаде на ясения слънчев следобед зловещ син оттенък.

Мощната сирена на кораба забуча. Корпусът се разтресе, витлата се въртяха бясно. Комините бълваха облаци пара.

С трясък, който можеше да разбуди и мъртвите, огромна ледена буца — ледена планина — удари предната палуба. Целият кораб подскочи. Вода, бистра и ледена, заля палубата и пицциите пътници бяха пометени от вълните.

Лорън пак погледна нагоре и видя как над тях надвисва още по-исполинска планина от лед. Безкрайност от лед.

Озова се обратно в клетката. Зададе му въпрос в ума си, усети въпроса в сърцето си: „Какво означава това, Адам?“

После видя...

Супермаркет, блестящи светлини... ръмжащи гласове, малко момиче с консерва сардини. Мъж — спусна се, сграбчи консервата и блъсна момичето. Викове — сливаха се с ехтящата музика в магазина. Хора се бореха със зъби и нокти за хляб. Тичаха по пустеещите дълги пътеки, изпразнени от човечност хора с диви очи, разкъсваха кутии с макарони, поглъщаха ги лакомо, разсипваха кутии овесени ядки и ги ядяха направо от пода.

Изстрели. Войници в мръсни униформи, уморени млади лица, ужасени очи, стреляха в тълпата — а хората просто стояха, взираха се тъпо, като животни, които нямат представа какво ще се случи. Разстрелваха ги и те отлитаха назад със страшна сила, блъскаха се в някакъв фризер. Войниците минаха на друга пътека.

— Какво става?

— Не знам! Показва ми някакъв ужас.

— Какво?!

— Кораби потъват, хора умират от глад в супермаркет...

— За Бога! Ще ми дадеш ли отговора, който ме интересува?

— По дяволите, Майк, ще ти дам това, което ти давам винаги. Нищо повече от доловеното, усетеното от онова, което Адам е позволил да стигне до мен.

Адам показваше на Лорън картини от предстоящото изстребление, а това можеше да означава, че е наясно с разговора, който Майк беше чул в контролната зала, което пък правеше продължаването по този начин опасно.

— Добре, стига толкова. Излизай. Свършихме за днес.

— Обичам те, бебче — прошепна тя, докато ставаше. Посегна и докосна хладната мека кожа на ръка, която ставаше видима само когато я държеше — тънките пръсти и острите черни нокти изчезнаха, щом я пусна.

Адам изстреля образ на майка, кърмеща бебе — стандартното му довиждане. Докато Лорън се изправяше, издаде един от доловимите си звуци — крясък, като че ли издаден от ужасена и отчаяна жена. Дали чувстваше нещо? Лорън не знаеше. Но разбираше, че се стреми към приятелско внимание.

— Адам, знам, че имаш съобщение за мен, свързано с всички тези нещастия, и осъзнавам, че не го разбирам. Всъщност ние те питаме за *конкретен инцидент* и...

Не получи отговор. Знаеше защо: той чуваше звуците, но освен ако не оформеше мисли в главата си, нямаше да я разбере.

— Лорън, спри!

— Майк...

— Лорън, няма време!

Няма време? За какво, по дяволите, говореше? Тя разполагаше с цялото време на света. И Бог знаеше, че и Адам имаше време.

— Трябва да довърша...

— Няма време!!!

Но Адам явно бе на друго мнение. Съзнанието му я обкръжи отвсякъде, можеше да го усети. Затвори очи, пое дълбоко дъх и се отпусна напълно.

Той влезе в нея, както винаги, като куче, душечко за заровен кокал. Да го остави да влезе в нея беше приятно, но и някак странно

тъжно — тъга, която той носеше със себе си. Щеше да се зарови в спомените ѝ и да обикаля там, да извлича всякакви неща от миналото ѝ, неща, които беше забравила отдавна, неща, правени в пияно състояние, такива неща. Той обичаше наситените неща. „Сякаш ги яде“, помисли си тя. И като че ли му доставяха наслада... а на нея това ѝ харесваше.

Остави го да се спусне дълбоко в едно познато кътче — в големия кашон, когато беше на десет, едно от първите неща, които беше правила, свързано със секса. Пак помириса влажния кашон, видя пълното белезникаво тяло на Уили Севърс, усети ръката му да се плъзга под блузата ѝ — и после затръшна *тази* врата със силен трясък.

Изстреля въпроса си към Адам: отново сателитната снимка, град Уилтън, къщите на Оук Роуд.

За част от секундата ѝ се стори, че видя лице на момче, но това не беше Уили Севърс. Къдрава коса, леко набито, изглеждаше на четиринайсет или петнайсет.

— Имам нещо — каза тя. — Лице.

— Какво лице?

— Детско. Попитах го за Оук Роуд и получих лице на дете.

— Излез.

Майк я пресрещна още докато излизаше.

— Какво получи? Какво имаш?

— Те се интересуват от дете.

— Кажете ми повече.

— На четиринайсет-петнайсет години, момче, с къдрава коса. И още нещо — мярнах куче. То има куче.

Майк присви очи.

— В това няма никакъв смисъл.

— Напротив, има. Интересуват се от това момче.

— Може би е нещо, свързано с разплод. Никога няма да го разберем. Тръгвай си. Сеансът приключи.

Лъжеше и беше уплашен, Лорън стана подозрителна.

— Какво точно е значението на това момче?

— Виж, трябва да отида до Вашингтон, а вече закъснявам. Приключихме, Лорън. Благодаря ти.

Тя го наблюдаваше, докато излиза. Едничкото приятно нещо в отношенията им беше знанието, че той я желае — а тя му отказва.

Правеше го, защото — защото не го харесваше. Просто не го харесваше. Не беше мила с него, не можеше да бъде. Причината, беше си помислила веднъж, имаше нещо общо с Адам. Адам беше подозрителен към него. Бдителен.

— Какво става, Анди? — попита тя, когато влезе в контролната зала. Косата ѝ още беше мокра.

— Шефът нещо адски се е разбързал.

Лорън се качи нагоре и когато вратите на асансьора се отвориха, видя Майк — тъкмо тръгваше. Беше в пълна униформа, доста необичайно за него. Носеше куфарче.

— Нещо си се разбързал — подхвърли тя.

— Да.

— Ще направиш ли нещо на това дете, Майк?

— Това не те засяга. Твоята задача е да общуваш с Адам и да се отнасяш към работата си много по-сериозно, отколкото го правиш.

— Как смееш да ми говориш така!

— Как смея ли? Ти си накичи стените в тая дяволска дупка с картини. Майка, дете.

— Реноар, моля ви се! Адам е хищник. Чудовище. Не е домашен любимец!

И тя взе решение. Уилкис очевидно отиваше във Вашингтон. Добре, тя пък щеше да се върне и да продължи комуникацията с Адам. Щеше да стигне до дъното на историята, когато Майк го нямаше да слухти. Защото ако това дете беше в опасност заради доклада ѝ, пред нея се възправяше ясната ѝ морална отговорност: независимо от законовите прегради тя трябваше да го предпази. Нямаше да стане съучастник в убийство, нямаше да изпълнява заповеди, които смяташе за незаконни.

Майк с бърза крачка се отправя към паркинга и подкара чисто новия си „Фаетон“. Тя знаеше цената на тази кола, беше я проверила. Току-що беше потеглил с половингодишната си заплата. Откъде идваха парите му, не знаеше, но беше абсолютно сигурна, че не са от военновъздушните сили на САЩ.

ГЛАВА 10

Слънцето се показва над покрива на Уорнърови и събуди Кейтлин. Както обикновено, тя се претърколи и в първия миг всичко ѝ се стори нормално. Дори понечи да пусне новините.

И после се сети: беше в леглото си, горе, а не в стаята на Конър, където беше отишла да спи.

И точно в този момент Дан я прегърна. Кейтлин се отдръпна като попарена.

— Ей...

— Конър! — Тя хукна надолу по стълбите, прескачаше по три стъпала наведнъж, блъсна вратата и влезе.

Видя, че външната врата е отворена, и едва се сдържа да не изпищи. Но очертанията в леглото изглеждаха нормални. Тя коленичи до него и погледна под завивките. Конър спеше дълбоко.

Тя целуна покритата му с лунички буза, вдиша млечнокиселата миризма на кожата му.

Дойде и Дан и веднага каза:

— Виж.

На пода, на средата на линолеума, имаше локва.

— И навън.

В рехавата трева отвън имаше множество малки дупчици. Като че ли някой се беше разхождал на кокили.

Кейтлин погледна локвата, после странните дупки. Това не беше нормално. Не би трябвало да има нищо такова. Тя пак се втурна към Конър. Целуна го и го прегърна.

Той изпъшка, после се стресна.

— Мамо?

Тя го погали и се взря в очите му.

— Какво, мамо?

Кейтлин го притисна към себе си, усети якото му телце. Синът ѝ беше на път да стане млад мъж... и беше толкова красив... Трябваше да е изключително внимателна, за да не му покаже за колко хубав го смята.

— Ще ме оставите ли да се облека?

Момче, което беше подритвало голо в скута ѝ само преди няколко години, сега не искаше да се измъкне изпод завивките пред нея, въпреки че носеше пижама.

Тя го целуна по бузата и каза:

— Още половин година и ще се бръснеш. Мама знае.

— Щом казваш. — Конър я погледна. Тя отвърна на погледа му. Момчето кимна към вратата.

— Закуска след десет минути — каза Кейтлин.

После тръгна с Дан нагоре по стълбите.

— За какво ставаше въпрос? — попита той.

— Просто расте. Получава ерекции.

— Не му ли е рано?

— Умните деца влизат в пубертета по-рано, така пише по книгите. — Докато се качваха по стълбите, тя видя табелата „Зоната на Конър“ в кошчето за боклук и въздъхна:

— Беше толкова сладка.

— Тъкмо това беше проблемът — каза Дан. — Поне част от него. Другата част е да си прекалено интелигентен в свят, който величае най-малкия общ знаменател. Интелигентността на Конър не е модерна и е твърде голяма, за да може да я скрие.

— О, не искам да я крие. Как ти е ухото, въпреки?

— Мисля да си направя снимка.

— Сериозно? Боли ли?

— Има нещо вътре...

— Нещо *вътре*? — Тя го пипна по ухото. — Сигурно е пъпка.

— Знам какво е.

— Стига, Дан, не съм ти враг.

Кейтлин направи кафе, наля и извади зърнената закуска на Конър. Синът им имаше свои идеи за хранене, повечето от тях доста умни — и доста ужасяващи. Беше вегетарианец, освен в случаите, когато Дан правеше пържоли. Тогава беше навъсен, но ненаситен месоядец.

А Дан нямаше рак на ухото, нали?

Конър дойде и си наля кафе. Кейтлин изчака да види дали ще добави мляко. Сложи само капка.

— Яйца? — попита тя, докато слагаше тигана на печката.

— Не — заяви Конър. — Вече никакви яйца, месо, мляко и алкохол.

— Ти не пиеш — каза Дан — Надявам се де.

— Имам предвид вино на вечеря.

— Виното е за душата, сине. Никой човек не е напълно истински без вино.

— На другите деца не им дават вино.

— И затова след няколко години ще се отровят с алкохол, като идат в колежа. Знаеш ли, че подобно ненаситно пиянство не съществува в Европа, но е нещо нормално тук и във Великобритания? Какво ти говори това — че децата трябва да опознаят виното отрано, да свикнат с него. Затова ще продължаваш да пиеш по чаша вино на вечеря — и точка.

— Харесвам иронията в тази ситуация. Повечето деца биха направили всичко, за да отпият дори една малка глътка, но понеже аз не искам, ми се налага насила.

— Е, на тебе ти давам чаша. Една чаша. И тя е задължителна.

— Сега ли ще ме набиеш, или ще го оставиш за по-късно? Защото няма да пия вино.

Дан въздъхна.

— Трябва да отида до поликлиниката да ми отрежат ухото. Ще приключим разговора, като се върна. — Той вдигна кутията със зърнена храна. — Оставил си я отворена в килера. Яйцата на хлебарките подходящи ли са за вегетарианец?

Конър взе кутията и си сипа от нея.

— Щирът е едно от малкото двусемеделни растения, което фотосинтезира директно в четиривъглеродено съединение.

— Аха. Значи причината да не ядеш нищо друго освен ужасно изглеждащи бучки намери обяснение. Искаш четиривъглеродено съединение.

— Всъщност искам протеина и лизина без месото, освен това приемам първокачествена липидна фракция. Имам нива на холестерол на дванадесетгодишен.

— Ти си на единайсет.

— Това беше шега, татко.

— О, да де.

Кейтлин сложи яйца на Дан и на себе си и седна.

— Мога ли да знам причината за вегетарианската диета?

— Пришълците.

Настъпи продължителна тишина.

— Искаш да ме ядосаш ли?

— Ям само чиста храна, защото кварталът ни е в ситуация на близка среща с извънземните, близък сблъсък, а яденето на животни отключва реакцията на страх, която почувствах нощес. Не искам да се страхувам от никакви пришълци. Искам да се изправя срещу тях.

— О, Господи! — въздъхна Кейтлин — Дан...

— Не-не. Разбирам кога се опитват да ме подразнят. Няма проблем, Кейтлин. — Наблюдаваше как Конър рови в закуската си и докато го наблюдаваше, усети как се разгневява все повече. Конър наистина се опитваше да го дразни, нямаше съмнение — беше много умел в това. Довчера той беше довереник и баща изповедник. А днес отново беше врагът. Ухото адски го болеше и честно казано, точно сега въобще нямаше нужда от разпавии.

— Преживяхме посещение от сивите, те бяха похитили жена на борда на кораба си, а Келтънови най-вероятно имат видеозапис. Първият в историята. Светът се променя, дами и господа, и аз се подготвям.

— Какви сиви? — попита предпазливо Дан.

— Опитай се някой път да потърсиш „сиви извънземни“ в Гугъл. Ще намериш повече от четири хиляди препратки. Освен това НЛО с крещяща жена на борда се е срещало в Кентъки и преди. Мурхед, 2003, същата ситуацията една малка разлика — няма видеозапис. Много обаждания на полицията, но без видеозапис не искат да предприемат нищо.

Поучителният тон, повдигнатите вежди, за да накарат лицето да изглежда по-авторитетно — всичко това беше изчислено, за да го вбеси. Конър знаеше точно колко нелеп намира баща му свързания с НЛО фолклор и колко вреден за културата.

— По дяволите, нямаше нищо такова. Всичко беше някаква наркоманска шега!

— Татко, излагаш се.

Ръката на Дан удари по масата, преди да успее да я спре. Конър се възползва от възможността.

— Точно така, Дан, прибягвай до физическа сила. Така подготвяш интересна история за бъдещия ми психиатър. Още една.

Дан беше напляскал Конър само веднъж, когато на три години беше оплел жиците на тостера и насмалко да подпали кухнята. Един-единствен плесник по задника... което му беше натяквано поне десет хиляди пъти оттогава.

— Конър, чуй ме. Очаквам хабилитация, нещо, за което знае целият колеж. Това е изключително важно за нас. Ако не я получа, трябва да се преместим в друг колеж, където да опитам отново. Майка ти ще трябва да се откаже от назначението си тук, ще трябва да си търсим нова работа — ще стане страшно сложно. И да се твърдят неща като това — НЛО имам предвид, — може да опропасти възможностите ми. Марси Котън вече е склонна да ме отпише. Така че, моля те от все сърце, не говори нищо за това какво сме видели... поне още седмица-две.

Конър се загледа в празното пространство.

— Прогноза: касетата на Келтънови, ако е поне наполовина сносна, ще направи района известен. Прогноза: доктор Джефърс ще се направи на пълен глупак заради нея и ще бъде уволнен. Прогноза: ти няма да пострадаш от това, но доктор Котън ще те изнерви още повече.

Всеки пък, когато Конър използваше думата „прогноза“, по гърба на Дан минаваха студени тръпки. Синът им никога не грешеше. Дан осъзна, че всъщност вече е толкова изнервен, че всеки момент може да избухне в сълзи, и се ужаси от себе си. Как беше възможно да реагира по този начин? Това не беше той.

Но после си помисли — напрежението от предстоящата среща за назначението, странните събития през нощта, безсънието, почти истеричното събуждане на Кейтлин, тази проклета бучка в ухото му — разбира се, че щеше да е изнервен. Беше под невероятен стрес.

— Виж — каза той, — благодаря за чудесната закуска. Утре е мой ред и ще ви направя гофрети, освен ако няма възражения. — Погледна дъвчещия Конър. — Твоите без яйца.

— Добре.

— Не знам дали ще стават за ядене. Сега отивам до поликлиниката. Ще се обадя да ви съобща присъдата.

— Прогноза — каза Конър. — Ще намерят малък предмет, увит в мембрана от кожна тъкан. И ако огледаш тялото си, ще намериш

вдлъбнатина на мястото, откъдето е взета. Нарича се вещерски белег. — Усмихна му се. — Сивите са сред нас от доста време.

— Конър, това се случи нощес, в стая, пълна с хора. Не вярвам сивите да са могли да ми направят нещо, без някой да разбере.

— Имало е момент — най-вероятно не повече от няколко секунди, — когато всички сте били замразени. Сивите са направили, каквото са направили, и после са ви размразили. Феноменът се нарича липсващо време. Така се отнасят те с нас. Като със собственост. Знаеш ли как великият аномалист Чарлз Форт е нарекъл света? Обор. Сивите са фермерите и сега са заети с малко фермерска работа точно тук, на Оук Роуд.

— И какво точно правят?

— Със сигурност имат някакви планове за теб и точно затова са ти сложили импланта. Ти си замесен, татко.

— Дай да видя — намеси се Кейтлин. — Искam да го видя това нещо с очите си.

Но Дан не им разреши да се занимават повече с него. Качи се горе и си взе душ. На спокойствие в кабинката опипа тялото си за вдлъбнатината, спомената от Конър.

Нямаше никаква вдлъбнатинка. В поликлиниката щяха да му направят рентгенова снимка и да му кажат това, което вече знаеше. Имаше киста, леко възпалена. Докторът щеше да му предпише антибиотици и ако положението се влошеше, щеше да отиде да му го изрежат това проклето нещо.

Седна на ръба на ваната, където седаше Кейтлин, за да бръсне красивите си крака, и — какво толкова — опипа двете си уши и врата.

И там нямаше нищо. Толкова бе хубаво да уцели двата или трите пъти в годината, когато Конър грешеше. Но докато се изправяше, усети леко неудобство в дясната част на седалището си. Опипа мястото, точно над бузата. Още преди пръстите му да плъзнат по гладката мокра кожа, вече знаеше. Опипа още веднъж, за да е съвсем сигурен.

После видя сияние — една от онези странни прояви на възприятието, в неговия случай видение на звездите от детския му планетарий, навсякъде около него, последвано от чувството, че отплава — прелюдия към един от неговите пристъпи.

Хвана се за душа.

— Кейтлин — успя да прошепне. Не можеше да извика. — Кейтлин.

Чувството за плаване се усили. Беше толкова странно, че дори погледна, за да се увери, че е стъпил на пода. После погледът му беше прикован от канала, от сребристия му кръг и въртящата се изтичаща вода.

Каналът ставаше по-голям и по-тъмен и това, което виждаше, беше кръгла черна дупка сред поле от блестящо сребро. Някъде дълбоко в себе си знаеше, че получава пристъп. Не чувстваше нищо, никога не успяваше да почувства нищо. Всичко, което можеше да види, беше този отвор, който беше под него, но сега беше преминал над главата му — черен и зовящ, нарастващ. Имаше чувството, че е всмукан към долната част на гигантски сребърен балон.

После пристъпът отмина. Душът се върна, барабанеше по него. Той се закашля, задави се и дойде на себе си. Набързо се изплакна, излезе изпод душа и седна, целият мокър, на клозетната чиния. Господи, беше имал пристъп! След толкова години отново беше получил пристъп.

Като дете, когато почнаха пристъпите, му бяха предписали дилантин. Беше го понесъл добре. Може би трябваше да започне да го взима пак. Не беше имал истински гърчове, докато беше под душа — в противен случай щеше да е паднал. Най-вероятно ставаше въпрос за абсанс^[1]. Това беше добрата страна. Лошата означаваше, че за да се прояви отново след толкова много години, има намесен друг синдром. Например, може би имаше епилептоформна тъкан в мозъка му, която е развила тумор. Може би нещото в ухото му наистина беше тумор. Едва ли беше първичният, такова нещо не се случваше с ушната мида. По вероятно беше метастаза на скрит тумор, не проявявал до момента симптоми. Но ето че бе започнал — миналата нощ — да притиска нерв.

Ако това беше периферна метастаза на мозъчен тумор, вероятно беше вече пътник.

Подсуши се с хавлията и бързо се облече: На слизание мина през кухнята — Кейтлин и Конър още закусваха. Конър поглъщаше Ен Пи Ар по радиото, „Срещни се с пресата“ по телевизията и „Уик ин Ревю“ на „Ню Йорк Таймс“, докато Кейтлин разглеждаше забавните страници на „Хералд Лидър“.

— Защо не се обадиш да видиш дали работят? — каза тя и отгърна следващата страница.

— Ще отида.

Ако не работеха, щеше да отиде в спешното отделение на градската болница. Нямаше начин да прекара още една нощ, без да знае какво е това нещо.

Поликлиниката беше отворена и го посрещнаха сестрата и някакъв писклив дребен доктор с прекалено младежки вид. Дан си помисли дали да не отиде до Уилтън, но параноята му вече се въртеше на пълни обороти, налегна го и страх да не би до Марси да достигне някаква забележка от вида: „Субектът отказва лечение в поликлиниката на колежа, предпочете Уилтън“.

Какви мисли му минаваха само! Параноични. Получаваше пристъп за пръв път от над двайсет години, а сега го налягаха налудничави параноидни фантазии... но как можеше да помоли това луничаво момче с обгорен от слънцето скиорски нос да му даде лекарството, от което наистина имаше нужда, а то беше проклет „Ксанакс“ на капки, и да си го отнесе вкъщи?

— Докторе, имам нещо като киста в лявото ухо, създава ми проблеми. Нищо сериозно, но се будя през нощта, когато легна на тази страна.

Лекарят, ако този младок наистина беше лекар, внимателно огледа ухото му.

— Предполагам, че става въпрос за подкожна инфекция — продължи Дан, наясно със собствената си нервност. Искаше му се да спомене, че е получил пристъп, но не посмя да го каже. Параноичните фантазии настрана, но ако това стигнеше до Марси, можеше наистина да има последствия.

— Има бучка — заяви младият доктор.

Дан усети как кръвта се оттича от лицето му и сърцето му се преобръща. Беше на четиридесет. Умираще.

— Да направим снимка — предложи докторът.

Дан го последва по облицованите със зелени плочки и миришещи на почистващи препарати коридори към рентгена. Успя да събере достатъчно слюнка, за да попита механично:

— Какво очаквате да откриете?

— Да сте заковавали нещо напоследък?

— Моля?!

— Мястото е подутото, има нещо твърдо вътре. Прилича ми на главичка на пирон. Нещо подобно във всеки случай.

— Има ли раничка?

— Не. Кога започна да ви боли?

— Нощес.

— Тази част на ухото не е особено чувствителна. Може да е престояло там известно време и едва наскоро да е било раздразнено.

Влязоха в рентгена и докторът щракна ключа. Лампите примигнаха и оживяха, и осветиха стария апарат — стоеше тук от години, вероятно остатък от някоя война, и то не особено скорошна.

Докторът направи четири снимки на ухото, след което изпрати пациента в чакалнята, необичайно неприветлива малка стая с анорексично сиво канапе до едната стена, три пластмасови стола и два стола с масички — за студенти, които са решили да поучат, докато чакат да получат лошите новини.

Дан би извадил айпода си да послуша „Ню Йорк Таймс“, но той беше останал на леглото му. Можеше да избира от разни стари списания, половината без корици.

След половин час започна да се страхува, че младият доктор, след като е видял снимките, е скочил в колата си и се е запътил с тях към Уилтън.

Така че стана и откри доктора в някакъв малък кабинет: седеше забил нос в дебела книга.

— О, да — каза той. — Я да видим дали имейлът е пристигнал.

— Имейл?

— Вашата снимка се разчита от нашия рентгенолог. Пратихме му я по мрежата.

Това беше донякъде окуражаващо — диагнозата щеше да бъде поставена от високопоставен рентгенолог в някой институт.

— А, ето! — Кликна да отвори един имейл. — Боже, тези момчета имат нужда някой да преведе английския им на английски.

— Не можете ли да разчитате медицинските термини?

— Не мога да разчитам шриланкската идея за медицински термини. Вашият рентгенолог е в Тринкомали. Всъщност звучи доста романтично — Тринкомали.

Докторът се пресегна през бюрото си и взе една папка с рентгенови снимки.

— Доста интересно. — Постави две от снимките на светещата стена. — Имате чуждо тяло в ухото, точно както предполагах.

Дан се вгледа в рентгеновата снимка. Предметът беше мъничка точица от светлина. Можеше да чуе тънкия глас на Конър:

„Ще намерят малък предмет...“

Попита:

— Увит ли е в мембрана?

— Мембрана? Едва ли. Може би ще е налице леко калциране, ако е постоял известно време. Мисля, че е метално парченце. Би могло да е влязло откъде ли не.

— Имам и нещо на седалището.

— Да видим.

Дан си свали панталоните.

— Нищо видимо. Може би съвсем леко вдлъбване.

Конър още веднъж се беше оказал прав.

— Какво ще правим с ухото?

— Ако сте съгласен, ще ви оперирам.

— Вие?!

Лекарят се засмя.

— Много е лесно. Не е дълбоко и ще отнеме само няколко минути.

Дан седна и сестрата почисти ухото му с йод. Биха му инжекция и започнаха операцията.

— Усещате ли нещо?

— Не.

— Добре... Ето го. Бяло кръгче... Ха!

— Какво стана?

— Ами то... по дяволите!

— Какво стана, докторе? Извадихте ли го?

Лекарят не отговори — зашиваше раната.

— Не можах — заяви накрая. — Хванах малко парченце, а то... то се измести. Сега е в долната част на ухото ви.

Дан опипа ухото си.

— Как е възможно?

— Не знам. Това е нещо, което... не знам.

Трябваше да попита, колкото и неприятно да му беше:

— Рак?

— Ракът обикновено не се разбягва като побъркан, когато го докоснеш със скалпел.

— Значи е нещо живо?

— Нямам представа какво е. Но ще направя две неща, за да приключим въпроса. Първо ще огледам парченцето под микроскоп, а след това ще го изпратя в лабораторията за анализ.

— Често ли се случват такива неща?

— Вие сте първият случай, който виждам. Чуждите тела са цял подлял на травматичната медицина. Нямате причини за безпокойство обаче, уверявам ви.

Отидоха в друга стая и докторът подготви пробата за наблюдение. Наведе се над микроскопа.

Дан зачака нетърпеливо.

Лекарят вдигна глава.

— Добре, заминава към патологията.

— Но... какво видяхте?

— Бял материал. Някакъв вид протеин вероятно.

— Защо се движи? Паразит ли е?

— За Бога, не! Ето — вижте сам.

Дан предпазливо надзърна в микроскопа. Видя нещо с формата на лунен сърп — по извитата му външна страна ставаше нещо, което изглеждаше като движение.

— Какво е това? И се движи, нали?

— Сигурно е оптическа илюзия.

Дан настрои микроскопа. Нещото очевидно имаше ресни, които го изтласкваха. Погледна доктора и каза:

— Има ресни. Погледнете.

— Вижте, обадете се вдругиден и ще ви съобщим заключенията на патолозите.

— Но то има ресни, които се движат! Значи е живо, БИ ТРЯБВАЛО да е. И може да се мести. Ами ако отиде някъде другаде? В мозъка или в сърцето ми?

— Няма такива ушни паразити.

И с това разговорът приключи. Дойдоха двама други пациенти и докторът отиде да се занимава с техните проблеми.

По пътя към вкъщи Дан се обади да успокои Кейтлин, че е добре. Тя го попита какво са открили и този въпрос, съвсем неочаквано, го накара да се разтрепери толкова силно, че се наложи да отбие и да спре.

— Дан?

— Извинявай. Имаше някакво нещо вътре. Извадиха го.

— Какво нещо, скъпи?

— Не е тумор. — Дълбоко в себе си не желаше да ѝ каже, че Конър се е оказал прав. Не искаше Конър да е прав и никога, за нищо на света не искаше да го пита как е узнал. — Мъничка киста. За десет минути я махнаха. Голямото чакане беше за оценката на рентгенолога — изпрати заключението си от Тринкомали. Изглежда, вече предоставяме диагностицирането на експерти от Третия свят. Или от Четвъртия? Има ли четвърти свят?

— Защо говориш така?

— Просто съм уморен, скъпа. И изнервен. Прибирам се и включвам телевизора. Ще гледам голф и ще прекарам следобеда в кома.

Плака по целия път към вкъщи, без да знае защо и без да може да спре. Беззвучно. Дори изражението му не се промени, макар че по бузите му се стичаха сълзи. Почувства се като глупак — никога не плачеше. Но не можеше да спре — необятна тъга извираше от дълбините на душата му като някаква придошла река.

Спомняше си я много добре, тази болка, която не можеше да контролира. Беше отличителен белег на детството му, винаги идваше след пристъпите.

Мислеше, че знае защо синдромът се е върнал. Това беше вероятно най-напрегнатият период в живота му. Не беше преуспял преподавател. Всъщност беше почти провалил се. Бел беше не само сборище за второразредни студенти, но и убежище за безперспективни преподаватели.

Имаше си и добрите страни. Беше любящ съпруг. Беше добър баща за чувствително и уязвимо, но понякога вбесяващо дете. Ала когато започнеше да води лекциите си, ставаше прекалено педантичен. Беше твърде подробен, твърде сух и твърде предсказуем.

И все пак беше успял да подреди живота им в Бел. Животът на Конър беше тук, Кейтлин имаше успешна кариера в социологическия

департамент. Беше получила постоянно назначение, студентите я харесваха и идваха на лекциите ѝ на тълпи. Тя изкарваше седемдесет хиляди, много над неговите четиридесет и осем и петстотин. Нямаше да е честно неговият провал да я лиши от постигнатото.

Утре, точно в десет, щеше да отиде да проведе последното си събеседване с Марси за постоянното си назначение. Разбира се, това не беше официалното решение — то щеше да се вземе от комисията следващата седмица. Но до края на утрешния ден щеше да знае.

Подмина къщата на Марси и забеляза, че всички щори са спуснати. Сигнал? Поличба? Продължи да кара, обикаляше около къщите — но не и около тази на Марси, разбира се — и се мъчеше да спре тези нелепи и, за щастие, беззвучни сълзи.

Прибра се въкъщи. Надяваше се да избегне Конър, но не успя.

— Прав бях — каза синът му, докато той слизаше от колата. — Наистина бях прав.

— Конър, сгреши. Беше киста.

— Къде е?

— О, в боклука в поликлиниката.

— Тате, осъзнаваш ли какво е това? Това е извънземен артефакт! Важно е — има цял уебсайт, посветен на тях. Много уебсайтове.

Дан се опита да подмине сина си и да влезе в къщата.

— Тате, важно е... Ти си преживял среща от трети вид и...

— Млъкни! — викна Дан. — Защо просто не млъкнеш?!

— Защо викаш? — попита Кейтлин от вратата. — Какво е станало?

— Кейтлин, о, Господи, Кейтлин, съжалявам. Извинявай, Конър. Моля ви, простете ми и двамата. — Опита се да се усмихне, но не успя. Поклати глава. — Виж, Конър, ти нали винаги искаш лично пространство. Точно сега аз имам нужда от малко лично пространство. Наистина имам нужда.

— Тате, плачеш ли?

— Просто алергия към упойката.

— Баща ти току-що е опериран, Конър. Трябва да го оставим на спокойствие.

— Но, мамо, как така ще ги остави да изхвърлят имплант!

— По дяволите, няма такова нещо! Конър, за предполагаем гений се държиш като изумителен глупак. Да черпиш информация от уебсайт

за извънземни импланти? Наистина трябва да се научиш да не вярваш на всичко, което четеш. Можеш да правиш сложни изчисления наум и да цитираш Витгенщайн, а вярваш на такива боклуци.

— Знаеш ли, тате. Витгенщайн е казал: „Най-големите ни глупости могат да са много мъдри“.

Дан знаеше, че няма смисъл да продължава. Независимо колко прав беше той, с още няколко сентенции Конър щеше да спечели спора. За да избегне това, Дан влезе в дневната, отвори шише вино и седна. Голф, хубаво вино и дълбок, дълбок сън бяха нещата, от които се нуждаеше.

Беше прекалил, разбира се. Момчето беше невероятно чувствително. Е, щеше да се извинява по-късно. Конър обаче знаеше как да го изкара от нерви. Наистина умееше да го прави.

Наля си вино, изпи го... и усети ухото си. Проклетото нещо пак се беше преместило. Беше се върнало на първоначалното си място под шева.

Доця му се да изкрещи. Но не, щеше да е твърде грубо. Вместо това си наля още една чаша и я изгълта.

---

[1] Един от двата типа припадъци, характерни за епилепсията. Обикновено се наблюдава в детска възраст, времетраенето му е 20–45 секунди и е свързан със силно намаляване на съзнанието. — Б.пр. ↑

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА

ОБЕСЕНИЯТ

*И, о, любов, да бъдем верни
един на друг! Понеже този свят,
разстлан като мечта пред нас, е всъщност
ад,*

*а не земя на светли сънища вечерни,
и няма нито радост, ни любов, ни светлина,
ни сигурност, ни мир, ни цяр за болка,
и мъките му са безброй, и още толкова;
изправени сме в мрачната му равнина
сред биещи се армии, невежи до една.
Матю Арнолд
„Плажът на Доувър“*

ГЛАВА 11

Един по един членовете на Тръста минаваха през голямото бяло устройство, вградено в касата на вратата към конферентната зала на втория етаж на къщата на Майк в Джорджтаун.

Всеки спираше, за да изчака в това, което по същество беше магнитнорезонансна система, настроена специално да засича много малки метални обекти, а Майк наблюдаваше образ на цялото тяло, който се фокусираше върху плосък панел, разположен до входа.

— Влез, Чарлз — каза на главния им представител Чарлз Гън.

— Почиствам се всяка сутрин — заяви Чарлз. — Миналата седмица извадих един от врата си.

— Момент, Ричард. — Екранът показваше ярко петно дълбоко в мозъка на Ричард Форбс, шефа на сигурността на Тръста. — Сложили са ти един в темпоралния лоб, приятелю.

— Дълбоко ли?

— О, да. Този път ще ти трябва невероятен неврохирург.

— Е, приятели, в такъв случай явно засега отпадам. Ще се видим след лоботомията.

Последва нервен смях. Мозъчните импланти бяха рядкост. Изискваха отвлечение, защото обектът можеше да бъде поставен само докато приемникът е напълно буден. На пръв поглед операцията би трябвало да е болезнена, но болка нямаше — и определено не оставаше никакъв белег. Сивите, освен всичко друго, имаха задълбочени познания върху атомната структура. Можеха да преминават през стени, ако пожелаеха, и със сигурност можеха да прекарат имплант през кожата без операция. Ужасното на мозъчните импланти беше, че можеха да се използват за фин контрол на съзнанието, доловим само от човек, притежаващ изключително високо самосъзнание.

— Те са предвидили тази среща — каза Чарлз.

— Да, знаят адски добре, че бихме искали нашият отговорник по сигурността да дойде на среща, свикана заради проблем със сигурността — добави Джон Ворона, докато минаваше.

Тед Касиус се оказа с имплант в черепа. Тези също бяха неприятни, защото бяха достатъчно близо до мозъка и можеха да се използват не само за следене, но до известна степен и за контрол.

— От колко време си с това, Тед?

— Имах ужасно главоболие преди два дни. Божичко, трябваше да се сетя!

— Длъжни сме да предположим, че и двамата сте под чужд контрол, така че трябва да си тръгнете. — Уилкис вдигна телефона. — Ще повикам тайните служби да ви придружат до „Уолтър Рийд“. Ако отидете по собствена воля, можете да промените съзнанието си, както знаете.

— Благодаря.

За щастие никой друг нямаше импланти и Майк най-накрая успя да заеме обичайното си място, второто отляво. Председателстваше Чарлз Гън — обикновено не идваше на срещите на комитета по сигурността, но Майк специално бе настоял да присъства.

Трите слепи мишки заеха местата си — трима мрачни и неразличими един от друг свързочни офицери от главните корпоративни групи, които извършваха доставки на технологии и процеси, чиито механизми бяха почерпени от сведенията на Боб. Казваха се Тод Ейбъл, Алекс Старнс и Тимъти Гринфийлд, всички малко над четиридесет, всички с вид на погребални агенти. Техните корпорации финансираха програмата за оцеляване. Създаването на базата данни с хората, които щяха да бъдат спасени, беше скъпо, а следенето на движенията им — още повече. Но това не беше нищо в сравнение със средствата за построяване на самите подземни убежища — сто, по половин милиард долара всяко, скрити по целия свят.

— Да започваме — откри срещата Чарлз. — Има някои патентни и процесуални проблеми, които се налага да обсъдим. Докъде сме с плазменото устройство за оптичните нанотехнологии?

Майк малко се обърка от този въпрос. Невидимата тъкан би трябвало вече да е в производство.

— Имаме ли нужда от още нещо от Адам? Мислех, че...

— Подготвен е доклад, Майк, скоро ще го получиш.

— Значи има проблем, Тими?

Лицето на Тими Гринфийлд почервения.

— Наистина имаме проблем. — Идеята беше да се получи материал, който да поглъща светлината и по този начин да прави обекта невъзможен за виждане. Те знаеха, че сивите използват невидимо покритие, когато извършват отвличанията си, в добавка към странната им физическа способност да се движат така, че да следват и най-малкото трепване на окото, за да не може жертвата им да ги види.

Адам и Боб бяха разпитвани за това покритие хиляди пъти, в хиляди сеанси, необходими, за да се извлече информация от тях, цели петнайсет години. Разполагаха с петнайсет милиарда, за да доведат проекта до успешния му край.

— Имам проблем със синтезирането. Химически. Трябва ни истинска формула. Това, което са ни дали, не е истинско.

Значи сивите пак бяха излъгали. Толкова години работа, стотици и стотици малки и привидно невинни въпроси — и всички бяха довели до поредната задънена улица.

Не че нямаха успехи.

— Как се справяме с електростатичния антифрикционен щит? — попита Майк Тод Ейбъл, който беше ръководител на екипа, работещ по този проект. Знаеше отговора по-добре от него, но искаше да напомни на всички, че извличането на информация от Боб и Адам има сериозен дял в постигането на резултати.

— Продължаваме работата. Засега наблюдаваме деветдесет и седем процента намаление на триенето по протежение на ъгловати повърхнини. Ако можехме да добиваме гравитит, щяхме да създадем неаеродинамични сферични летателни апарати и да имаме същия профил с нулево триене, който виждаме в корабите на сивите. Единственото, което ще ни липсва, ще са двигателите им.

— Сгъстената живачна плазма не може да се направи по-ефективна — каза Джон Ворона. — Извличаме максимума от нея.

Майк беше наясно с това. Като използваха комбинация от изследвания на древните ведически текстове за технологията на предходната земна цивилизация и въпроси към Адам, те бяха създали устройство с живачна плазма, въртяща се в мощно магнитно поле, което намаляваше теглото на обекта, който го носеше, с четиридесет процента. Простото хрумване, че ведическите споменавания на летящи апарати и оръжия се отнасят за истински устройства, беше помогнало на учените да напреднат много бързо.

— А какво става с гравитита? Някакъв прогрес? — попита Чарлз със странно веселия си глас, толкова неочакван от човек с вид на погребален агент, присъстващ на собственото си опело.

— Знаем какво представлява и къде се намира, но извличането му е съвсем друг въпрос — заяви Майк и погледна Джон Ворона, основния акционер в редица компании, които съществуваха благодарение на технологията на сивите. Една от тези компании, „Фотоник Рисърч“, копаеше от години в същите мини в Южен Кетскилс, които ползваха сивите, добиваше желязо в шахти в непосредствено съседство с техните, но не можеше да извлече повече от няколко молекули гравитит.

— Няма да спасяваме човешката раса с гравитит — каза Джон. — Можем да извличаме желязото и да го режем атом по атом, но намираме само един атом гравитит на всеки триста милиарда атома желязо. Сивите сигурно имат по-ефективна технология, иначе досега да са изтощили всички залежи от желязо на планетата, за да получат шепа субстанция с отрицателна гравитация.

Чарлз се обърна към Майк.

— Полковник, ако обичате, да преминем към въпроса за сигурността.

Майк се опита да си внуши, че не е изплашен, но определено беше — чувстваше се като ученик, който всеки момент ще си изяде боя.

— Имаме потенциална криза, която се нуждае от светкавичната ни реакция.

— Да не би Адам да е болен?

Боб беше поразен от домашна плесен. Това беше причината да държат Адам в изключително суха и чиста обстановка. Всички бяха ужасени да не загубят последния пленен сив.

— Не, слава богу! Но може да си имаме големи неприятности.

Джон Ворона въздъхна. Не беше търпелив човек и Майк можеше да предусети приближаващото избухване. Затова продължи по-бързо:

— Получихме информация за много необичайна операция от страна на сивите. Съжалявам, че трябва да го кажа, но е изключително застрашителна. Триадата, която работи в Пенсилвания и нагоре до Канада, е излязла от определените си граници и е извършила похищение в едно университетско градче в Кентъки.

— Хм — каза Тод. — Започва да става интересно.

— Като цяло, пристигането на сивите през две хиляди и дванайсета няма да е твърде закъсняло, защото ще разполагат с начин да спасят човечеството от екологичната катастрофа. Работили са над това няколко хиляди години. И сега, господа, ще го използват срещу нас.

Това предизвика пълна тишина. Присъстващите бяха разчитали идващата катастрофа да освободи техния внимателно подбран фрагмент от човечеството от сивите. Никой не харесваше идеята за бедствието, което бяха убедени, че ще настъпи. Но се страхуваха от робството повече и благодаряха на късмета си и може би на Бог, че сивите ще пристигнат твърде късно.

— Продължавай — изръмжа Джон Ворона.

— Значи така — продължи Майк. — От известно време знаем, въз основа на извършените похищения, че сивите се интересуват по-специално от деца.

— Защото са малки, лесни за контролиране и богати на емоции — каза Джон. — Лесно се хранят от тях — добави с тон, изпълнен с презрение. Всички тук изпитваха неистова ненавист към сивите.

— Това не обяснява причината, а нашият проблем винаги е било нейното установяване. Сивите успяват да предвидят решенията ни. Винаги са десет крачки пред нас.

Джон затръшна куфарчето си, което лежеше отворено на масата.

— Достатъчно. Да се прибираме. Да последваме Форестал през проклетия прозорец.

— Твърде съм стар, за да скачам през прозорци — каза Чарлз. — Майк, довърши изказването си. Какъв е проблемът и какво искаш от нас?

— Почакайте — намеси се Тим, — ами програмата за линейните усилвателни оръжия? Ще имаме осемдесет до две хиляди и дванайсета. По този начин ще можем да осигурим унищожението на по-голямата част от човечеството. Той въздъхна. — Бог да ни опази. Не бих искал да се стига дотам.

— Мислиш ли, че сивите ще стоят със скръстени ръце и ще ни позволят да убиваме добитъка им?

— Не са закачали прототипа на линейния усилвател.

— Защото е само едно малко оръжие — каза Чарлз. — Няма потенциала да обърка плановете им.

Майк продължи:

— Сивите са замислили много изобретателен план. Очевидно са успели да селектират дете, толкова умно, че да може да управлява и използва натрупаното от тях познание.

Ворона поклати глава.

— Има ли някакъв проблем, Джон?

— Значи са подготвяли това от самото начало?

— Аз го разкрих едва тази сутрин.

— Майк, ние ги познаваме от петдесет проклети години, а ти си разбрал едва днес?

— Виж, нека не говорим за мен.

— Напротив, искам да говоря тъкмо за теб! Два проклети дни не са достатъчно добър резултат!

— Задръж за малко!

— Ти задръж! И слушай. Защото това е спешно. Цялата ни проклета програма е в опасност, Майк. Свободата на човешкия вид.

— Защото някой не си е свършил работата — добави Алекс.

— Стига толкова — каза меко Чарлз. — Продължавай, Майк.

— Моите очаквания са, че те ще му прикачат нещо, което ще го свърже с колективното им съзнание.

— Имплантите не създават демони.

— В този случай ще го направят. Интелигентността на това дете ще му даде способност да използва в пъти по-огромни количества информация, отколкото нормално човешко същество.

Настъпи тишина. Уилкис наблюдаваше всички, докато разсъждаваха върху чутото и се опитваха да осмислят значението му.

— Господа — каза той, — ако това дете оцелее, човечеството също ще оцелее. Когато през две хиляди и дванайсета сивите се появят, вечерята им ще е сервирана.

— Вижте — обади се Тим Гринфийлд с гърления си глас, — абсолютно ли сме убедени, че идването им е лошо за нас?

— Не можем сериозно да обсъждаме въпрос, чийто отговор ще ни се изясни, когато е твърде късно за действие. За добро или за зло, не можем да поемем риска.

— Защо не се обърнем към детето, да го привлечем на наша страна? — попита Тод.

— Когато се обръщаме към него, се обръщаме към сивите — процеди Майк злобно.

— Тогава очисти детето — каза Чарлз. — Не би трябвало да е трудно, не и за професионалист като теб.

— Трябва ли да ви напомням, че всеки живот, който съм отнел заради проклетата операция, е бил отнет по заповед.

— Повтарям: убий детето.

— Затова съм тук.

Джон Ворона тресна с ръка по масата.

— Не ти трябва нашето разрешение! За Бога, Майк, тази среща е загуба на време. Убий проклетото дете!

— Джон, мътните да те вземат, ще ми дадеш ли шанс да се изкажа!

Ворона му хвърли гневен поглед.

Майк продължи:

— Проблемът ми е, че сивите не са сами в защитаването на това дете. Те са спечелили подкрепата на някои хора от нашата организация, които явно са попаднали под техен контрол.

Измъкна айпода си от куфарчето, включи малкия микрофон и пусна записа на разговора, провел се на Лост Ейнджъл Роуд.

— Жалко — каза Джон. — Те са достойни мъже, всеки от тях.

— И за мен е неприятно — прекъсна го Майк, — освен това мога да видя защо са направили този избор. Много хора ще бъдат погубени, ако се осъществи нашият план.

— Нямах напредък в откриването на детето, предполагам.

— Не, Джон, но имам описание, получено от Адам тази сутрин. И без съмнение ще намеря момче, което отговаря на него, но ще убия погрешната жертва.

Тод се намеси:

— Освен ако не ти е дал описание на действителното дете с надеждата, че ще го приемеш за погрешно.

— Убий всички деца — взе решение Джон. — Но какво, по дяволите, да правим с Луис Крю, Роб и доктор Симпсън?

— Елементарно — каза Тими Гринфийлд. — Ще ги замесим с тероризма и ще ги пратим в Саудитска Арабия. Това ще приключи

случая.

— Също така ще докара ЦРУ, военновъздушните следователи и ФБР, без да споменаваме саудитците. Имаме нужда от самолетна катастрофа, автомобилна злополука, опит за обир, завършил фатално, хубав инфаркт, нещо такова — изброи Чарлз. — Имаш на разположение година, за да ги очистиш. Не бързае за никъде. — Той погледна Майк. — Избери начина, който сметнеш за най-добър.

— Детето е неотложният ни проблем и моля ви, нека да повторя: сивите го защитават...

— ... както и нашите приятели от Лост Ейнджъл Роуд, не забравяй това, Майк.

— Господа — намеси се Тим, — извини ме, Чарлз, но мисля, че прекалявате със страха. Имаме години, за да се справим с това дете, и...

— Нямаме години: — възрази Майк. — Моля те, освободи се от това заблуждение.

— Съжалявам, Майк, но имаме време до две хиляди и дванайсета.

— Напротив, никакво време нямаме! По дяволите! Нека ти изясня как стоят нещата. В момента, в който приобщят детето или му сложат паразит, или както искаш си го представи, то ще стане неуязвимо.

— О, я стига!

— Прекарал съм последните петнайсет години от кариерата си в борба с Боб и Адам и предупреждавам, че ако оставим това дете да съществува дори ден, ние сме загубени. Те печелят. Няма да можем да му направим нищо. Винаги ще ни надхитрява. За Бога, той ще е по-умен, отколкото са те.

— Нека да пуснем атомна бомба над проклетия град — предложи Алекс. — Вдигни телефона и се обади на президента.

— Не мога да си представя, че ще се съгласи. — Чарлз поклати глава. — А и е по-добре да не привличаме прекалено внимание.

— Кое то ме води до следващия ми въпрос — каза Джон Ворона. — Майк, ти имаш добра репутация. Като вземем предвид, че си стоял на дъното на една дупка през последните петнайсет години, мога ли да знам защо трябва да вярваме, че притежаваш нужната квалификация за тази задача?

— Джон, изненадваш ме! — възкликна Чарлз. — Майк е моят избор и това трябва да е достатъчно. Но ако за теб не е, нека да представя нещата. Майк невинаги е прекарвал дните си, като се е подмазвал на проклетите сиви копелета в онази дупка. Изпълнявал е много трудни и неприятни мокри поръчки на младини.

— Добре, схванах.

— Не. Ти поставяш под съмнение авторитета ми, Джон. Правил си го и преди и сега го правиш отново. Е, добре, разбирам. Искаш ти да командваш парада. Много амбициозно. Може би, ако гласуват за отстраняването ми и те сложат на мое място, ще се справиш добре. — Погледът му обиколи масата. — Искаме ли вот на доверие? Господа?

Ничия ръка не се вдигна.

Той продължи:

— Достатъчно е да кажа, че преди няколко години Майк трябваше да се подчини на неприятната необходимост да се превърне в майстор на непроследимото убийство. Имаш доста резки по дръжката на пистолета, прав ли съм, Майк?

— Е, имам няколко — промърмори той.

— Използвал е всичко — от химикали, които предизвикват рак, до техники за контролиране на съзнанието, които карат хората да се избиват един друг. И никога не е имало опасност да бъде разкрит.

Ворона се усмихна на Майк.

— Тогава съм спокоен — каза представителят на ЦРУ. — Можем да разчитаме на вас.

— Очевидно атомната атака не ни е по силите, но мисля, че идеята на Алекс е добра — обади се Тод. — Можем да разиграем инцидент на злополука, да кажем, във военновъздушна база „Алфред“, която е в Кентъки, ако не се лъжа. Да изпепелим квартала с отклонила се ракета например.

— Тогава Ирод, като се видя подигран от мъдреците, твърде много се ядоса и прати, та изби всички младенци във Витлеем и във всичките му предели, от две години и надолу, според времето, което бе точно узнал от мъдреците — цитира Уилкис. — Но, разбира се — добави той, — Ирод е пропуснал. Ако ударим само част от къщите, ние също можем да пропуснем.

— Но ако ще действаме, трябва да действаме сега — каза Ворона.

— Господа — обади се Чарлз. — Мисля, че чухме достатъчно. Майк, трябва да намерим това момче. Ще ти помогне ли, ако имаш ТиАр?

— Триъгълникът е задължителен. Ще ми помогне да се придвижа до територията с минимален риск. Сивите неизбежно ще ме разкрият, но поне може да ме закара до мястото. Смятам, че като стигна, ще разполагам с няколко дни.

Той се изправи в знак, че срещата е приключила. Ворона беше прав за едно нещо: не можеха да си позволят забавяне.

— Задръж само минута — спря го Ворона. — Няма да излезеш оттук, без да ни кажеш какво смяташ да правиш.

— Мисля, че имаме собствени способности за контролиране на съзнанието, които могат да се окажат полезни в случая. Можем да ги използваме, без да разкриваме на сивите, че сме замесени. Как — това е моя работа.

— Има една система, която работи — каза Гринфийлд. — Предизвикването на агресия.

— Дългът зове, господа — заяви Майк, когато всички се запътиха към дневната за по няколко питиета. — Няма време, не и тази нощ. Никакво време.

Трябваше да стигне до Уилтън — това, разбира се, щеше да се окаже капан. По-важният въпрос беше как точно работи капанът и как може да бъде неутрализиран?

Ако въобще беше възможно.

ГЛАВА 12

Дан влезе в кабинета на Марси и усети как го обгръща, както реши, зловеща тишина. Залязващото слънце оставяше отгънците си в пламналата ѝ кафеникавочервена коса. Ръцете ѝ държаха купчина листа, които трябваше да са мненията на студентите — проблясваха меко в късния следобед. Кожата ѝ беше гладка, а чертите ѝ екзотични: имаше големи честни очи и устни, които обикновено създаваха впечатлението за смях — но не приятния чувствен смях, за който говореше лицето. Марси беше преди всичко администратор. Тя уволняваше, съобщаваше лоши новини и наказваше сгафилите преподаватели за престъпленията им — пиянство, леност и, разбира се, разврат.

За миг си представи как пръстите ѝ го докосват — мисълта беше странно възбуждаща. Премигна и се отърси от нея.

Тя се усмихна и той видя нещо неочаквано: някакъв вид топлина.

— Като имам предвид с какво разполагам тук — каза тя, — щеше да е от полза, ако си беше извоювал малко повече подкрепа сред преподавателите.

— Студентските мнения...

— Не мога да ти разкрия подробности, Дан.

— Разбира се, че не можеш. — Студентските мнения в Бел се държаха в тайна от преподавателите, така че да могат да се използват като средство и оръжие на администрацията. — Но са лоши, нали?

Марси прибра листовите в досието, от което ги беше извадила, подравни ги с дългия си наситеночервен нокът и затвори кафявата папка.

Отвън долетя далечната мелодия на групата „Бел Рингърс“ — свиреха, колкото и странно да беше, „Мун Ривър“, звуците се разнасяха от силния северен вятър, излязъл около обед. По коридора ехтяха гласове, веселият смях на някоя сексапилна студентка, която се занасяше, без съмнение, с някой колега обожател.

— Марси — почна той. Млъкна, поразен от изненадващото и напълно неуместно усещане, че я желае. Тя не правеше нищо, за да го

съблазни. Дан погледна дясната ѝ ръка. Ако се пресегнеше през бюрото и сложи ръка върху нея, какво ли щеше да стане?

— Да? — Стори му се, че гласът ѝ трепери. Но защо? Трябваше да му каже — да не би да беше уплашена? Но защо да е? Те не бяха приятели, а съобщаването на лоши новини беше основна част от работата ѝ. Лоши отзиви от студентите, никаква преподавателска подкрепа, ясен случай, сбогом.

— Марси, виж, и двамата сме наясно какво става.

Тя се засмя кратко, с нервния кикот на смутено момиче.

— Мисля, че проблемът е, че курсовете ти не са секси.

Беше стигнал ръба на скалата: лоши отзиви, никаква подкрепа, а сега и критика за курса му. Следващата стъпка щеше да е — съжалявам, но не мога да гласувам за назначаването ти.

— Това е физиопсихология — завайка се той. — Ако чета лекции за психологията на абнормалното, ще видиш как отзивите веднага ще се подобрят.

— Малко вероятно е, преди да получиш постоянно назначение.

— Но не мога да получа назначение без добри отзиви, а не мога да получа добри отзиви без добри курсове.

— Тогава си йосарянизиран. Като всички нас. Бел ни йосарянизира всичките.

За миг нямаше представа какво му казва. После си спомни „Параграф 22“. Йосарян беше героят, хванат в безкрайна бюрократична примка. Потърси нещо, каквото и да е, което би могло да му помогне. Можеше да спомене име. Колкото и жалко да звучеше, но разполагаше само с това.

— Запознах се с един колега, когато бях в Колумбийския... как се казваше, да, Спид Вогъл. Та той познаваше Хелър.

Тя си записа нещо.

— Какво пишеш?

— Че познаваш приятел на Хелър.

— Има ли значение?

— Никакво.

Улови се, че гледа устните ѝ, начина, по който ги притиска една към друга, леката пленителна влага в ъгълчетата на устата ѝ.

Но защо? Полудяваше ли? Как можеше да изпитва подобни чувства към жена, която всеки момент щеше да разбие живота му?

Толкова отчаяно ли желаше мястото, че да е готов да проституира за него? Вероятно — но дали Марси би откликнала? Тя имаше голям избор от преподаватели мазохисти, готови да скочат в леглото на мъчителката си. И все пак единственото, което го възпираше да прескочи бюрото, беше страхът, че подобно действие ще влоши нещата още повече.

— Марси — чу се да казва, гласът му бе прегракнал, сексуалният призив не можеше да се сгреши. Направо му се прииска да се плесне през устата... и внезапно тя го погледна и премигна. Веждите ѝ се извиха, почти се събраха, очите ѝ бяха изпълнени със сълзи, което ги правеше блестящи и страховити.

— Какво има? — попита със зловещ нисък тон, който го накара да си помисли, че се страхува от него.

Внезапно си спомни съня от пристъпите си, издигането към тъмната утроба на небето, пещерата в сребърната луна. Отърси се от него, за миг ужасен, че отново изпада в пристъп. Но не, това беше само спомен.

Марси се прокашля, вдигна длан и обърса устни с опакото на ръката си, размаза леко червилото си.

— Да — прошепна тя.

— Това събеседване ли е? — попита Дан. — Събеседването ми със съветника по назначения? Стоим тук и се вираме безпомощно един в друг?

— Няма какво да обсъждаме, Дан — заяви Марси. Изправи гръб, допря дланите си и повдигна брадичка. Беше красива, трагично красива. Можеше да я съзре в тъмното — беше много уплашена. Но не, не беше тъмно и не беше уплашена. Впи поглед в него.

— Просто — очевидно, нали разбираш, мненията на студентите — е, те често са доста безразлични към добруването на човек, за когото знаят, че е в нужда.

— Знаят, че се боря за постоянно назначение?

Тя кимна, малката ѝ уста са разтвори, очите ѝ заблестяха.

— О, да — каза, и в този момент той осъзна, че трябва да я има. Трябваше да го направи, не можеше да се овладее. Наясно беше и с това, че тя усеща напрежението. Дан се изправи.

Тя плъзна поглед надолу по тялото му, после се прокашля. Бузите ѝ поаленияха. Дан се изправи пред нея като войник на пост. Наум си

каза: „Кейтлин, толкова се срамувам“. Бързото движение на Марси му разкри, че вече няма пътища за отстъпление.

Марси вдигна ръката си от бюрото ѝ я протегна към него, изпълнала пръсти.

За миг застинаха така — той притиснал бедрата си към ръба на бюрото, тя протегнала ръка във въздуха на няколко сантиметра от кръста му.

По бузите ѝ се стичаха сълзи. Промълви — гласът ѝ беше несигурен шепот:

— Какво стана нощес?

Нещо в него, някаква вътрешна стена се срина. Спомни си объркаността, съпътстваща детството му, звездите, разливащи се по лицето му, поле от сребро и черна зееща пролука.

— Чула си за това? — Отдръпна се от бюрото ѝ.

После видя: тясна стоманена маса, Марси лежеше върху нея, възбудена, лицето ѝ бе зачервено и запотено, пубисното ѝ окосмяване — кафяво и сякаш поръсено с роса. И усети собствената си голота, прекрасна в нощния въздух.

Тя се задави, сякаш я бяха ударили.

— Дан — каза тя. — Дан.

Очите ѝ се разшириха, заблестяха, зеленото им стана ярко, непоносимо за гледане, твърде оцъклено, твърде... наранено.

— Марси, чуй...

Тя се изправи, заобиколи бюрото и се сгуши в ръцете му. Притисна се към него, още по-близо, и Дан усети дългите ѝ тежки хлипове да потъват във вълнения му пуловер.

— Съжалявам — каза той, — толкова съжалявам.

Марси се притисна към него още по-силно. Устните им се докоснаха, питаха се едни други дали трябва да има още. Дали тя — от всички създания точно тя — може да бъде допусната в това светилище?

Дан я придърпа към себе си и се остави целувката ѝ да го отнесе.

ГЛАВА 13

Вече от около година Лорън беше започнала да мисли за себе си и за Адам като за двойка — не в смисъл на любовници, а на близки приятели. Тя нямаше сексуални чувства спрямо Адам, разбира се, а идеята, че той може да храни подобни чувства към нея, ѝ се струваше невъобразима. Но имаше нещо друго между тях. Той обичаше да изследва ярките ѝ преживявания — секс, гняв, страст, загуба, триумф, дребните ѝ извратености — малките фантазии, с които понякога релаксираше — безпомощност, разпаленост. И детството ѝ. Адам се движеше през детските и спомени като тигър, дебнещ сред високата трева.

Обикновено самият той беше странно празен откъм емоции. Почти би могло да се повярва, че е машина, беше толкова — не, не студен, това също беше емоция. Сърцето на Адам беше празно. Но тази сутрин, докато ѝ показваше образите на загиващия кораб и на супермаркета, пълен с гладуващи хора, беше усетила мощно усещане за безпокойство и беше решила, че тези образи представляват някакъв негов дълбок страх, а следователно на целия му вид. Те имаха колективно съзнание, свързани бяха по някакъв тайнствен начин през Вселената. Лорън мислеше, че това може да се обясни с квантова свързаност. Един сив можеше мигновено да комуникира със сив в друга галактика, но му беше почти невъзможно да общува с човешко същество.

Беше започнала да чувства, че непрестанните усилия на Адам да сподели сърцето ѝ имат определящо значение за него, а вероятно и за другите от вида му.

Те не бяха хищници, както мислеше Майк, а хора, които по някакъв начин бяха станали машини. Бяха достатъчно умни, за да знаят, че са най-проницателните възможни пришълци: бяха живи, наистина, но нямаха достъп до екстаза, който за нея определяше целия смисъл на живота.

Лежеше, взираше се в тавана на дневната и слушаше с половин ухо първенството по голф, което Тед гледаше по телевизията. Какво

беше то? „Мастърс“? Тя обичаше голф, харесваше й точността, борбата, вътрешното спокойствие, както и да бие Тед в играта... което й се удаваше понякога.

Тед беше нейното убежище сред бурята от отчаяние, която обграждаше Адам. Чудеше се дали сивите не са загубили душите си. Това ли беше проблемът им — някога са били по-живи, отколкото в момента, и сега претърсваха вселената за някакъв начин да преоткрият себе си?

Адам отблъскваше всеки опит, който Лорън правеше, за да научи нещо повече за расата му. Когато се опитваше да проникне в съзнанието му по начина, по който той навлизаше в нейното — като се докосваше до картини, складиран там — всичко, което откриваше, беше бяла светлина. Неподвижност. Той я блокираше.

Зловещо усещане. Какво имаше да крие?

Изведнъж чу звуците на сирената отвън — нещо наистина необичайно за Юнивърсити Парк. Протяжният оглушителен клаксон, който я съпътстваше, можеше да означава само едно — пожарна кола.

Е, това беше по-възможно. В общежитията, разположени в двата кампуса, от време на време избухваха пожари, обикновено заради пламнали матраци или дивани. Доста рядко някоя от красивите стари къщи на Юнивърсити Парк се запалваше. И все пак щеше да е изключително сериозно, ако комплексът бъдеше заплашен по някакъв начин. Лорън стана, отиде в антрето и си облече якето.

— Къде? — извика й Тед, докато тя минаваше през дневната.

— Излизам. Ще се върна скоро.

Той знаеше, че няма смисъл да пита.

Лорън излезе на улицата и подуши леката миризма на дим. Добре, това можеше да се очаква, след като в квартала има пожар. Качи се в колата си и потегли към комплекса. Докато завиваше, с ужас видя три пожарникарски камиона спрели на улицата.

Устата й пресъхна, тя започна да прехвърля наум стъпките по обезопасяване на засекретените области. Никой — дори пожарникар — нямаше право да стига до асансьора.

Докато отбиваше в алеята за паркиране, видя, че самата къща не гори — но пред нея се бяха струпали пожарникари. Трескаво затърси из портмонето документите си. Майк беше във Вашингтон, а Анди — в почивка. Често оставяха Адам сам. Той беше в безопасност там долу

и когато не го разпитваха, лежеше неподвижен като захвърлена играчка. Ако започнеше да се движи, сензорите щяха да предадат на нея и Анди за това, така че можеха да го следят от лаптопите си. Никога не се беше случвало обаче.

Слезе от колата и отиде при пожарникарите. Чак от другата страна на градинската ограда се надигаше пушек.

— Какво става?

— Пламнала е тревата — вероятно са я запалили деца.

— Няма да стигне дотук, нали?

— Не, госпожо. Затова сме на линия.

— Добре, благодаря ви. Вижте, ще съм в къщата. Ако има някаква промяна, ме уведомете.

Влезе през главния вход. Преди да слезе надолу, отиде до кабинета си и включи компютъра. След гласовата идентификация пусна материала от клетката на Адам.

За разлика от човешкото око, камерата виждаше това, което е пред нея. На камера понякога можеше да различиш Адам. Той обаче усещаше, че е наблюдаван, и изчезваше за части от секундата.

Лорън с ужас установи, че той се движи — неясно сиво петно, замъглено допълнително от устрема, прелитащо от стена до стена. Поне не летеше като някаква гигантска побесняла муха-месарка.

Изтича до асансьора, сложи палеца си на пръстовия скенер, качи се и се спусна в дупката. Пригответи се набързо — покри само лицето и ръцете си с овлажнител. Кожата ѝ беше станала твърда като шкурка, така или иначе. Не си сложи антихистаминова инжекция, но натъпка инжектор с адреналин в джоба на панталоните си. След това пристъпи в преддверието, изчака външната врата да се затвори и влезе в клетката.

— Здравей — рече отчетливо. Отиде до стола си, седна, затвори очи и насочи вниманието си към физическите усещания на тялото. И след като по този начин отклони вниманието си от мислите си, даде знак на Адам, че може да влезе в нея.

Той нахлу с пламенността на куче, скочило към гърдите на господаря си след дългото му отсъствие... или на връхлитащ лъв. И двете усещания присъстваха при навлизането на Адам. Този път той не потърси сексуалните ѝ спомени, а тези от ранното ѝ детство.

Озова се у дома си във Фили, в кабинета на майка си, и всички мебели изглеждаха невероятно високи. Плъзгаше се от стол на стол, а сърцето ѝ пееше. Това беше момент, към който той се връщаше често. Мигът, в който беше направила първите си стъпки.

Тя обичаше тези спомени, които Адам изтръгваше от детското забвение. Благодарение на него си беше спомнила раждането си и дори мигове от преди това. Някакъв вид тайно общуване с майка ѝ в утробата.

После Адам прескочи към момента в дневната, когато беше на две и стоеше и гледаше как слънчевата светлина се процежда през прозореца. И слушаше как гласът на слънцето пее песен, чиито думи бяха скрити по-надълбоко, отколкото дори Адам можеше да достигне.

Посланието на тези разходки из най-ранния ѝ живот беше ясно: погледни това, което ще ти покажа сега, с непредубедените очи на дете. Тя опразни още повече ума си и зачака.

Плъзгаше се като в сън и видя Земята отгоре. Северна Америка се придвижваше бавно към залеза. Но беше кафява, цялата кафява, а очертанията на бреговата линия бяха различни. Флорида беше просто тесен шип, наполовина от обичайния си размер. Карибите бяха безизразно синьо. Цялото източно крайбрежие беше потопено под кафяво петно мръсна вода. После видя числата и осъзна, че това са поредици от дати, започващи от 2012 и продължаващи до 2077 година.

Пое дълбоко дъх. Вече разбираше смисъла на кораба, гладуващите хора в супермаркета: Адам я предупреждаваше за огромна катастрофа.

— О, Адам — каза тя. — Ще кажа на полковника. Със сигурност ще му кажа.

Той започна да лети наоколо като ракета, удряше се в стените със зловещи хрущящи звуци.

— Адам! — Тя скочи от стола, но той вече фучеше, летеше толкова бързо, че можеше да чуе жуженето му, но не успяваше да види повече от едва доловим отблясък на сива кожа или блещукането на едно от огромните черни очи.

В този момент, без ни най-малко предизвестие, гъст дим нахлу през отдушниците на вентилационната климатична инсталация.

За миг Лорън замръзна, съзнанието ѝ беше неспособно да възприеме случващото се.

Димът се кълбеше под тавана и тя успя да види, че е прорязан от пламтящи червени нишки. Лампите започнаха да мигат и да мъждукат.

Този проклет пожар, който не би трябвало въобще да е опасен — а какво стана!

— Адам — извика тя. — Трябва да излезем!

С две широки крачки прекоси стаята. Отвори предпазителя на алармата и я натисна с опакото на ръката си.

Завиха сирени, комплексът мина на аварийно осветление и вратата към преддверието се отвори.

— Адам! — изкрещя тя.

Пушекът се спусна като завеса, обгърна всичко в мастилена тъмница. След секунда огънят стигна до главата и врата ѝ, парна я със свирепа, ужасяваща горещина. Тя прикри главата си и клекна.

— Адам! Ела! Адам, стой ниско!

Нищо не се случи. Тук видимостта беше слаба и беше горещо, но поносимо.

Можеше да усети как миризмата на собствената ѝ опърлена коса се смесва с тази на дима. Следващото ѝ вдишване предизвика рефлекс, за който не подозираше, че съществува. Задушаването носеше усещането сякаш някой я удря силно по гърба, а задавянето бе като пружина, която се разтяга в гърлото.

Измъкна се през преддверието и тръгна към контролната зала. От тавана се сипеха метеори от пластмаса.

Беше я страх, боеше се, че е загубила Адам, но знаеше, че трябва да се измъкне бързо или ще получи смъртоносни изгаряния. Вратите на асансьора бяха отворени, но не посмя да влезе. Опипом стигна до вратата към аварийното стълбище. Отвори я. Докато минаваше, пушекът нахлу след нея и тя едва успя да я затръшне.

В следващия миг я откряна, но отвъд нямаше нищо освен дим, а вече и пламъци, разгаряха се в шахтата.

— Адам! Адам! Адам!

Вратата започна да припуква и жегата я удари в лицето, въпреки че стоеше приведена. Не ѝ остана друг избор, освен да я затвори пак.

Разплакана и разкашляна, Лорън започна безкрайното изкачване по дългата тясна аварийна стълба. Чудеше се как градинският пожар в съседство е успял да се разпростре в комплекса. Искрите някак си бяха

успели да нахлуят в подземното ниво и да предизвикат възпламеняване в климатичната вентилационна система.

Измъкна мобилния си телефон, но все още нямаше обхват. Продължи нагоре и стигна последната площадка толкова изтощена, че трябваше да спре и да си поеме дъх, преди да отвори вратата за фойето.

Опипа я и отбеляза, че не е гореща. Открехна я и погледна. Във фойето стояха двама пожарникари. Приглушените потропвания над главата ѝ разкриха, че още някой е на стълбите, водещи към кабинетите.

Отдолу се чу тътен и стълбището се изпълни с дим. За миг стана невероятно горещо, залютя ѝ на очите и започна отново да се задушава, още по-зле отпреди.

Нямаше друг избор, освен да действа. Не можеше да остане тук. Отвори вратата, което превърна стълбищната шахта в комин.

В следващия момент вратата се изплъзна от ръцете ѝ и пожарникарите я извлякоха навън — и я затръшнаха в момента, в който младата жена се озова в безопасност.

— Добре ли сте?

— Да.

— Замаяна?

— Не. Гърдите ми горят.

— Има ли още някой долу?

Искаше ѝ се да каже „да“, искаше ѝ се да се опитат да спасят Адам. Но не можеше. Тези мъже нямаха разрешителни. Нямаха право да влязат в комплекса.

Тя бръкна в дънките си, измъкна документите си и изпъшка:

— Тази сграда е секретна. Няма никой друг в нея и не може да се влиза без разрешение.

— Има пожар, госпожо. Ще влезем.

— Не! Незаконно е! — Пак извади мобилния си телефон. — Ще се обадя на прекия си началник.

Използва бързо избиране... и попадна на телефонен секретар.

— Полковник, имаме пожар, тук са много неоторизирани длъжностни лица и трябва някой да овладее ситуацията. — И затвори.

В този момент се появи Анди. Влетя във фойето и я прегърна.

— Господи! Останал си без вежди!

Вратата на фойето се разпука и навън се изля огън с яростта на вода от спукана тръба. Анди я изведе навън, а пожарникарите започнаха да развиват маркуч.

— Ужас! — каза тя.

— Къде е той?

— Не можах да го спася.

— Господи!

— Не бива да намерят останки. Не можем да позволим да намерят останки.

— Знам.

Телефонът й иззвъня.

— Уилкис е — каза тя. — Полковник, тук има пожар, продължава.

Тишина. После много спокойно:

— Какво стана?

— Пожар в съседната градина. Щом чух сирените, веднага дойдох. Пожарът не изглеждаше сериозен, но почувствах, че трябва да съм с Адам, така че слязох долу. След минути целият комплекс се изпълни с огън и дим. Никога не съм виждала подобно нещо.

— Какво е състоянието на Адам?

— Той е долу.

— Значи е мъртъв?

— Предполагам, че да.

Отново тишина. После звук, за който Лорън допусна, че може да е вик, но беше толкова висок и толкова близо до телефона, че се накъса на поредица писукащи електрически шумове. После го чу да си поема въздух. Най-накрая каза:

— Добре. Не може да допуснете тези хора да слязат долу. Всичко може да се случи, това е извънредна ситуация.

— Сър, не мога да ги спра, те не ми се подчиняват.

— Глави ще падат, ако не овладеете ситуацията. — Каза го толкова меко, че дори не изглеждаше като заплаха.

— Сър, къде сте? Можете ли да дойдете тук?

— Имам поне час път със самолет, по дяволите! Вие се оправяйте, полковник. — Направо процеди последната дума. И прекъсна.

— Наистина е вбесен — промърмори тя.

— Естествено, че ще е. Знаеш ли какво загубихме тук? Най-важното нещо, което притежава тази страна. И Уилкис ще трябва да понесе отговорността за това. Няма начин да не е вбесен.

Майк не можеше да се разходи в самолета — кабината беше твърде тясна, — така че започна да разтърква облегалките на стола. Трябваше да докладва за случилото се, и то веднага. Каза по интеркома:

— Трябва ми кодиращата кутия.

Това малко и сложно устройство предаваше и приемаше квантово кодирани сигнали, които не можеха да бъдат разшифровани от натрапници.

Вторият пилот му я донесе и се върна в пилотската кабина. Майк изключи интеркома, после хвърли поглед към вратата, през която беше минал пилотът, за да се увери, че е затворена.

Издърпа червената слушалка и набра защитения от подслушване номер на Чарлз Гън. По средата на втория сигнал се чу отривистото:

— Гън.

— Чарлз. В ситуация две-едно-нула съм. Разбираш ли?

— Мамка му! Как се издъни така?

— В самолета съм, по дяволите. Глас е виновна. Глас е оставила ситуацията да се изплъзне от контрол.

— Глас... Глас вече няма значение. Тя е неудобство, както и всички от поддържащия персонал.

— Наясно съм с това, Чарлз.

— Е, действай целесъобразно тогава.

Майк затвори. Мислеше. Сивите не стояха неподвижно — те осъзнаваха, че съществува заплахата, и знаеха посоката, от която идва.

Но всяко нещо по реда си. Да очисти поддържащия персонал. Анди беше добър човек и щеше да му стане неприятно, но Лорън — колкото и хубава да беше, той щеше да се наслади на смъртта ѝ.

Шибаната кучка беше загубила АДАМ!

ГЛАВА 14

Дан се беше прибрал вмирисан на бъчва, пиян и опиянен от всички невероятни неща, беше влетял в дневната и си беше пуснал „Одата на радостта“ — и я пускаше отново и отново, все по-силно. Лежеше в тъмното, на пода, като огромна прокъсана парцалена кукла. Кейтлин искаше да го прегърне, да го приласкае майчински. Майка му била почти безразлична към малкото си момче и Кейтлин усещаше, че Дан има нужда от окуражаващата ѝ подкрепа точно в този миг.

Беше ѝ ясно какво се е случило: Марси Котън беше опропастила шансовете за назначението му. Беше уплашена, трябваше да го признае, защото не можеха да останат тук само с нейната заплата. Така че това, което щеше да се случи, беше да се сринат от тази академична скала в смесицата от малки, съвсем незначителни колежи и непрестижни училища и да прекарат остатъка от живота си едва свързвайки двата края.

Погледна часовника. Осем и двајсет. Влезе в дневната и включи лампата.

— Недей!

— Дан, лежиш тук от часове.

— Моля те, остави ме на мира!

— Няма, Дан.

Той не каза нищо.

Кейтлин продължи:

— След малко Конър ще се прибере и искам тримата да седнем заедно и да обсъдим ситуацията като семейство. — Наложил се да надвиква музиката. — Дай да изключим това.

Отиде до уредбата и натисна бутона.

— Стига толкова.

Дан се надигна от пода и отиде до барчето.

— Я да видим какво има тук... Уф!

Измъкна прашасала бутилка ментовка — жена му я беше пропуснала. Ментовката бе останала от някакво далечно лятно

празненство, когато поливаха с ликьора топките сладолед. Иначе Кейтлин беше изнесла другото пиене в гаража.

— Недей да пиеш. Вониш на бърбън. Надявам се, че не си ходил в „Пийп“?

„Пийп Ин“ беше вертепът на кампуса и един преподавател със сигурност не биваше да се напива там.

— Точно това направих. Пих точно там, с абсурдната идея, че мога да се напия, преди да се мръкне.

— Дан, ще се справим. Все ще ни се случи и нещо хубаво.

Той я изглежда, сякаш се е побъркала, и бавно поклати глава. После оголи зъби и избухна в тих, агонизиращ смях.

— Марси Котън ми обеща назначение.

Кейтлин се хвърли на врата му.

— Значи си успял!

Той кимна.

— Е, прощавам ти, че си се напил. Марси ли ти го каза? Наистина ли ти го каза?

Той кимна.

— Ще получиш одобрението ѝ за назначението! О, Боже!

Дан се взираше в нея с празни очи, долната му устна беше увиснала — изражение, което разкриваше, че това не е цялата история.

— Ако трябва да бъде наказан, как би постъпила?

— Що за странен въпрос?

— Ако съм... направил нещо лошо?

— Какво да си направил? Получил си назначение. Това едва ли е повод за наказание. Марси сигурна ли е?

— О, да. — Той затвори очи и поклати глава.

В този миг Кейтлин осъзна какво се опитва да ѝ каже — че между него и Марси Котън се е случило нещо. Не, не беше възможно. Да легне с Марси, за да го назначат?!

— Дан, какво искаш да кажеш? Не те разбирам.

— Разбираш ме.

— Не те е срам!

Входната врата се отвори и Конър се провикна:

— Ей, прибрах се.

А Дан каза:

— Съжалявам, скъпа, наистина съжалявам.

Конър влетя вътре.

— Здравей, мамо, здравей, тате. Току-що станах свидетел на изумително видеоредактиране. Келтънови имат невероятен запис и ще го донесат, Поли и техните също ще дойдат и може да...

Спря и ги изгледа.

— Ей, какво ви е?

Кейтлин вдиша дълбоко, мъчеше се да потисне гнева и болката, които бушуваха в нея.

— Мамо?

— Слез долу, ако обичаш.

— Ама те ще донесат видеозаписа на НЛЮ. Всички ще дойдат да го гледат на широкоекранния телевизор.

Точно сега съвсем не й беше до сбирки, но нямаше как да я избегне.

— Слез долу, а като дойдат, ще направим пуканки.

— Защо говориш така?

Кейтлин почти го избута по стълбите и затвори вратата. После се върна при Дан — той се беше свлякъл на дивана и бе скрил лицето си в шепи.

— Глупак такъв — тихо каза тя.

— Удари ме.

— Дан, не си падам по физическата разправа. Но това, което държа да направиш, е да се качиш горе, да си събереш нещата и да си разкараш проклетия задник от къщи. — Направи реверанс. — Ако обичаш.

— Не знам какво стана. Не знам как да го обясня.

— Спал си с нея, за да получиш назначението.

— Не.

— Това е ужасно. И още по-отвратителното е, че си го признаваш. Какво стана с теб? Как се превърна в този пиян пелтечещ нещастник, който виждам пред мен! Със сигурност не съм се омъжила за него.

— Прости ми, моля ти се.

— Ха, колко е лесно! Напиваш се, плачеш и какво става — аз те подритвам, навиквам те и нарушаването на свещения обет е забравено? И ако смяташ да ходиш да преспиваш с нея в предобедите отсега нататък, тогава какво ми остава на мен? Да се преструвам пред всички

в този жалък аквариум и да страдам от моя — каква е думата? — позор, предполагам. Да, от моя позор.

— Направи ме... уязвим. По някакъв начин ми повлия.

— Кое?

— Инцидентът!

— Значи става нещо странно и заради това отиваш да чукаш Марси Котън?

Дан поклати глава.

— Накара ме... да я желая. Не знам защо и как, но точно така стана. Двете неща са свързани.

— Какво искаш да кажеш, по дяволите?

— Не знам.

— Дан, аз страдам заради насилието в семейството ми, а ти заради пренебрегването в твоето, и, Дан, никой не може да ни излекува, затова сме заедно. Но ти, ти отне нещо от връзката ни, и то е съществено, защото доверието има по-неотменима стойност за хората с предадено детство.

— Не беше заради назначението. Беше... — Разтърси глава. — О, мила... беше сякаш някакъв демон долетя и ни обвини в огън. Бях толкова уморен, изненадан и облекчен — и внезапно се намерих в ръцете ѝ.

— Не ми споменавай за това! За Бога, Дани, имай малко милост!

Той потъна още по-дълбоко в дивана, беше уморен, съсипан, съвсем различен от борбения и силен съпруг, когото тя обожаваше. Когото беше обожавала. Изглеждаше като човек, станал жертва на вампир, със сенки под очите и посивяла кожа.

Стомахът ѝ се беше свил на топка от страх, кожата ѝ беше толкова студена, че тя потрепери. Това беше нейната опора, този брак, заради искреността и богатата чувственост на любовта. Но как можеше да му позволи да я докосне сега? Как би могла да го понесе?

— Мамо, какво става?

— Конър...

— Явно има нещо и искам да знам.

— Конър, моля те...

Момчето влезе при тях.

— Карате се и искам да знам защо.

На верандата се появиха фигури — от тъмното, с фенерчета в ръце, светлините подскачаха.

Конър се спусна към вратата.

— Това е възможност за мен, не я проваляйте!

Дан се изправи, понечи да целуне Кейтлин по бузата, но предвидливо размисли и отиде да поздрави Келтънови.

— Трябва да видите това — заяви Джон въодушевено. — Наистина е удивително странно.

— Не е каквото изглежда — каза Дан. — Обяснимо е, повярвайте ми.

— Не, татко, не е — възрази Конър. — Точно там е цялата работа.

Дан отиде до кухнята и се обади по телефона. Крис вдигна на третото извънмяване.

— Да не те събудих в девет и петнайсет?

— Бяхме навън с телескопа. Вечерта е ясна и съзвездието Рак се вижда добре.

— Като говорим за съзвездия, Келтънови дойдоха с касета с вероятно най-интересния запис от онази шега.

— Шега?

— Случката с пламтящия балон.

— Това може да са исторически кадри.

— Как по-точно?

— Виждаш някого в полето. А после го няма. Мисля, че беше пришълец.

Наистина беше видял някого. Това беше допълнителен аргумент в подкрепа на теорията му за шегата, но можеха да обсъдят това по-късно.

— Донеси нещо за пиене. Жена ми е опразнила бара.

Затвори телефона и се върна в дневната — всички бяха насядали пред телевизора.

— Събираме се около лагерния огън — рече той, — виждаме фигури в искрите. Така се раждат митовете. — Седна и добави: — Джефърсови ще пристигнат след малко.

Поли Уорнър дойде от кухнята, следван от родителите си, а след това и от Крис и Нанси.

— Сивите са! — почти викна Конър. — Провеждат операция тук, в Бел.

— Щом казваш — съгласи се Поли.

Тери се обади:

— Разполагаме с видеозапис без обяснение.

— Орязан много внимателно, сигурен съм.

— Всъщност не — възрази Джон раздражено. — Тук е всичко заснето. Нищо не е рязано. Изтривано всъщност. Защо да изтривам нещо?

— Копирахме го на дивиди — каза Тери, докато слагаше блестящия диск в плейъра — Сега ще видите всичко заснето.

Плейърът погълна диска. Последва тъмнина, после серия проблясвания.

— Страхотен запис, няма що — изсумтя Дан.

— Чакай малко — каза Джон.

Чу се тежко дишане, после трополене.

— Това сме ние, докато тичаме — обясни Конър.

— Ти беше ли там?

— Беше — каза Дан на Поли.

Още един проблясък, после замъгляване. Дан започна да си мисли, че няма никакви сериозни кадри... и внезапно екранът се изпълни със светлина. И с писъци — толкова ужасяващи и пронизителни, колкото в момента, когато се беше случило. Настъпи мълчание. Поли се премести по-близо до Конър и Дан отбеляза това със задоволство. Чу се как крещи, после видя себе си И Конър в светлината на нещото.

— Конър, наистина си бил точно там! — прошепна Поли.

Това беше най-зловещото нещо, което Дан беше виждал. Открояваха се две бледи линии — едната минаваше по дължината на обекта, а другата — през центъра му. Зад нещото имаше някакво движение в светлината, сякаш нещо се издигаше от пролука, скривана от корпуса на обекта.

— Ето го виновника ви — обади се той. — Нанси, подготви се да разпознаеш студента, който има нужда от превъзпитаване.

Обектът се издигна малко и светлината му затрептя.

Женският глас, който крещеше, млъкна, после се извиси и студен ужас прониза Дан — разтърсващо и неочаквано като гръм от ясно

небе.

— Господи! — прошепна той.

— Какво? Какво има, Дан?

— Не пропускайте това — посъветва ги Джимбо.

Със сияен проблясък в рамките на един кадър обектът изчезна и остави изчезващия силует на фигура, едва различима в тъмното. Тя се завъртя, но всичко стана толкова бързо, че не можеше да се види почти нищо. Последва тишина, тъмнина.

— Сивите са — извика Конър и скочи. — Казах ти, Поли, сивите са!

— Да, прав си — съгласи се Поли. — Трябва да отида до тоалетната.

И излезе.

Дан едва чуваше какво говорят около него. Виеше му се свят. Защото бе разпознал Марси, беше почти сигурен. Но какво можеше да означава подобно нещо? Тя ли стоеше в дъното на шегата? Да не би да беше превъртяла? Това би могло да обясни странното съблазняване, може би дори да го оправдае в очите на Кейтлин... евентуално. Но тогава всичко щеше да е направо невероятна интрига.

Замисли се. Ами ако не беше шегата? Ако Крис и Конър бяха прави и наистина имаше някаква аномалия? Може би и той, и Марси бяха пострадали от нея. Известно беше, че психологическата травма подтиква хората към сексуална активност. Имаше дори популярно име: „синдром на бойното поле“. Беше объркан и честно казано, уплашен. Искаше му се да не беше изпил толкова много алкохол в „Пийп“. Чувстваше се зле, главата му се пръскаше, а сега трябваше да размишлява над този странен и невъзможен вариант.

— Момчета, можете ли да пуснете забавено последната част?

Тери натисна няколко копчета на дистанционното и фигурата се появи отново, неподвижна, с гръб към камерата.

— Малко да оправа контраста... — промърмори Тери.

Сцената стана по-осветена, фигурата — по-ясна.

— Това балон ли е? — попита Кейтлин.

— Това е главата, мамо.

Докато Тери превърташе образа кадър по кадър, фигурата се обръщаше с кратки спазматични движения... лицето се видя в размазан полупрофил.

Възцари се пълна тишина. Картината беше неясна, но едно беше ясно на всички: това не беше дегизировка или надута играчка. Единственото видимо око беше черно и тясно, издължено, блестящо. И придаваше на създанието спиращ дъха заплашителен вид. Долната част на лицето беше сбръчкана, както може би би изглеждало лицето на някой много възрастен човек, лице на човек, дълбоко белязан от изпитанията на времето. Имаше едва загатната уста, почти само чертичка.

С още едно натискане на копчето се появи следващият кадър. На него устата беше леко разтворена, а впечатлението за изненада, което натрапваше, беше толкова наситено, че изглеждаше зловещо.

На следващия кадър фигурата беше изчезнала.

Дан осъзна, че опипва ухото си, и си спомни думите на Конър. О, небеса, ами ако беше вярно?

Съзнанието му възропта. Просто не можеше да е вярно, защото ако беше, значи той вземаше някакво участие, както и Марси, а какво би им причинило това?

— Вижте извика им Поли — беше се върнал — и излезе през остъклената врата на верандата.

Конър го последва.

— Те са — каза тихо, с треперещ глас.

— Господи, възможно ли е? — измърмори Джимбо.

Сияние се издигна зад редицата борове, които отделяха къщата от полето.

Дан също излезе на верандата. Блясъкът беше по-малък, но за сметка на това много по-ярък и наистина идваше някъде от полето.

Имаше ли контакт? Бяха ли решили извънземните да се приземят в малко университетско градче?

Някак си не изглеждаше възможно. Всъщност просто не можеше да бъде.

И тогава видя звездите — бавно обикаляха около него, — предизвестие, още едно, третото за два дни. Може би ако можеше да стигне до дивана, никой нямаше да забележи започващия пристъп и как губи съзнание. Едва успя да се ориентира през морето от звезди, които го обграждаха, и някак успя да намери дивана, като за малко да седне в скута на Маги.

— Задръж малко топката, мой човек — сопна се Кейтлин.

— Съжалявам! Съжалявам!

Отпусна се. Пред него не беше блестящото сребро, което виждаше обикновено, а стая. Имаше човек там — дете. Изключително красиво... и познато. Той извика — и пристъпът приключи.

— Дан!

— Съжалявам!

— Дан, чуваш ли ме? Спри момчетата.

Осъзна, че, Поли и Конър са навън и тичат като луди към полето, а лъчите на фенерчетата им подскачат.

Светът сякаш беше замрял. Харли и Маги го гледаха, израженията им бяха съвсем еднакви — вдигнати вежди и нещо като усмивки.

— Най-вероятно е това — каза Крис.

Кейтлин блъсна вратата и се втурна надолу по стълбите. Дан я последва.

— Хайде, Конър — извика Поли.

— Чакай — изкрещя Конър. — По-добре е да сме двамата.

Уорнърови бяха излезли на верандата, стояха и гледаха. После Дан видя и Крис до тях и викна:

— Идвайте де!

Всичко изглеждаше сякаш се случва на забавен кадър. Крис започна да слиза по стълбите.

Дан затича след Конър и Кейтлин, пазеше се от клоните на дърветата.

Щом излезе на полето, видя ярка светлина — всъщност изглеждаше като точка. Видя и силуетите на двете момчета да я приближават, и този на Кейтлин зад тях.

— Не ви мислим злото — извика Конър. После го повтори на френски.

— Конър, спри! — изкрещя Кейтлин.

— Елате! — викаше Поли. Гласът му звучеше, сякаш се давеше.

Дан затича по-бързо. Децата сигурно бяха ужасно уплашени.

— Чакай, получавам съобщение в съзнанието си — викна Конър.

— Искат да се приближим.

— Вдигнете ръце, приятели.

Двете момчета пристъпиха напред — и внезапно светлината угасна.

— Бягайте, момчета — извика Дан.

А после чу смях, смеха на много деца. Чу смях и зад гърба си и се обърна — и видя Уорнърови, идваха през дърветата. И те се смееха.

— Проклятие — изруга Крис в тъмнината. — Винаги се провалям.

Проблеснаха фенерчета и Дан осъзна, че е заобиколен от деца — смееха се и викаха, и осветяваха с фенерчетата си Конър, уловен в центъра на този кръг на подигравки.

Беше шега и като че ли участваха почти всички съученици на Конър.

Конър скри главата си с ръце, сякаш гласовете им бяха камъни.

Кейтлин обикаляше около децата, опитваше се да разкъса кръга им и да стигне до детето си.

Дойдоха Харли и Маги, усмихваха се приветливо.

— Това е бензиновата ни лампа — каза Харли. — Върна се от Нептун точно навреме.

Дан стисна юмрук, вдигна ръка и едва успя да се сдържи да не го фрасне.

— Стига де — каза Харли. — Това е шега. Невинна детска шега. Планират я цял ден. Все пак трябваше да разчупим напрежението.

— За сметка на сина ми. — Дан не беше внимателен като Кейтлин, която все още се опитваше да разбута децата настрани. Хвана някакво дете — оказа се момиче — за якето и го блъсна на земята. То се развика и почна да го ругае. Дан се промуши до сина си.

— Махайте се! — викаше Конър. — Моля ви, просто се махнете.

— Конър, да се прибираме — каза Кейтлин и огледа всички наоколо. — Вие сте жалки — всички до един!

— Глупак — долетя приглушен вик от тъмното. — Кучка...

Прегърнали сина си, Кейтлин и Дан тръгнаха към къщи. Докато минаваха покрай Уорнърови, Дан изръмжа:

— Да не сте стъпили вкъщи. Дръжте дебелия си трол по-далеч от сина ни.

— Дан? — викна Харли след него. — Недей се впряга.

Когато се прибраха, Крис и Нанси пак гледаха записа.

— Истински е, разбираш ли? — каза Крис.

Конър хукна надолу по стълбите.

— Почакай! — Крис го настигна. — Имам исторически кадри. Ела да хвърлиш още един поглед.

— Наистина не мога точно сега, доктор Джефърс.

— Зарежи тия тъпаци, Конър. Уорнърови са идиоти, а Келтънови изобщо нямат представа за какво става въпрос. Този видеоматериал е един от най-ценните записи, правени от човешка ръка.

Конър мълчеше. Дан можеше да види защо. От очите му се лееха сълзи. Момчето вдигна глава и попита:

— Възможно ли е да уча като частен ученик вкъщи?

Сърцето на Дан се късаше, но трябваше да отговори по този начин:

— Трябва да се научиш да посрещаш предизвикателствата, Конър, да овладяваш ситуацията.

— Стига глупости! — прекъсна го Кейтлин. — Не трябва! Всъщност това, че Харли и Маги са допуснали подобно нещо, само доказва, че в наши дни възпитанието куца. Стоят си безучастно, вярват в някаква митична детска мъдрост, но децата всъщност са зверове и имат нужда от ограничения, иначе отприщват злобата си.

Прегърна Конър и продължи:

— Не говоря за теб. Ти си истинско чудо и ако приятелите ти не го виждат, значи са боклуци. Всички до един.

— Мамо, но това са хората, с които трябва да прекарвам всеки ден от живота си — въздъхна Конър, отдръпна се от нея и попита: — Е, доктор Джефърс, с какво разполагаме?

— Ами дай да видим. Ще прегледаме целия материал кадър по кадър, от началото, като си отбелязваме всяко ново доказателство, ако се появи. Мен ако питаш, дори ще можем да преброим нитовете на това нещо, ако има нитове. Но така или иначе ще намерим доста неща. Това е прекрасен, убедителен запис.

Дан почти не слушаше. Беше в пълен смут. Трябваше да разбере каква е тази история с Марси, а не можеше. Просто не успяваше да го проумее.

После всичко си дойде на мястото.

— Спомням си — каза внезапно и високо.

— Какво? — попита Кейтлин.

Дан излезе. Имаше чувството, че стомахът му е изпълнен с пенлива буря от киселини. Втурна се нагоре по стълбите към

тоалетната.

— Дан! — извика му Кейтлин, тичаше след него.

Намери го коленичил над тоалетната чиния, даваше се като болно куче. След малко се надигна и започна да развива хартия от ролката, за да почисти жълтата пяна, която беше оплискала пода. Правеше го трескаво, без да съзнава присъствието ѝ.

— Дан... — Тя клекна до него, взе хартията от ръката му и я хвърли настрани. Останаха коленичили, лице до лице.

— Невъзможно е — каза Дан. — Не може да е истина.

Как би могъл да ѝ каже това, което си мислеше, че си е спомнил? Не само че по някакъв начин беше свързан с Марси — това не беше най-ужасното. Ужасното беше, че детските му пристъпи май изобщо не бяха пристъпи, бяха спомени, толкова невероятни и странни, че не беше успял да ги разпознае.

— Ние сме лабораторни плъхове — изпъшка Дан и пак му призля.

Докато му помагаше да повърне — доста смело от нейна страна, — той въздъхна:

— Съжалявам, съжалявам. — И това значеше наистина много неща. Дори не беше сигурен, че е наясно с всички. Разтърси глава.

— Минали?

— Забъркали сме се в страшна каша.

— О, знам.

Той я прегърна.

— Затънали сме дълбоко, наистина много дълбоко...

Кейтлин не беше убедена, че е разумно, но остана в обятията му.

— Независимо колко странно и невъзможно ти изглежда, всичко има нещо общо с тях.

— Кое? С кои „тях“?

— С тях! В онова нещо пицеше Марси.

Тя го погледна.

— Познах гласа ѝ — променен от страха, но беше тя, тя беше.

Кейтлин не знаеше как да реагира. Не беше сигурна какво се опитва да ѝ каже. И все пак и на нея писъците ѝ се бяха сторили смътно познати. Наистина беше Марси — в нещото, с пришълеца, побъркана от ужас.

— Как... изглеждаше?

— Как изглеждаше ли? Труден въпрос, сериозно! Това, което стана, едва започна да загатва отговора. Когато влязох в кабинета ѝ, тя, вечно раздражителната и непоколебима Марси, беше... о, Боже, съвсем променена, любов моя. Приветлива и съблазнителна... и наистина ме прелъсти. Можеш ли да повярваш — каквато е студена риба. Сякаш цялата ѝ личност беше променена за една нощ... — Той замълча. — И точно това е станало според мен.

— Извънземните са направили нещо на Марси, защото... защо? Какво общо има това с всичко останало, Дан? Ти си ирландец до мозъка на костите и може да си скучен лектор, но знаеш как да представиш нещата на една дама. Мисля, че в момента тъкмо чувам една умно замислена версия.

— Казвам ти истината.

Кейтлин се отдръпна и го изгледа накриво.

— Искаш да ми кажеш, че извънземните — за които само допреди десет минути твърдеше, че са глупава измислица — са те накарали да го направиш, така ли? Няма да се вържа на това, Дани. Добър опит обаче. Като за нещо импровизирано е доста впечатляващо.

Всъщност изобщо не беше толкова убедена. Струваше ѝ се, че е видяла повече от намек за извънземен на лентата, беше надзърнала, макар и смътно, в един аспект на живота, за който дори не си беше представяла, че съществува. Имаше някой зад кулисите, изглежда, който контролираше събитията и се интересувахе от квартала им — и най-вече, стресна я неочаквана мисъл, от тяхното семейство.

— Кейтлин, трябва да ти кажа нещо. Вярвам, че съм бил вкаран в нещото. Че съм бил с Марси там. Имам такива спомени.

— О, стига!

— Имам спомени.

— Добре, да не преиграваме. Кога се е случило това? Докато примигвах с очи може би? Виж, бях там и не те видях да влизаш в това нещо. Всъщност, ако беше, щеше да го има и на видеозаписа.

— Спомняш ли си, че после отиде да спиш при Конър?

— Бях уплашена, той също. Не исках да е сам през нощта.

— А сутринта беше горе, в леглото... и видяхме онези дупки, странната вода. Ами ако са били следи, Кейтлин?

— Дупките в земята?

— След като сме се прибрали и сме си легнали, това нещо се е върнало. Върнало се е с нея, след като са я зашеметили или каквото там са й правили. И по някаква причина...

— Не, Дан, не извънземни са те накарали да ми изневериш. Това няма да мине.

— Спри!

— Не викай.

Ала той продължи, защото всичко зависеше от това, целият му живот се крепеше на това.

— Работата е там, че...

— Дан...

— Изслушай ме! Чуй ме, защото това е странно и невъзможно, но е реално и трябва да се позамислиш.

— Предпочитам да мисля за твоята изневяра — няма да ме убедиш, че не е изневяра.

— Кейтлин, отново проявяваш мелодраматизъм, но те разбирам. Личната драматизация е характерна за хора, белязани от тежко детство.

— Защо не анализираш себе си, самовлюбено момче такова?!

— Ще го направя. И съм съгласен, че онова, което направих, е много лошо, независимо от обяснението.

— Е, вече имаме напредък.

— Сега ще ме изслушаш ли?

— Добре. Пришълците са те накарали да го направиш. И какво сега?

— Видях я на нещо като черна кушетка и бяхме... нещо се случваше... — Той потръпна, отиде до мивката и пи направо от чешмата.

— Какво може да е било? Извънземна любовна игра?

— Беше ужасно, Кейтлин! Ужасно! Те — спомням си никакви искри и ние бяхме — о, Боже — в някакъв вид тайна свързаност, при която аз продължавах да виждам тези искри и да чувам неща, като вътрешния ѝ глас, спомени, нещо като... вътрешната ѝ миризма... аромата на душата ѝ.

— Имаше ли ректално сондиране, или беше още по-перверзно?

— Заслужавам го, разбира се, но...

— Какво, Дан? Недей да говориш със загадки, ако обичаш.

— Когато бяхме деца... Видях едно момиче по същия начин. И това момиче беше ти.

— Ние дори не сме се познавали.

И все пак тя също имаше определени разпокъсани спомени, наистина странни, винаги ги беше свързвала с малтретиране от един от множеството приятели на майка ѝ. Но не спомена за тях, моментът не беше подходящ.

— Познавали сме се, но не в нормалния живот. Познавали сме се много добре, защото те са се постарали да е така. Те са създали нашето семейство, Кейтлин. Ние сме проклети лабораторни плъхове!

— Стига вече! Виж, имаме гости и ще сляза долу. Освен това Конър ще се сети, че пак се караме, а не искаш да го замесваме, нали?

— Той вече е замесен. Много сериозно замесен. Кейтлин, не разбираш ли защо е толкова умен, защо излиза от скалата — той е техен, Кейтлин!

— О, не мисля. Все пак много добре си спомням как го родих — той е мой. Мой син, по дяволите.

— Шшт!

— Не ми шъткай! Първо извънземни те били накарали да чукаш тази мръсница, за да получиш назначение, а сега ми казваш, че синът ми е някакво създадено в епруветка чудовище? Ти си луд за връзване, да, луд си, луд!

— Не съм казал подобно нещо. Разбира се, че е наш син. Наша плът и кръв. Кой се потеше до теб, кой прекара седемнайсет часа, за да ти напомня да дишаш, кой целуваше потта ти и се молеше с теб, въпреки че съм се отказал от Бог още на дванайсет години? Кой беше до теб, Кейт, и все още е до теб и винаги ще е до теб, ако ми позволиш — а ако не, ще продължи да живее, но същевременно ще е и мъртъв?

Тя го погледна. Той я погледна. В този миг благословената магия се върна и бракът беше спасен... поне за известно време.

— Това въпрос ли беше? — попита тя.

Той повдигна вежди. Тя също повдигна вежди. Той разпери ръце. Тя се хвърли в прегръдките му.

— Толкова е странно... сякаш съм надзърнал на друго равнище на живот, където съществуват други мотиви и значения, които обикновено не излизат наяве. И по някакъв начин Марси и аз — и ти и аз, Кейтлин — сме свързани на това равнище... всичко се свежда до

сина ни по някакъв начин, сигурен съм в това. Знам го и го обичам, и обичам и нас, о, Господи, толкова много...

— Трябва да сме с него — каза тя.

И отиде до прозореца. Над полето, където се беше появил обектът, изгряваше огромната луна. Под светлината ѝ, сребристо студена, цялото поле бе обгърнато от познатата загадъчност на обикновената нощ. Кейтлин погледна нагоре към проблясващата тъмнина на нощното небе. Имаше съвсем малко звезди, бореха се с пороя лунни лъчи.

Може би Дан беше прав. Може би борбата беше по някакъв начин действителна. Може би имаше сянка, която не може да бъде видяна, но която въпреки всичко бе реална, сянката на неизвестен разум от далечно място.

Дан дойде до нея и я прегърна. После прошепна:

— Наблюдават ни.

Тя се притисна към него; чудеше се какво ли ще им донесе бъдещето. Може би той се побъркваше. Случва се с хора на средна възраст — а в това, че Дан преподаваше психология, имаше известна неустоима ирония, наистина.

От друга страна, може би отговорът бяха извънземните. Със сигурност видеозаписът беше странен и смущаващ. Беше му предоставил безспорно изобретателно оправдание.

— Хайде — каза Кейтлин, отдръпна се от него и тръгна да се присъедини към мъчителната одисея на сина им.

ЧАСТ ПЕТА

ВЕСТИТЕЛИТЕ НА СМЪРТТА

Никой човек не е остров, затворен в себе си; всеки е парченце от сушата, частица от океана; и една буца пръст да отвлече морето, Европа се смалява, тъй както ако нос е бил отнесен или домът на твой приятел, или пък твоят собствен; смъртта на всеки земен жител ме отслабва, защото съм частица от човечеството; така че никога не питай за кого бие камбаната; тя бие за теб.

Джон Дън,
„Размисъл XVII“

ГЛАВА 15

Полковникът сновеше нервно напред-назад. Лорън никога не го беше виждала такъв — липсваше внимателният му професионализъм, очите му шареха като на животно, търсецщо изход от клетка.

— Къде е Анди? Трябваше да ни посрещне тук.

— Тръгна си.

— И нямаш представа къде е, разбира се.

— Не, сър. Дори нямаш представа, че ще си тръгне.

— Знаеш ли какъв ти е проблемът, Лорън? Наивна си. Невероятно безумно наивна.

— Аз... Сър, аз направих всичко, което можах. Махнах се оттам, защото нямаш избор.

— И не ти хрумна да задържиш Анди?

— Разбира се, че не! Защо да го правя, да му се не види?

— Не знаеш цялата картина, признавам. Покрай всички години в дупката, докато работеше с вас, емпатите, Анди знаеше малко повече от теб.

— Да не... какво е направил?

— Избягал е, глупачка такава!

— Не ми дръжте такъв тон!

Той ѝ хвърли такъв поглед, че тя отстъпи крачка назад. Никога не се беше проявявал като особено приятен човек, с който да работиш, но сега изглеждаше готов да избухне, а това не ѝ харесваше, въобще не ѝ харесваше.

Намираха се в опушения му кабинет. Пожарникарите бяха спасили къщата, но комплексът долу беше напълно унищожен.

— Искам да разбера истината за случилото се, Лорън, и съжалявам, че трябва да го кажа, но ми се струва, че не ми я казваш.

Бузите ѝ пламнаха от гняв. Не обичаше да обиждат професионализма ѝ.

— Докладът ми е верен до най-малката подробност.

— Все още ли не си наясно какво се е случило? Все още ли?

— Разбира се, че съм наясно. Започнал от съседната градина пожар стига до вентилационната система и запалимите вещества във въздушните дехидратори пламват. Такова е официалното становище, такава е и истината.

— Тогава къде е Адам?

— Моля?

— Нали осъзнаваш, че няма останки.

— Значи е изгорял. Измъкнаха оттам само пепел, така или иначе. Черна, слегнала се пепел, видях я.

— Прегледана е, а вътре няма останки.

— Той изгоря! Изгоря! — Лорън заплака. — Имаше красив ум. Невероятно красив.

— Скелетът му беше от метал, който е почти неразрушим. Но не намерихме скелет долу, а всички отломки бяха щателно прегледани. Всичко беше изследвано много внимателно, Лорън, затова съм сигурен, че ме лъжеш.

— Ти си недостоеен и за презрение, знаеш ли?

Уилкис я зашлеви с опакото на ръката си. Ударът дойде неочаквано, като проблясък в дясното ѝ око. За миг тя беше твърде зашеметена, за да разбере какво я е ударило. След това разбра и я изпълни вълна от чист гняв.

— Това е нарушение. — Помъчи се да овладее гнева си. — Ще подам оплакване.

Осъзна, че той се смее в лицето ѝ, после го видя да посяга да извади пистолета си. Лорън имаше бърз ум — една от причините да постигне такъв успех с Адам — и тази бързина ѝ помогна да си спомни слуховете, че човек може да попадне в смъртна опасност в тези дълбоко засекретени операции. Секунда преди появата на оръжието — всъщност още преди той да успее да го извади, изхвърча от стаята.

Затича надолу по стълбите, стигна до площадката, залитна — и чу оглушителен гърмеж. Уилкис се опитваше да я убие. Притича през антрето. Проехтя втори изстрел и куршумът се заби в стената до вратата. Мина много близо — тя усети парването по бузата си.

Отвори вратата. Проехтя още един изстрел. Тя побягна през тротоара и излезе на улицата. Трябваше да стигне до някое многолюдно място, това беше единствената ѝ надежда, и да бяга бързо,

за да е на достатъчно разстояние — петнайсетина метра поне. Ако беше по-близо, той нямаше да пропусне.

Тичаше по средата на платното и криволичеше на зигзаг. Не се обръщаше. Проклет да е този квартал, беше прекалено тих! Само една кола, Господи, само една проклета кола — но нямаше нито една.

Може би не всички кошмари на баща ѝ бяха свързани със сивите, може би се беше страхувал, че нещо подобно може да му се случи някой ден.

После, докато завиваше на ъгъла, се появи красив „Мустанг“, вътре седяха две студентки.

— Помощ! — Лорън застана пред тях и размахва ръце. — Помощ! Обадете се в полицията! Помощ!

Те се отклониха, за да я заобиколят, и тя изкрещя през отворения прозорец на колата.

— Помогнете ми!

Ала момичетата не ѝ помогнаха и тя продължи да тича. Почти веднага чу ръмженето на мощен двигател и свиренето на гуми. Уилкис идваше.

Тя хукна по алеята за паркиране на една голяма къща, хвърли се зад кофите за боклук до гаража. Спотай се, затаила дъх, и чу колата да спира. Беше той, нямаше начин да не е той.

Не смееше да погледне, да помръдне, не смееше дори да диша. Никога не беше изпитвала такъв невъобразим ужас. Почти физически чувстваше как дулото се насочва към нея.

Чу стъпки по алеята, тихи, бързи... после пиукане и недоволно мърморене. Някаква жена. Дистанционното ѝ не беше проработило.

Жената вкара колата си в гаража и вратата започна да се затваря.

Лорън се разплака, изправи се и забърза към къщата — и в този момент колата на Уилкис се появи с ръмжене на алеята.

Тя се обърна и затича, стрелна се покрай кофите за боклук. Някакъв възрастен мъж се сражаваше със счупена порта.

— Повикайте полиции — извика тя, докато бягаше към алеята.

Чу как Уилкис кресна на стареца:

— Не се месете. Аз съм от армията!

Проклятие, той беше с униформа. Нямаше да получи помощ. Отникъде.

Пресече улицата и се шмугна в отсрещната алея. Опита да се скрие между избуялите храсти, надяваше се, че той ще я подмине.

След секунди го видя да излиза от алеята. Беше прибрал оръжието. Дишаше тежко. Огледа улицата, после отсрещната алея. Задържа очите си върху гъсталака. Гледаше точно към нея, но очевидно не я виждаше.

После извади пистолета и го насочи към храсталака. Лорън се приготви да бяга. Ударникът щракна — и тя замръзна. Стисна зъби, бореше се с подтика да излезе на открито като подплашен фазан. Той се опитваше да я накара да помръдне, да се издаде. Подозираше, че се крие тук.

Накрая Уилкис затъкна пистолета под якето си и се отдалечи.

Малко по-късно тя чу изръмжаването на колата му. Премести се по-навътре в алеята и пропълзя зад някаква барака. Нямаше начин да я видят от улицата. Обади се на Тед по мобилния.

— Хей, къде изчезна?

— Теди, любими, слушай внимателно. Изчезни. Не стъпвай повече в апартамента ми. Никога, за нищо, по никакъв повод.

— Какви ги дрънкаш, по дяволите?

— Тед, разбирам какво си мислиш. Но си в огромна опасност, разбери! Не стъпвай дори в квартала.

— Лорън?!

— Не те зарязвам, предупреждавам те. Наистина огромна опасност, Тед. Свързано е с работата ми и съм изключително сериозна. Може да те измъчват, да те убият. Забрави за мен и продължавай живота си.

Стана ѝ толкова мъчно, че стисна зъби, за да не се разплаче.

— Лорън, какво става?

Тя преглътна сълзите си.

— Къде си сега? Вкъщи ли? Не, недей да ми казваш! Не трябва да питам, не и по този телефон. Виж, можеш да помогнеш и на двама ни. Отиди до военновъздушната полиция. Кажи им, че полковник Уилкис ни е заплашил с оръжие. И двамата.

— Не може да бъде!

— Може. Даже стреля по мен.

— Господи!

Но военновъздушната полиция нямаше да може да помогне. Те нямаха право да се месят в строго секретна операция като нейната. Щяха да засипят Тед с безброй въпроси, на които той нямаше как да знае отговора, и вероятно в крайна сметка щеше да се изправи пред самия Уилкис.

— Не, сбърках. Не ходи при военновъздушната полиция. Върни се в базата си и се занимавай с твоите си неща. Ще те оставят на мира.

— Лорън, обичам те.

— О, Тед, не е вярно. Може би щеше да ме обикнеш, но това все още не се е случило, защото зарязвам мъжете, преди да стане, именно заради ситуации като тази. Послушай ме. Довери ми се и ме послушай.

Тишина.

— Тед, обещавай!

— Не можеш да ми кажеш нищо, нали?

— Нищичко. — Тя затвори, облегна се за миг на стената на бараката, после тръгна.

Стигна до следващата улица и я пресече. Продължи все така бързо. Влезе в един супермаркет и се помота — оглеждаше кафе машините и компактдискете, далече от предната част на магазина.

Полковник Уилкис сто на сто бе получил разрешение, дори задача да я убие, за да унищожи риска от изтичане на информация. Всъщност той никога не би извадил пистолета си, ако не беше напълно сигурен, че ще му се размине.

Внезапно си спомни една история, която ѝ беше разказвал Анди. Навремето ѝ се беше сторила чиста измислица — от онзи тип, които се разказва на по бира. Сега вече разбираше, че разказите за експертите по декодиране, които били лоботомизирани преди пенсия, колкото и невероятно да звучаха, са били скрито предупреждение.

Анди се беше измъкнал, защото беше оценил ситуацията в мига, в който беше видял какво става. Беше избягал и сигурно имаше план за спасение, подготвен точно за такива случаи.

Лорън обаче нямаше подобен план, а вероятността, че ще оцелее достатъчно дълго в тази ситуация, беше направо нулева. Не бе получила специализирана оперативна подготовка. Освен основните техники за нападение и защита и обучението по стрелба, които беше усвоила в Лакланд, не владееше други бойни умения.

Ако Адам беше с нея, нещата щяха да са различни. Ако намереше Адам, от неудобен свидетел щеше да се превърне в необходим сътрудник.

Ако Адам не беше загинал — а Уилкис беше убеден, че не е — къде би могъл да се намира? Като се имаше предвид колко бързо можеше да се движи и способността му да изглежда почти невидим, сигурно беше избягал, без тя да забележи. Беше я оставил да умре.

Не, не и Адам. Той винаги беше десет крачки напред. Сигурно бе знаел, че тя ще успее да избяга и да се спаси.

Никой не ѝ беше казвал как действат сивите — дали имат бази или сателити, дори какво точно представляват. Така че как би могла да открие толкова странно същество, притежаващо специални сили и умения?

Можеше да се опита да се свърже с него отдалеч, но единственият начин да го направи беше да е напълно спокойна, а и така или иначе, това никога не ѝ се беше удавало наистина. Всичко, за което я биваше, беше да оформя картини за Адам и да вижда тези, които ѝ пращаше той.

Не можеше обаче да го достигне и по този начин, защото феноменът действаше само на разстояние от няколко метра.

И все пак той сигурно беше във връзка с други сиви, защото дори в дупката беше действал за тях, като явно се съветваше за всяка стъпка. Проблемът не беше, че сивите не могат да общуват от разстояние помежду си, а че не могат да общуват с хората от разстояние.

Какво ѝ оставаше? Нямаше смисъл да обикаля и да се крие зад къщите, да наднича иззад кофите за боклук. Нито да се опитва да открие Адам. Адам беше загубен за нея.

Беше в шок, направо обезумяла от тревога, очите ѝ се напълниха със сълзи. Чувството, че си хванат в капан, беше ужасно и я плашеше, дотолкова, че ѝ беше трудно да мисли.

Реши, че има само една възможност. Трябваше да се яви в управлението на военновъздушните сили. Да отиде направо в Райт Пат и да подаде оплакване срещу Уилкис. Беше в правото си — той беше стрелял по нея. Ако се беше превърнала в неудобен проблем, добре. Колкото повече обществено внимание привлечеше, толкова по-малка щеше да е вероятността някой да реши да я застреля.

Видя един автобус да спира на ъгъла. Чудесно! Изхвърча от магазина и се качи. Отиваше към центъра, беше почти сигурна.

— Трябва да стигна до Грейхаунд Стейшън — каза на шофьора.

— Първата спирка на Илинойс, има знак.

— Благодаря. — Тя зае едно от местата в последната редица, защото там нямаше прозорци. Седеше и се чудеше какво може да направи, къде може да отиде.

Знаеше, че има и други аспекти на операцията. Някой следеше дали не се нарушава споразумението, което определяше границите на действие на сивите. Но кой? Нямаше представа — нито начин да разбере.

Обаче имаше голяма вероятност да открие нещо повече в Райт Пат. По документи се водеше на отчет там, оттам бе разпределена в комплекса. Като се имаше предвид, че комплексът сега беше неизползваем, не можеше да се твърди, че нарушава никакви разпоредби, ако се върне в базата. Всъщност най-вероятно беше длъжна да направи точно това.

Автобусът мина покрай апартамента ѝ. Тя погледна към прозорците, помисли си, че всичките ѝ вещи са там и че може никога да не ги види отново, също и малката си симпатична кола, която беше паркирана пред комплекса. Край. Както и на стария ѝ живот — нямаше да види повече нито Тед, нито някой от приятелите си.

Усети как през тялото ѝ премина тръпка. И мигом се озова в апартамента. Наситено. Реално. Леглото ѝ все още не беше оправено, вчерашната пола лежеше на пода на спалнята, изветряла бира стоеше отворена на кухненския плот. Всичко точно както го беше оставила.

После отново се видя в автобуса.

Веднага разбра: Адам беше там, Адам беше в апартамента! Стана.

— Моля, спрете! Трябва да слеза!

— Няма спирки преди центъра — отвърна шофьорът.

Идиот! Мислеше трескаво. Бяха минали четвърт миля, мястото сигурно се наблюдаваше, не можеше да поеме този риск.

— Ако не спреш автобуса, ще повърна върху теб. — Наведе се над него и започна да се дави.

Автобусът спря, вратата се отвори и Лорън скочи и затича по улицата към апартамента си. Беше луда да поема такъв риск, разбира

се, но Адам беше там, трябваше да е, нямаше начин да не е. Това беше съзнанието на Адам — пращаше й сигнали, беше напълно и непогрешимо ясно.

Докато бягаше, се оглеждаше за колата на Майк, но не я забеляза. Може би го беше задминала?

„Не, не бъди глупачка, предполагай само най-лошото.“ Нямаше нужда от оперативна подготовка, за да разбере това.

Отвори вратата на сервизното помещение на съседния блок.

— Здравейте, господин Симънс.

— Здравей, Лорън...

Тя се шмугна под плота, мина през помещението, излезе, затича се по алеята, после се спусна по стълбите към мазето, отвори стоманената външна врата с шперца, който ставаше на външните ключалки на всички сгради. Долу видя Джейк Силвър, майстора по поддръжката.

— Какво е станало, госпожице Глас?

— Здравсти, Джейк. Просто минавам през задния вход. — Тя стигна до асансьорите и натисна бутона.

— Не бива да минавате оттук. Това не е вход, госпожице Глас.

Асансьорът се отвори и тя се качи, без да го удостои с отговор. Понечи да натисне копчето на седмия етаж, премисли и реши да се качи на най-горния, деветия.

Коридорът беше тих, въздухът носеше неясната миризма на готвено. Тя отиде до аварийната стълба и слезе два етажа.

И тук коридорът беше тих. Тя оформи мисъл — лицето на Адам, и добави усещане за въпрос.

Почти мигновено се върна друга мисъл — образ на собственото й лице. Не беше обичайният поздрав на Адам, но определено беше образ от него, сигурна беше заради усещането, което придружаваше появяването му: избухваше в ума й като телевизионна картина.

Отключи и застана на прага. От многото въпроси, които беше поставяла на Адам, знаеше, че някой — онзи, за когото работеше в действителност — се опитва да разбере процеса на общуването чрез съзнанието. Дори я бяха накарали да провери обхвата му, който се оказва около четвърт миля, и можещи да премине през почти всичко освен през определен вид електрическо поле, което се използваше от време на време, за да изолират Адам в клетката.

Беше ѝ ясно обаче от начина, по който той ѝ отговаряше, когато полето беше включено, че все още е във връзка с другите сиви.

Всичко беше такова, каквото го беше видяла в автобуса, до най-малката подробност. На ръба на съзнанието ѝ изплува смътната тревога, че това може да е някакъв трик от страна на Майк да я привлече тук, но все пак затвори вратата и заключи два пъти, сякаш ключалката щеше да го спре за повече от няколко секунди.

Никога не беше общувала с Адам извън клетката и по някакъв начин беше запленена от идеята да открие какво ще е усещането. Сви рамене, за да наподоби излъчване на въпрос, и застана в центъра на дневната. С леко изщракване, което я накара да подскочи, отоплението се включи.

— Здравей — каза тя. — Адам?

Едновременно с това излъчи образ на лице — всъщност не точно лице, защото никога не беше успяла да го разгледа хубаво, но някакво общо лице, дълго и тясно, с големи черни очи.

Зад нея се чу шум. Лорън се обърна. Нямаше нищо.

— Моля те, не се крий — каза тя. — Трябва да ми помогнеш.

Долетя още един звук, отново зад нея. Тя пак се обърна и за момент не успя да проумее това, което вижда. Имаше две малки същества, всяко около метър и двадесет. Застанали до широкия прозорец. Беше ужасена колко насекомоподобни изглеждат, потресена от блестящите им очи, безизразните лица, изящните им очертания.

— Кои сте вие?

И пристъпи напред, а те се превърнаха в два големи лешояда, с черно оперение, червените им ужасяващи очи проблясваха, огромните им човки се разтвориха, крилете им се разпериха в заплашително предупреждение.

От нея се изтръгна писък, напълно несъзнателно, и тя отскочи — и усети как нещо скача върху гърба ѝ. Нещото задържа ръцете ѝ с желязна хватка, краката му се притиснаха към бедрата ѝ. Можеше да чуе дишането му — равномерен звук, като от машина.

Обезумяла, тя изпрати образ на себе си паднала на колене, после се отпусна, доколкото можеше. Изпрати образ на себе си като малко момиче.

Двата лешояда застинаха неподвижно, пицяха, разперили широко криле.

Тя изпрати образ на красива градина, после на себе си и Адам, седнали заедно, после на Адам, положил глава в скута ѝ — въображаемо, разбира се: никога не го беше виждала от толкова близо.

Единият от сивите пред нея се превърна отново в себе си. Другият се превъплъти в огромна качулата кобра, свита до стената — главата ѝ се издигаше на метър и двайсет над пода, качулката се разгърна, езикът започна да се стрелка във въздуха.

После този, който я беше сграбчил, изчезна.

Тя седна, затвори очи и прочисти съзнанието си. Извика в ума си старо пътуване по крайбрежието, сините вълни, аромата на плажно масло, писъка на чайките.

— Всичко е наред — каза на глас. — Знам, че сте изплашени. Аз също съм уплашена. Но Адам ми е приятел. Аз обичам Адам. — Разтвори длани над коленете си. — Искam да ви помогна.

Кобрата се залюля. Другият сив се взираше в нея. Онзи отзад уви дългите си ръце около врата ѝ.

Тя отново оформи образ на Адам, после на разрушения комплекс, после на Уилкис и как стреля по нея, после на бягството си по алеите. Излъчи картините бързо, една след друга.

Кобрата се устреми към нея — и внезапно отново стана сив, висящ във въздуха пред очите ѝ. Лорън се опита да потисне страха си. Сивите изчезнаха, но не напълно. И тримата летяха в кръг около нея, толкова бързо, че очертанията им бяха замъглени от скоростта.

Тя получи образ на Адам, който бягаше, после се издигна в небето по коридор от трептяща светлина.

Създаде образ на Адам в светлината, после на себе си в ковчег. Представи си как Майк Уилкис затваря ковчега с трясък.

После помоли:

— Вземете ме с вас. — И си представи как се издига по коридор от такава светлина.

Бързото им въртене спря. Апартаментът изведнъж опустя. И тогава тя видя в съзнанието си колата на Майк — спираше пред входа на блока.

Те ѝ помагаха! Тя изпразни ума си, доколкото можа.

Веднага видя сателитна снимка на малко градче, силна светлина в полето зад него. После образ на момче, не на това, което ѝ беше показал Адам, на друго момче, и Адам стоеше зад него. После Адам

пристъпи напред и влезе в момчето. За миг те се припокриваха, после детето отметна глава назад и на лицето му се изписа екстаз... или крещеше? Очите му засветиха като два фара, огън пламтеше в тях.

Видението се смени с образа на Майк, вече във фоайето — чакаше асансьора.

Лорън изпрати образ как той я прострелва в главата, което причини раздвижване, ново вихрено завъртане на гостите ѝ.

Когато отвори очи, светът бе потънал в мъгла. После го видя да се върти под нея, сетне зърна небето, дълбоката зимна синева блестеше... чу оглушителен трясък и някаква сграда се устреми към нея.

Тя спря, до слуха ѝ стигна шуртене на вода — и някакъв мъж седеше пред нея. Гледаше я, очите му щяха да изскочат.

— Какво... — почна мъжът.

Не беше в апартамента си, беше в мъжка тоалетна, в затворена кабинка, лице в лице с мъж, седнал на тоалетната чиния.

— Махай се — изсъска мъжът.

— Извинете...

Лорън отвори кабинката и излезе от мъжката тоалетна колкото се може по-бързо. Зад себе си чу ругатните му:

— Какво става бе, мамината му? По дяволите! Хей!

Намираше се на Грейхаунд Стейшън. „Благодаря ви — каза наум. — Благодаря ви от все сърце.“

Изтича до билетното гише, купи билет за двайсет и два и петдесет в брой и веднага се качи на чакация автобус. Прозорците бяха затъмнени, което беше хубаво. Вече имаше доста пътници, което я накара да се почувства в по-голяма безопасност — стига мъжът в мъжката тоалетна да не пътуваше също към Дейтън, разбира се.

Бяха я спасили — тези странни свирепи малки създания, единствените сиви, които беше зървала освен Адам. Бяха я чакали, за да я спасят.

Беше просто невероятно. Същества от друг свят бяха свързани с нея и ѝ осигуряваха безопасност. Наистина започваше да се чувства по-добре, още повече че спасителите ѝ бяха неуязвими за Майк Уилкис.

Бяха я взели в един от летателните си апарати, това трябваше да се е случило. Приличаше на летене и беше толкова невероятно

прекрасно... а и бяха спасили живота ѝ. Започна да плаче и да се смее едновременно.

Когато отвори очи, видя възрастен мъж.

— Как го направи?

— Моля?!

— Как влезе в клозета при мен?

Тя се сети кой е. Наоколо обаче имаше и други пътници.

— Господине, моля ви...

— Не, ти се появи в клозета. От нищото! Появи се в клозета!!!

— Не знам за какво говорите — продължи да отрича Лорън.

Шофьорът се приближи към тях.

— Господине, или седнете някъде, или слезте от автобуса.

— Аз си клечах на чинията и внезапно — бам. Как го направи?

Сивите очевидно не правеха разлика между женски и мъжки тоалетни. Бяха я оставили на място, откъдето можеше да се появи, без да предизвиква подозрение. Само че беше погрешното.

Шофьорът сложи възрастния мъж да седне на едно от предните места и го предупреди да не се връща в задната част на автобуса. Щеше да му се наложи някак да продължи да живее с видяното.

Автобусът потегли и тя се облегна назад и затвори очи, цялото ѝ тяло се изпълни със сладостно облекчение.

— Ти ми помогна — прошепна. — Благодаря ти, че ми помота.

Една възрастна дама ѝ се усмихна.

— И на мен ми помага — каза тя. — Господ помага на всички ни, не е ли прекрасно?

— Прекрасно е — съгласи се Лорън. — Наистина е прекрасно.

Имаше неколкостотин долара и щеше да ги използва, за да не проследят кредитната ѝ карта. Колкото до вещите ѝ, докато ситуацията не бъдеше овладяна, нямаше да припари до тях.

Ако Майк имаше зад гърба си подкрепата на военновъздушните сили, не би могла да избяга по никакъв начин. Така че това беше най-разумното действие. Щеше да се появи в Райт Пат и да се надява, че влиянието на Уилкис е ограничено.

Автобусът караше бързо, така че малко преди осем тя вече представяше пропускателна линия пред един от постове на огромната база. Насочиха я към „Райт Патерсън Ин“ и тя нае стая. Вместо да губи време и да поема излишни рискове, веднага се свърза с отдела за

вътрешни разследвания и докладва за опита на полковник Майк Уилкис за покушение. Съобщи местоположението си и добави, че е леко контузена вследствие на удар по лицето.

После отиде до отдела и попълни оплакване срещу Уилкис — нахъсваше се все повече. Той беше стрелял срещу колега офицер. Ако можеше, щеше да го тикне в онзи таен затвор на военновъздушните сили, за който Уилкис толкова много обичаше да говори. Там държаха всички престъпили закона с високи пълномощия за достъп до поверителна информация. Кучият му син.

Едно нещо беше сигурно: нямаше вече да работи с него, защото неговият отдел беше история. Нямаше Адам, нямаше задължения. Чудесно, доколкото я засягаше. Беше й дошло до гуша от цялата тази каша. По-добре да се върне в отдела по снабдяването.

Но преди три години й бяха казали, де няма измъкване.

Един капитан от военновъздушните сили се приближи до нея. Носеше формуляра с оплакването й.

— Полковник Лорън Глас?

— Да.

— Вижте... полковник Глас е загинала при изпълнение на служебния си дълг.

— Загинала при изпълнение на служебния си дълг?!

— Да. Вчера. При пожар, избухнал в комплекс в друг град. Та бих искал да знам какво означава това.

Сърцето й замря. Загинала при изпълнение на служебния си дълг? Ако Уилкис успееше да прокара това, тя излизаше от цялата военна инфраструктура. Никакъв шанс да го обвини, никаква възможност да използва военновъздушните сили или да получи защита.

— Госпожо, трябва да ви поискам документи за самоличност.

Носеше ли документите си? Да. Извади ги от чантата си и му ги подаде.

— Извинете — каза той, докато ги взимаше.

Тя оформи образ на себе си с опрян в главата пистолет, на себе си, лежаща в ковчег, но сивите не отговориха. Отново проблемът беше в обхвата. Дали въобще имаха представа къде се намира?

Чу до пропускаелния пункт да спира кола. Приблѝжи се и погледна през прозореца. Изтрѝпна, като видя високия полковник

Робърт Лангфорд.

Трябваше да избяга. Огледа се. Офицерът на бюрото я следеше с поглед. Очите му бяха присвити. Зад него имаше друга врата. Лорън тръгна към нея, подмина гишето на сержанта.

— Не можете да излизате, полковник.

Тя побягна и излезе през вратата. Накъде да отиде? Апартаментът на Тед беше в базата, но беше на цяла миля. Сви по един тротоар и забърза към огромен хангар. Поне щеше да има хора. Поне, когато я хванеха, някой щеше да си спомня.

После видя свръхзвуковия самолет — сигурно на някой генерал, — спрял на специалната настилка. Двигателите ръмжаха. Стълбата беше спусната, до нея си говореха двама офицери. Самолетът или тъкмо беше кацнал, или се канеше да излети.

Видя шанса си и реши да го използва:

— Това не е самолетът на генерал Мартин, нали?

— На генерал Кърнър.

— Най-накрая! — Те ѝ хвърлиха разсеян поглед и продължиха с разговора си, а тя се качи по стълбата.

В самолета имаше трима офицери — полковник, майор и генерал.

— Сър — каза тя и отдаде чест, — полковник Глас. Трябва ми спешен превоз до Вашингтон. Поверително е, сър. Засяга националната сигурност.

Той я погледна.

— Говорите пълни небивалици.

— Сър, невероятно спешно е.

— Кой е командващият ви офицер?

— Сър, нямам правото да ви разкривам това, но имам пълномощията да издавам заповеди на борда на този самолет.

— Не ми излизай с тия номера, момиченце. От друга страна, приятели, кой не би искал да издигне такива цици на осем хиляди метра височина?

Тя преглътна раздразнението си и се опита да наподоби прелъстителна усмивка.

После забеляза нещо. Той не я гледаше. Всъщност очите му се бяха оцъклили от ужас.

Обърна се — зад нея стоеше полковник Лангфорд с пистолет в ръка.

— Ние ще се погрижим за това — каза той.

— Заповядайте — отвърна генералът.

— Какво става тук, по дяволите? — попита майорът.

— Арест на нарушител — отвърна Лангфорд. — Хайде, госпожице Джейкъбс. — Обърна се към офицерите. — Дори не е от военновъздушните сили. За последен път опитва номера с превоза.

— Казвам се Лорън Глас — викна тя, докато Лангфорд я извеждаше от кабината. — Полковник съм и се водя загинала при изпълнение на служебния си дълг. Но съм жива, генерале, спомнете си това, когато четете известието за смъртта ми. Полковник Лорън Глас е жива.

— Дори не си помисляй да бягаш — каза Лангфорд, когато стъпи на настилката. — Ще пусна военновъздушната полиция след теб за броени секунди.

Тя вървеше пред него.

— Ти си проблем — продължи той, — много сериозен проблем.

Лорън усети дулото на тила си. Значи историите бяха верни. Секретните операции имаха свой собствен начин за разрешаване на проблеми, а Лорън Глас, както полковникът беше казал току-що, беше проблем. Замисли се, някак отвлечено, че е стигнала до последните часове на живота си. Беше странен, пленителен миг — и все пак невероятно спокоен.

Беше избягвала брака и сега съжаляваше за това. Не беше усетила дете в утробата си, нито болката от раждането. Съжаляваше и за това. Беше много странно, това усещане. Не ужасно, по никакъв начин. Край на отговорностите, край на изтощителната необходимост да бяга.

Жалко, че сивите не можеха да ѝ помогнат и сега. Опита се да им изпрати образи на себе си с пистолета на Лангфорд, насочен към лицето ѝ, но не получи отговор. Явно се намираха твърде далече.

Зачуди се дали ще я убие тук, в Райт Пат, или ще я отведе някъде другаде. Може би щеше да е екзекуция. Вероятно. Щеше да я отведе в някоя гола стая и там щеше да я чака стоманен ковчег.

— Готова съм — каза тя. Ако планираше да я отведе някъде, може би имаше шанс да избяга. Усещаше се невероятно спокойна,

примирена със смъртта, но ако се появеше шанс да се измъкне, щеше да го използва.

— Значи няма да правиш глупости?

— Какъв избор имам? Хванахте ме.

— Да — отвърна той. — Така е.

ГЛАВА 16

В мига, в който осъзна, че е загубил не само Адам, но и двамата си помощници, Майк се отправи към Вашингтон. Имаше само един начин някой да се уволни в толкова тайна организация. Никой не се пенсионираше, абсолютно никой. Човек или участваше активно в Тръста, или беше мъртъв... и Майк го разбираше и беше напълно съгласен с това. Не можеше да се рискува да се пусне дори слух, че човечеството е в смъртна опасност или че съществува организация, която ще спаси малцина избраници, или че някаква част от американското правителство е замесена с извънземни. Не и след като имаше такива сериозни заплахи, свързани с разкриването на тайната на тяхното присъствие.

Обясни на Гън как Анди и Лорън са се изплъзнали.

— Постъпката ти е била пълна глупост.

— Не мисля...

— Анди е действал бързо, не си можел да го предотвратиш. Но ще го намерим. Емпатът е друга работа, Майк. Бил си глупак да стреляш, но пълен идиот да пропуснеш.

— Чарлз...

— Мълчи. Мисля.

— Чарлз, сивият е на свобода.

Очите му се приковаха върху лицето на Майк. Устата му се отвори, после се затвори. Внезапно грабна химикалка и започна да пише.

— Чарлз?

Писането стана драскане, после чегъртане, накрая Гън стана и скъса листа на парчета.

— Проклет да си!

— Чарлз...

— Проклет да си. — Закрачи нервно. — Трябва да помисля.

— Очисти ме. Просто приключи с това.

— Божичко, това ще е приятен начин да прекарам около час, тъпо лайно такова. Защиствах те, но ти си невероятно некадърен. Ти и

твоята засукана къща, кражбите, които пренебрегнах през всичките тези години. Без да споменаваме множеството специални пропуски за убежищата, които раздавах на продажните си приятели.

Щеше да го съсипе — да го лиши от подкупите, които бяха и прекрасно средство за изнудване. Всяка негова връзка във военната индустрия щеше да се обърне срещу него. Щеше да е свършен човек.

— Чарлз, тези хора... някои от тях са важни...

— Как не. Те са мъртви. История. И ти също, Майк. Няма начин да се приближите до някоя от дупките. Ще живееш с тази мисъл отсега. Ще живееш с нея.

С което Чарлз всъщност казваше, че току-що е оставил Майк да живее. Беше очаквал да умре в тази стая, в този момент.

— Мислиш ли, че Глас може да укрива Адам? — попита Чарлз.

— Първото нещо, което направих, беше да отида до апартамента ѝ. Никакъв знак за нечие присъствие. Мисля, че Адам е бил прибран от своите. В момента, в който са разбрали, че знаем за детето, са дръпнали шалтера.

— Защото си задал погрешен въпрос. — Чарлз се отпусна зад бюрото си. — Държат ни в шах.

— Винаги са го правели.

— Трябва да открием детето.

— В Уилтън е.

— Сигурен ли си?

— Крю каза, че те му сигнализират. За да може той да изиграе своята роля.

— Виж, трябва да прочистим. Лангфорд, Глас, Симпсън, Крю... всички трябва да се отстранят. Но първо намери детето и го убий.

— На Оук Роуд живеят няколко семейства на преподаватели в колежа, има общо шест младежи под осемнайсет, така че това е нашата цел. Но не можем да подходим направо. Сивите ще ни се изсипят на главата като побеснели стършели. Трябва да разберем кое е детето, без да се приближаваме толкова, че сивите да ни усетят.

— Имаме ли тестовите резултати на децата? Тестове за интелигентност?

— За съжаление, училището, което посещават, не прави тестове за интелигентност. Твърде елитарно е, имало традиции и така нататък. Всички са умни деца. Децата на преподаватели.

— Ами общественото училище в района?

— Програмата за надарени и талантиливи деца включва сто и шейсет деца. Най-високият коефициент за интелигентност е сто и шейсет. Не знаем колко умно искат сивите да е тяхното специално момче, но това е възможност, която трябва да се провери.

— Може ли да те попитам нещо? Как ще разбереш?

— Мисля, че детето ще ни се разкрие само.

— Как?

— Трябва да е невероятно умно. Почти неестествено.

— Ами ако е обикновено? Имаме само една касета, в която се споменава, че е някакъв вид гений. Може би Крю и Симпсън са знаели, че ги подслушваме. Може би касетата е лъжа.

— Тогава вече сме победени, Чарлз.

— Така ли мислиш?

— Мисля, че ще са много внимателни и много свирепи. Помисли само какво зависи от него — целият им вид.

— И нашият.

Чарлз присви рамене.

— Не ми казвай, че и ти си нелоялен.

— Бил съм в Индия, бил съм във Виетнам, виждал съм безмозъчни, алчни орди от човешка измет. Вярвам в това, което правим, с всяка фибра на тялото си, Чарлз. Тази малка група, която наричаме Тръст, е най-благородната, най-смелата и най-важната организация в човешката история.

Чарлз го удостои с полуусмивка.

— Знаещ ли какво е правил Сталин, когато незначителните му комисари ставали прекалено красноречиви в славословията си? Пращал ги е на разстрел.

— Тогава го направи, Чарлз. Да приключим с тази работа.

— Не мога, проклет да си. Знаещ, че те защитавам пред Джон Ворона от години. Откакто ЦРУ ми го натресе всъщност. Ако кажа на другите точно колко възхитително си се издънил, ще трябва да получа вот на недоверие и познай кой ще ти прави компания в ада? Наистина искам да те убия, но не мога да си го позволя, защото куршумът, който ще мине през главата ти, ще отнесе и моята.

— Чарлз, ще оправя нещата.

— Надявам се. Защото говорим за заробването на целия човешки род, Майк. За това всъщност става въпрос. Отнякъде там, те идват. И ще го направят, Майк. Само запомни, че трябва да открием детето, преди те да го променят, защото ако не го направим, Бог знае какви способности и сили ще притежава.

— Трябват ми хора. Трябва ми подкрепление.

— Не може да вземеш никого.

— Чарлз...

— Мога да ти осигуря оборудване и да ти дам пари, но не и хора. В мига, в който го направя, Ворона ще разбере и двамата ще се събудим с прерязани гърла.

Майк се беше надявал, че ще получи трениран отряд от експерти. Но можеше да види ясно и гледната точка на Чарлз. Ако не се справеше с проблема, и то без да вдига шум, и двамата бяха пътници.

— Какъв е планът ти, Майк? Искам да знам точния ти план.

— Забравям за Адам, забравям за Глас, Лангфорд, за всички тях. Откривам детето сега, бързо, в следващите двайсет и четири часа. После се тревожа за всичко останало. Използвам триъгълник, за да ме закара в Уилтън незабелязано.

— Сивите ще разберат, че си там.

— Не веднага. Спомни си, разглеждал съм отблизо способността им да разчитат съзнанието. Разстоянието е голям фактор. Няма да ме открият, преди физически да се приближа до детето. Но това е единственото място, където няма да стъпвам.

— Снайперска пушка ли ще използваш, или...

— Няма да се приближавам директно към него. Но ще бъде убит, Чарлз. И то от мен. Знам, че за теб това не означава много, но ти го гарантирам.

За негова чест, Чарлз не направи никакъв коментар, но изражението му красноречиво показва презрителното му отношение към това, което без съмнение смяташе за нечувано самохвалство от страна на доказан некадърник.

— Знаеш ли как да ползваш триъгълник?

— Да, сър. Ако си спомняте, аз създадох системата за сигурност.

Чарлз обърна стола си. Капитолият грееше в далечината, отвъд него се виждаше паметникът на Вашингтон.

— Какво мислиш, че ще е това място след хиляда години, Майк?

— След хиляда години? Ако успеем, това ще е свещен град, центърът на рая.

Чарлз не отвърна нищо. Майк прие това като знак, че може да си тръгва, за което беше безкрайно благодарен.

Имаше добър план и ако действаше достатъчно бързо, имаше нелощ шанс планът да проработи. Важното беше да изхвърли всички последствия от ума си. Фактът, че животът му зависеше от това, беше достатъчно неприятен сам по себе си, но мисълта за по-голямата картина беше достатъчна да смрази душата на човек.

Докато караше към Националното летище, се обади в пътническата агенция и си запази място за полет до Атланта. Остави колата на паркинга за дълъг престой, после отиде до гишето и си взе билета.

Като създаде по този начин фалшива следа, Майк взе такси и то го закара до малък офис близо до къщата му. Той слезе в гаража, извади връзка ключове и потегли с друга кола — буик от средата на осемдесетте, не толкова биеща на очи, колкото мерцедеса, който държеше тук във Вашингтон.

Подкара към предградията, после продължи по шосе 95 до Балтимор и излезе на 695 край Оуинг Милс. Час и половина след като напусна гаража, стигна до Пейнтърс Милс Роуд. Продължи по Кейвс Роуд и навлезе в по-уединена област. Отби по неотбелязан на картата път и скоро стигна нещо, което приличаше на строителна площадка. Оттук нататък пътят изглеждаше непроходим. Той зави надясно и се оказа, че това, което изглежда като храсталак, е нещо различно. Колата мина през храстите и дърветата, сякаш те не съществуваха. Всъщност си беше точно така. Това беше изключително достижение на холографската технология, едно от най-напредналите камуфлажни устройства, с които разполагаше Пентагонът. Информацията за него беше дошла отначало от Боб, после и от Адам. Използваше се пестеливо, от страх, че пресата ще надуши за него. Ако източникът на някоя от тези технологии се разкриеше, цялата мрежа от измами щеше да се срине.

В резултат на това в някои определени области военните технологии бяха невероятно по-напреднали, отколкото подозираше обществото.

Основно място в плана на Уилкис заемаше устройство, което лежеше в огромен подземен хангар в тази гора. Разработването му беше отнело четиридесет години. Беше струвало четвърт трилион долара, платени от злоупотребите, вършени в гигантското криминално начинание, известно като „черния бюджет“, което беше прикритие някои хора да забогатеят за сметка на американския данъкоплатец.

ТиАр или триъгълният летателен апарат, с официално име ТиАр-1, беше коствал живота на учените, стигнали до фаталното откритие, в мига, в който бяха осъзнали, че работят с извънземна технология, и бяха станали твърде опасни, за да им се позволи да живеят. И на пилотите-изпитатели, които бяха загинали, докато проверяваха маневреността на апарата и разкриваха всичките му възможности, и на инженерите, които бяха пострадали от живачно отравяне, докато построят невероятен токсичния му източник на енергия.

Причината за изключителната секретност беше двойка. Не само че трябваше да предпазят устройството от обществеността, но трябваше да го скрият и от сивите. Бяха получавали безброй лъжи от Боб и Адам; повечето забележително изкусни. И като резултат бяха попадали на хиляди задънени улици и бяха използвали огромни средства, толкова огромни, че за последните петдесет години всеки американски гражданин беше работил една четвърт от живота си, за да осигури развитието на тези технологии. Технологии, грижливо укривани от обикновения американец, който нямаше да получи никаква облага от тяхното съществуване.

След малко радиото, което Майк беше настроил на неизползвана честота, внезапно започна да издава високи пронизителни звуци. Той спря колата, слезе, вдигна един камък край пътя и притисна ръката си към сребърния диск, скрит под него. След секунда малкият хълм, който се извисяваше пред него, се разтвори и той вкара колата през процепа.

Вътре беше тъмно и тихо. Единствената светлина идваше от самотна блещукаща немошно червена крушка. Майк закрачи натам и над главата му се откроиха очертанията на огромен обект. Беше триъгълник, абсолютно черен, всяка от страните му бе дълга десетки метри.

Енергията се получаваше от въртенето на пръстен от сгъстена живачна плазма с невероятно висока скорост — това намаляваше

теглото на машината с четиридесет процента. Останалата част от редуцирането на теглото се постигаше с много стара технология. Триъгълникът трябваше да е голям, защото за допълнително олекотяване беше пълен с хелий.

Съдържаха най-модерната и сложна апаратура за наблюдение и технология за камуфлаж, които бяха известни, но не беше много по-бърз от старомоден дирижабъл.

Преди години от разговорите на Имън Глас с Адам и историите на Крю беше станало ясно, че човечеството е загубило високоразвита цивилизация в резултат на яростна война някъде преди петнайсет хиляди години. Комбинацията от употребата на опустошителни оръжия и издигането на морското равнище, настъпило в края на последната ледникова епоха преди дванайсет хиляди години, беше стопила и впоследствие удавила тази цивилизация.

Тя продължаваше да съществува само в митовете и най-вече във Ведите. Но там имаше почти достатъчно информация в описанието на кораба на Вамана^[1], за да възпроизведат енергийните източници на древното минало. Внимателното разпитване на Адам и Боб беше запълнило липсващите парчета от мозайката.

Въпреки че бяха огромни, машините ТиАр, които по ведомост бяха десет, а извън отчетените имаше още две, не бяха по-сложни за управление от малък граждански самолет.

Майк крачеше към смътната червена светлина. Главата му беше само на няколко сантиметра от долната част на корпуса. Светлината очертаваше входа — обикновен люк, който се отваряше ръчно.

Майк се качи по стълбата, която поддаде леко под тежестта му, и тръгна по дългия тунел към пилотската кабина — придърпваше се по дългата тръба, както бяха правили екипажите на старите бомбардировачи В-36.

Пилотската кабина обаче беше много по-различна от тези на бомбардировачите от петдесетте. Машината нямаше нужда да се направлява от пилот, предназначението ѝ беше по-скоро да превозва разузнавателен експерт. Самолетът се управляваше сам.

Майк светна с фенерче, за да открие кодовия панел, и набра тридесет и три цифрения код, който активираше триъгълника. Малко по-късно кехлибареният контролен пулт заблестя. Основните уреди за измерване бяха като на всеки самолет — скорост, наклон, височина.

Имаше и други обаче, не толкова познати. Повечето бяха свързани с изключителните способности на апарата за наблюдение.

Майк зададе на автопилота координатите на Уилтън, Кентъки. Натисна трите бутона, които активираха плазмата. Зад него се чу тихо изпукване — най-силният звук, който устройството щеше да издаде. Висотомерът започна да показва нарастващи стойности, но не твърде високи. Беше необичаен вид висотомер, защото можеше да мери всичко от хиляди метри до сантиметри. Операционната височина на самолета беше, като цяло, земното равнище. За разлика от насочващите се ракети, той не разчиташе на сравняването на снимки на преминавания терен със съхраняваните образи в паметта. Вместо това разполагаше с изкуствен интелект и инструментариум, необходим да се обследва теренът и височината да се настройва според това.

Висотомерът показва шейсет метра и се усети леко раздрусване — системата за изтласкване на кораба, която използваше магнитното поле на Земята, бавно започна да го движи напред. Трябваша му десет минути, за да достигне максимална скорост.

Апаратът търсеше гори и планини, много рядко минаваше над градчета и никога над голям град. На повече от три метра изобщи не се чуваше.

Полетът от Оуингс Мил до Уилтън бе четиристотин трийсет и три километра и отнемаше по-малко от два часа. Докато летеше, Майк подготвяше инструмент след инструмент, повечето придобити вследствие на дългата му работа с емпатите и сглобявани от малките парченца информация, извлечена от сивите.

Звукът в апарата беше внимателно заглушен като всички други излъчвания. Дори ключовете бяха грижливо облицовани, така че натискането на бутоните да не предизвиква повече от изцъкване. Вентилаторите, които контролираха височината на апарата, бяха напълно безшумни, създадени така, че въздухът, който отделяха, да е точно със същата температура като въздуха, който засмукваха. Освен че почти не издаваше шум, а през нощта беше практически невидим, апаратът нямаше топлинно излъчване и не можеше да бъде уловен от радар. Дори топлината от тялото на пилота се разсейваше.

Можеше да се повреди, разбира се — ако живачната плазма излезеше от контрол, апаратът щеше да се овъгли отвътре за секунди. По време на разработките се беше случвало много пъти. Почти никога

нямаше никакви останки, само пепел, носеща се из небето. През 1980 в Тексас няколко цивилни бяха станали очевидци на една от тези катастрофи. Един от тях се беше разболял и беше подал жалба срещу правителството на Съединените американски щати, но съдията беше притиснат и делото се отложи. Цивилният умря скоро след това, слава Богу.

Полетът продължаваше. Когато стигна на трийсет мили от Уилтън, Майк натисна друг бутон и се случи нещо, което би ужасило всеки неподготвен.

Това беше технология, разработена след анализите на историите за близките срещи на очевидеца Травис Уолтън, когото, също така, бяха дискредитирали по всеки възможен начин — бяха го превърнали в национално посмешище, така че обществото никога да не повярва на историите му.

Защо сивите го бяха похитили беше неясно. Но го бяха направили и по време на това отвличане бяха създали илюзията, че корабът им е изчезнал около него, така че да изглежда, че плува сред звездите. Подобна способност щеше да е изключително полезна за разузнавателен апарат и те постепенно бяха извлекли от Адам знанието как да произвеждат материали, които да променят непрозрачността си след прилагането на определено количество топлина. Така че Майк натисна бутона и беше възнаграден с привидното изчезване на всичко около него — освен на контролния панел. Плаваше над просторните хълмове на Източен Кентъки, самотен мъж в нощното небе.

Корабът летеше по курс, който щеше да го отведе директно над Оук Роуд. Майк гледаше как светът се плъзга на петнайсетина метра под краката му. Видя коне под лунната светлина, минаваше над къщи и плевни, толкова близо, та му се стори, че може да се протегне и да докосне гривата на някой кон. Но корабът все още беше около него и не можеше да го направи. Не можеше да подуши нощния въздух и не усещаше студа, защото температурата вътре беше внимателно контролирана. Отделяше топлина, разбира се, но не по-голяма от тази на дъха на летящ бухал.

Гласът на кораба прозвуча в ушите му:

— Две минути.

Майк пусна маскировката. Това отнемаше електрическа енергия, но даваше допълнителна сигурност, че няма да бъде забелязан отгоре или отдолу. Маскировката се състоеше от хиляди малки светоизлъчващи диоди, свързани с камери, разположени върху горната и долната повърхност на кораба. Отдолу някой наблюдател щеше да види нощното небе, под което се плъзгаше корабът. Отгоре образът, който се излъчваше, беше този на земята.

— Една минута.

Между дърветата отпред Майк видя светлина. Скоро се появиха няколко дървени къщи. Той спря кораба, включи инфрачервените сензори и ги насочи към първата къща. Двама възрастни, единият регистриращ 98,6, другият 97,9. Бебе, регистриращо 99,1.

Корабът беше толкова ниско, че газовете, излизаци от комина на камината, се блъскаха в него. Майк „отвори“ къщата, като активира цял набор от инструменти за наблюдение.

Свръхчувствителен приемник разчиташе електроенцефалограмите на обитателите и даваше данни за състоянието им, дали са будни, или спят, както и индекс, показващ ниво на съзнаване. Единият от възрастните беше буден. Другият показваше най-вече алфа-вълни. Дремеше, според интерпретацията на компютъра. Бебето спеше дълбоко.

Струваше му се малко вероятно целта му да е бебе — търсеното дете трябваше да е сравнително зряло през 2012.

Премина към следващата къща. В нея имаше двама възрастни. По-надълбоко в сградата — дребен възрастен или по-голямо дете. Двамата възрастни бяха неподвижни, но умовете им бяха будни. Той разгърна системата от микрофони. Чу познат глас и за момент се смая. Как би могъл да познава някого в тази къща? Кой можеше да е?

После осъзна, че е от телевизор — гласът на популярен водещ.

В мазето се долавяше монотонен звук — на малък електромотор. Можеше ли да е електрическа самобръсначка? Не, движеше се в твърде голям кръг. Той визуализира движението и веднага получи отговора. Човекът в мазето се занимаваше с макет на железопътна линия. Следователно не беше възрастен, а дете.

Придвижи се към следващите две къщи, влагаше структурните планове на сградите в компютъра, идентифицираше приблизително възрастта и пола на обитателите.

Когато приключи, имаше данни за всички хора и животни. После видя полето зад къщите, което сивите бяха използвали за разкрилия ги набег. Спусна се натам, искаше да стъпи на земята, но не биваше да напуска кораба, освен ако не беше абсолютно наложително. Триъгълникът беше проектиран да позволява на разузнавача да действа на земята и беше достатъчно интелигентен да се защитава сам дори за по-дълги периоди, но все пак не биваше да се поемат никакви рискове, освен ако не бяха наложителни.

Майк увеличи височината до неколстотин метра и се включи в мрежата. Откри мотел в Уилтън и се понесе натам.

Огледа терена за височини. Най-високите места в околността бяха върховете на силозите за зърно.

Реши да разположи антената на някой от тях.

Направи го, спря, прибра дистанционното в джоба си и слезе. Корабът сам щеше да открие подходящо скривалище. Нямах да се издигне — най-вероятно щеше да увисне някъде точно над повърхността, навярно сред хълмовете, които ограждаха градчето. Когато погледна нагоре, макар да знаеше, че е над него, не успя да го съзре.

Усети само лекия полъх от вентилаторите.

Отиде в мотела край града.

— Имате ли стаи?

— Разбира се, господине — каза младият дежурен: гледаше телевизия.

Майк имаше десетина фалшиви самоличности, от които да избира. Регистрира се като Харолд А. Хил, търговски пътник. Беше една от любимите му самоличности, защото никой не желаше да разговаря с търговски пътник.

Мина през фоайето и пресече мрачното дворче към стаята си. Влезе, светна и отиде до тоалетната. После се съблече и си легна.

На сутринта щеше да разузнае в града за „Рейдио Шак“^[2]. За да завърши мисията си, щеше да има нужда от някои леснодостъпни предмети. Затвори очи. Беше много уморен. Много, много уморен. Проклети да са Лорън и Анди, където и да бяха и каквото и да правеха. Сивите бяха на бойна нога и изключително опасни.

Искаше му се наистина да е търговски пътник.

- [1] Аватар на Вишну. — Б.пр. ↑
- [2] Американска компания за продажба на нови и употребявани технически части. — Б.пр. ↑

ЧАСТ ШЕСТА

СВЕЩЕНОТО ДЕТЕ

*И раждането ни е сън, забрава:
ала залязла някъде далеч,
звездата ни. Душата, пак изгрява
и се въздига веч:
и не във празна суета,
и не в безкрайна голота —
ний идваме във облаци от слава...*

Уилям Уърдсуърт
„За същността на
безсмъртието...“

ГЛАВА 17

Конър чакаше на стъпалата Поли да излезе от училище. Обикновено или майка му, или Маги ги караше с кола вкъщи, но това време очевидно беше отминало.

Цялата работа беше, че Поли, който се беше превърнал в главатар на Конъроразбивачите, беше единственият истински приятел, който имаше. Трябваше да възстанови връзката си с него по някакъв начин и реши, че въпреки станалото пътят за това все пак е през идеята за извънземните. Ако бяха истински, може би имаше начин да се свърже с тях и да ги накара да се върнат, с Поли като свидетел.

Беше дръзка, налудничава идея, но имаше много уебсайтове, поддържани от хора, които правеха точно това и публикуваха новопоявили се видеоматериали за НЛЮ. Беше се свързал с някои от тях и получи подробни инструкции за това как да постъпи. Трябваше да използва според думите на един от тях „фенерче, търпение и силно желание да се срещнеш с тях“.

През целия ден в училище си беше мълчал. Нямахме какво друго да прави, не и без да стане обект на допълнително унижение. Дори седна да обядва сам, показно и нарочно; четеше книга, която никой от тях не можеше да разбере — „Физика от Фишера гледна точка“, доста простичък текст всъщност.

Чудеше се дали да не демонстрира крайна ексцентричност, може би като отказва да говори на друг език, освен на латински, и да боядиса косата си в пурпурночервено или друг крещящ цвят. Но това само би засилило изолацията му, а той не искаше да е изолиран. Макар и малка, възможността някое момиче да не хукне да бяга с писъци още щом го види съществуваше. Ейми например. В крайна сметка те си имаха тайна в гората, нали? Стана, когато той беше на десет, а тя на единайсет — показваха си кой какво си има до едно поточе с обрасли със синчец брегове.

През последните дни внимателно обмисляше какво точно се беше случило онази нощ. Какво показваше записът на Келтънови в

действителност? Отговорът на този въпрос, реши накрая, може би изобщо не бе толкова очевиден, колкото изглеждаше.

Възможно беше легендарните сиви, придобили известност в интернет, наистина да са замесени. Да, подобна възможност съществуваше, но беше малка.

Въпреки че хората, работещи в програмата СЕТИ, твърдяха, че шансовете да се открие сигнал от друг свят са невероятно малки, това не беше вярно. Всъщност бяха доста големи — около 0,4% на година.

Реши, че ако някой наистина дойде от друга планета, трябва да е отчаян. Изискваха се огромни ресурси, за да се прекоси междувездното пространство, и невероятно количество време. Пространствено-времевите тунели и другите подобни теоретични възможности бяха научна фантастика. Причината за това беше проста: на идейно ниво беше възможно да се изкриви пространството, докато две отдалечени точки се слят в една, но количеството енергия, необходимо за това, беше невъобразимо. Прегъването на Съединените американски щати, докато, да кажем, Финикс и Бъфало се допрат, би било детска играчка в сравнение с подобно изискване. По-бързо придвижване от скоростта на светлината беше косвено възможно чрез използването на квантово свързани частици, но движението на структурни физически обекти със свръхсветлинна скорост беше напълно невъзможно.

Така че след като бяха тук, бяха пътували със скорост много по-малка от скоростта на светлината, вероятно значително по-малка, и по този начин дори пътуване от Алфа Центавър, най-близката подобна на слънцето звезда, би отнело много години. Предположенията из интернет сочеха, че сивите идват от Дзета Ретикули, двойна звезда. Това предопределяше наличието на планети с много сезони и наистина ексцентрични орбити, но не беше напълно невъзможно.

Всички тези мисли занимаваха съзнанието му, но на едно друго ниво той обмисляше съвета на баща си да се изправи лице в лице с децата, които го тормозеха. Баща му не беше гений, но на съвета му можеше да се разчита и Конър смяташе да го последва.

— Поли — каза той, когато съседчето му излезе на стълбите, — здрасти.

— Здравсти, Конър.

— Ще наминеш ли през нас по-късно?

Поли спря. Вгледа се в него, сякаш виждаше някакво странно животно. От двете му страни стояха двама от най-противните му нови приятели, Кевин Сиърс и Уил Хекъл.

— Разбира се, че не.

— Видеозаписът най-вероятно е истински, Поли. Трябва да уважаваме значението му.

— Не съм бил там, Конър, не съм го видял.

Конър със задоволство отбеляза гнева и разочарованието в гласа му. Това беше точно реакцията, която очакваше. Беше приклецил Поли, точно както искаше, и сега щеше да спечели.

— Знаеш, че мога да конструирам разни неща — каза той. — Може би мога да се справя и с това.

— Как? Като построиш машина на времето?

— Ами ако успея да ги накарам да се върнат?

Уил Хекъл избухна в смях. Подсмихващият се Кевин поклати глава.

— Не, почакайте — спря ги Поли. — Искам да чуя това.

— Мога да ги повикам — заяви Конър. — С теб като свидетел.

Момчетата вече не се смееха.

— Ако го направя, ще разтуриш ли Конъроразбивачите?

— О, разбира се. Защо не, Конър.

— Ела след вечеря и остани през нощта. Ще се видиш със сивите.

— Ами ние? Може ли също да се срещнем със сивите, а, дребосък?

— Все още не, Кев.

Кевин го сграбчи за якето и се надвесил над него.

— За теб съм Кевин.

Конър го изгледа спокойно.

— Добре, Кев, ще си го отбележа.

Накрая Кевин го пусна. Конър се обърна и заслиза по стъпалата, оглеждаше се за колата на майка си сред паркираните отпред.

По пътя към вкъщи се чудеше какви са шансовете Поли да дойде. В действителност бяха отлични. Щеше да дойде. Но поголемият въпрос беше как, по дяволите, той да накара сивите да дойдат?

Освен това му беше ясно, че майка му няма да е във възторг от идеята, затова не каза нищо в колата. Всъщност изчака до след вечерята, малко преди очакваното пристигане на Поли.

— Между другото, Поли ще преспи у нас.

Кейтлин спря да събира чиниите от масата.

— Няма.

— Напротив, мамо. Поканих го и ще остане.

— Няма начин.

Възражението ѝ не го изненада, но той се направи, че е така.

— Хайде де, мамо!

— Конър, не! Така се унижаваш.

— Мамо, поканих го да спи у нас, какво толкова?

— Не искам никакви Уорнърови в тази къща, нито Поли, нито Ейми, нито техните. Особено Маги и Харли. Ще си намериш други приятели.

— Тогава да се преместим в града. На дванайсет мили съм от други деца на моята възраст.

— Толкова си красив, когато се ядосваш — каза тя.

— Господи, сега пък снизхождение. Добре, нека договорим компромисен вариант. Аз поканих Поли. Той не отговори с да или не. Ако дойде, дойде.

— Защо го покани?

— Защото, майко, ако направиш диаграма на социалната конфигурация на класа ми, бързо ще откриеш, че Поли Уорнър е в центъра на всички приятелски кръгове и че всъщност няма да имам напредък с другите, ако първо не оправя отношенията си с него.

Кейтлин почти избухна в сълзи, като го чу да прилага гениалността си към толкова тривиален проблем като приемането му от група побойници с коефициент на интелигентност, съизмерим със стайната температура. Прегърна го. Момчето беше отпуснато като парцалена кукла — нито я прегърна, нито я отблъсна.

— Знаеш ли какво ще стане след няколко години, Конър? След няколко години Поли, който изглежда като малък боклукчийски камион, ще тича след момичета, без да има никакъв успех. А те ще се тълпят около теб. Ти си сладък, умен и приличаш на филмова звезда.

— Тогава ще си е тогава, сега си е сега. Та какво ще кажеш за компромисния вариант? Става ли?

Беше спечелил, разбира се. Със същия успех Кейтлин можеше да се обади на Уорнърови и да каже на Поли да не идва само за да разбере, че той не е имал никакво намерение да го прави.

Конър реши да използва същата техника за медитация, която му бяха препоръчали познавачите в интернет, и смяташе да изпрати към небето същите светлинни сигнали, както правеха те, по същото време — 3:33 сутринта. Един от тях в 70% от случаите успяваше да привика летателен апарат. Друг за последните две години не се беше провалял никога, а имаше стотици часове видеозаписи, включително на дълга тънкопръста ръка, с нокти, притиснати към прозорец. Конър беше помолил човека да качи файл на снимката с висока резолюция към личния му ефтипи сайт, където обикновено събираше дисертации и други неща, и го беше анализирал внимателно.

С помощта на консервативен екстраполационен алгоритъм успя да извлече отпечатъците от пръстите. Бяха абсолютно забележителни с едно свойство: завихрянията на папилите бяха напълно симетрични. Веднага си помисли, че ако машините имат пръсти, те ще изглеждат точно така. Образът не беше цифров трик, наистина присъстваше на ръката и освен това беше непротиворечив. Беше го мерил микрометър по микрометър. Беше реален отпечатък. Може би Келтънови бяха успели да запечатат първия донякъде ясен образ на сив — но този човек определено беше открил първия отпечатък.

Майка му и баща му си говореха тайно за сивите, както и за онази Марси Котън, която Конър беше разпознал от разменените помежду им загадъчни реплики като жената, която пицеше в нещото онази нощ. Независимо колко добре го криеха родителите му, дори от самите себе си, Конър забеляза, че случилото се ги е ужасило. И реши в никакъв случай да не им разкрива, че смята да призове сивите.

— Само още нещо — каза майка му и той веднага се подготви за поредното ѝ малко изискване. — Искам да спите горе. Не искам да спите в мазето сами.

— Както кажеш — съгласи се Конър, за да отклони тази прищявка. — Обаче ще играем доста до късно.

— Не и долу. В никакъв случай.

Чу се трясък — Поли влезе през задната врата и я хлопна.

— Вали сняг — изкрещя той. — Утре ще се пързалиме! Освен това „Геймс Ънлимитид“ пуснаха „Гестапо Торчър Фест“.

Мина покрай Кейтлин и тръгна надолу по стълбите. Конър побърза да го последва.

Кейтлин отиде в дневната. Дан пак превърташе видеозаписа на момчетата на Келтън. Застопори размазания образ на хидроцефалното същество с очи на муха върху екрана.

— Не искам момчетата да спят в мазето — каза тя.

— Абсолютно си права.

— И махни това нещо, отвратително е! — Тя седна и Дан се премести по-близо до нея.

Преди дори да разбере какво става, Кейтлин се беше отдръпнала.

Той не повтори опита си. Вместо това посочи телевизора.

— Били са с мен през целия ми живот. Никога не съм имал пристъпи. Било е спомен, травматизиращ спомен. Трябва да разбереш това, Кейтлин.

Искаше й се да не беше повдигал този въпрос. Искаше й се да не болеше толкова много.

— Какво да разбера?

— За Марси! Цялата история е свързана с това.

— Стига глупости. Дан, ти си я чукал.

— Накарали са ни да го направим.

„Както — помисли си — мен и теб, скъпа моя любима и животно за разплод.“

— Да приемем, че е така. Но ако дяволът те е накарал да го направиш — защо? Защо изобщо се интересува от теб или Марси, или от мен, като стана въпрос? Дяволът е зает, сигурно има и по-важни неща, за които да се грижи.

— Не мога да ти отговоря на този въпрос. Не го разбирам по-добре, отколкото ти. Мога да ти кажа само едно: ако са искали да получа постоянно назначение, това, което направиха, изпълни предназначението си.

— Нека да добавя. Даде ти постоянно назначение — и любовница... — Чу радостния глас на Конър долу. Момчетата явно бяха стигнали някаква повратна точка във видеоиграта, която беше донесъл Поли.

Прогони ядно сълзите си. Не искаше да се чувства така, изпълнена с безнадеждност заради брака си. Искаше да изпитва гняв, да е изпълнена с праведна ярост към този прелюбодеец. Искаше й се

да е достатъчно силна, за да потърси адвокат, ако се окаже, че в крайна сметка това е желанието ѝ.

Дан протегна ръка към нея.

— Кейтлин...

Тя се обърна на другата страна.

Той въздъхна, стана и отиде в кухнята. Тя го последва и го видя как пие цяла чаша вино на един дъх.

Дан се обърна и я изгледа. Небеса, беше прекрасна като ангел. Какво беше станало с тях? Беше наистина уплашен, струваше му, че е разрушил живота си, като е бил честен с нея.

Докосна нещото в ухото си... и също така се докосна до спомена, в който я беше видял като дете. Погледна в очите ѝ и съзря тъгата ѝ.

— Кейтлин, трябва да разбереш нещо. Извънземните...

— Не. Млъкни!

— Ти млъкни. — Пак опипа ухото си. — Знаеш ли какво е това? Това е имплант. Сложили са ми го точно тук, в кухнята. Точно тук, пред очите на всички... и Бог знае как са успели да го направят.

— Дан, не мога да понеса това. Предупреждавам те.

Той пристъпи към нея. Кейтлин отново се отдръпна.

— Кейтлин, те са ни събрали заедно, докато сме били деца, за Бога! — Сложи ръка на рамото ѝ. — Спомням си те, Кейтлин — беше със синя нощница. Спомням си — о, Господи, те са били с нас през целия ни живот!

Тя поклати глава и размаха ръка пред лицето си.

В този миг нахълта Конър.

— Може ли да свалим дивидито долу?

— Разбира се — отвърна Дан.

— Обаче внимавайте, Келтънови ще те убият, ако объркаш нещо.

— Ще внимаваме — обеща Конър и тръгна надолу. После се сети нещо и се върна. — Ще ни трябва и фенерче.

— Фенерче?

— Да видим колко сняг е навалял.

Дан извади фенерчето от кутията с инструментите и му го подаде.

— Добре, виж сега — каза Конър на Поли в подземното си убежище. — Почти съм сигурен, че са били тук. В тази стая.

Очите на Поли станаха на палачинки.

— Наистина ли?

— Интересното е, че имам фантомен спомен...

— Което означава?

— Поли, стига вече.

— Какво „стига“?

— Не ми се подигравай. Видя видеозаписа, знаеш, че е истински. Така че не е правилно да се опитваш да ми се подиграваш. А и цялата тая работа с Конъроразбивачите... ужасно е изтъркана. Такива неща се правят в трети клас, не в средното училище.

— Това е просто шега, Конър. Ако не го приемаше толкова сериозно, никой нямаше да се занимава с теб. Трябва да си по-зрял за тези неща. Като пораснеш още малко, ще ти стане ясно.

— Искаш ли да стигна до последно ниво?

— Можеш ли?

— Знаеш, че мога. Но трябва да ми обещаеш нещо, Поли. Приятели сме много дълго. Цял живот. Престани да ме изоставяш.

— Затова ли ме покани? За да ми се молиш? Виж, не мен трябва да молиш. Трябва да помолиш всеки от класа поотделно, Конър, понеже всички мислят, че си пълен задръстенияк. Задръстениякът на века.

— Поли, ако ти престанеш, и другите ще престанат, много добре го знаеш.

— Имаш кураж, признавам ти. Ако ми покажеш как да се справя с играта, Конъроразбивачите ще те оставят на мира за седмица. Призовеш, ли сивите, ще съм ти момче за всичко.

И измъкна цифрова камера „Никон“ от раницата си.

— Шест мегапиксела. Такива снимки ще струват цяло състояние. Кога ще се появят?

— Точното време е 3:33 — каза Конър. Осъзна какво възнамерява да направи. Шансовете му за успех изведнъж му се сториха нищожни.

— Добре тогава, да си сверим часовниците.

— Моят часовник...

— Конър, всеки в Бел Атачед знае, че твоят часовник, който ти подариха за Коледа, е нагласен автоматично да се сверява с времеви сигнал от военноморската обсерватория на всеки дванадесет часа. Така че ще перифразирам — нека синхронизирам моя обикновен часовник с твоя фантастичен.

— Поли, искаш ли този часовник? — Конър започна да го сваля.

— Ти просто не загреваш. Не ти искам часовника. Ако искаш другите да не те преследват и да не тормозят, трябва да спреш да се хвалиш и да се фукаш. Всички знаят, че си гений. Половината от децата в училище са гении. Може ти да си невероятен гений, не знам, но никой не обича да му завират в лицето колко превъзхождаш всички.

— Не те разбирам.

— Като по-предната нощ. Ти наистина се опита да влезеш във връзка с извънземните, дето мислеше, че са кацнали, и им говореше на английски и на френски. Всъщност е много тъпо, Конър.

— Изобщо не помислих затова.

— Е, опитай някакъв по-екзотичен език следващия път. Сигурен съм, че и него го говориш свободно. А сега, момченце, ако надвиеш Гестапо, ако го победиш, ще те призная за велик.

— Конър! — извика Кейтлин.

— След малко.

— Минава десет.

— Е, момченце, ще се оставим ли мама да ни сложи да си легнем?

— Не, не сме в твоята къща, момченце. Хайде. — Конър излезе под верандата — без да знае защо. Просто изведнъж усети нужда да излезе.

Поли дойде при него.

— Уха, как вали! — Заподскача, после загреба сняг с ръце. — Страшно е студено. Трябва да си вземем якетата.

Докато тичаха да се приберат, Конър насочи фенерчето нагоре. Включваше го и го загасяше. Както бе научил от интернет, променяше сигнала — три дълги примигвания, три къси, две дълги, две къси. Лъчът разкри въртящ се хаос от танцуващи снежинки. Миришеше на пушек и на лед. Някъде на запад затрещя гръм. Конър продължи да подава сигнали, въпреки че до 3:33 имаше много време, въпреки че му

се струваше безсмислено, въпреки че Поли сигурно беше прав и той беше сънувал цялата случка.

— Много си тъп, Конър! Ти наистина се опитваш да им пратиш сигнал. Вярваш, че съществуват.

— Млъкни.

Поли го замери със снежна топка.

Конър спря да предава. И в този миг около тях проблесна светлина. Не продължи дълго, но дойде отгоре.

— Господи! — възкликна Конър и отново започна да подава сигнали.

— Най-обикновена светкавица!

— Те са тук. — Конър погледна нагоре, снегът се сипеше по лицето му. — Приятели — прошепна, — слезте при нас.

Внезапно, без да издаде и звук, Поли побягна към къщата. После, някъде в далечината, Конър чу кучето на Келтънови, Манрико, да вие. Погледна към къщата на Келтънови... и видя в края на двора, сякаш току-що излезли от гората, три деца. С прекалено големи глави. Очите им бяха зловещи в отразената светлина от къщата.

— Поли — прошепна Конър. Но Поли се бе сврял под верандата, неподвижен като труп. — Поли.

После видя, че онези носят петромаксов фенер — светлината му блестеше в снега, оцветяваше го в трептящо оранжево.

— Мамо — извика той, но излезе само шепот. Мъчеше се да изкрещи: „Мааамсооо“, но думата остана в гърлото му.

Съществата тръгнаха през заснежената морава. Сякаш плаваха точно над земята, плаваха и трептяха.

Конър се ужаси: това, което виждаше, надминаваше всичките му представи. Обзе го студен, смразяващ страх, страх, толкова дълбок, че дори не вярваше, че може да съществува.

Побъркал ли се беше? Защо беше направил всичко това?

Мисълта, че това е някаква шега, изплува в ума му, но после ги чу — жужащ звук, като от гигантски мухи, звук, който беше наистина, наистина странен. Звук, който не принадлежеше на този свят. Съществата спряха в струящия, въртящ се сняг.

Фенерът изобщо не беше фенер, беше метален предмет с пламтящи дупки по него, и те по някакъв начин приличаха на очи, и на Конър му се струваше, че предметът също е жив. Тримата пришълци

се приближиха, движеха се плавно и уверено, вече не плаваха и не потрепваха. Вече приличаха на вълци в снега... и очевидно идваха към него.

А после нещо докосна рамото му, толкова леко, сякаш беше кацнало врабче. Почти парализиран от страх, той извърна глава. Видя ръка — с пръсти, подобни на дълги тънки змии, с черни нокти.

ГЛАВА 18

Трябваше да побегне, трябваше да се махне оттук, но светът внезапно се изкриви, сякаш се огъна, пламтящото нещо се оказа досами лицето му и той се взираше в оранжевата светлина, изтъкана от милиони пламтящи нишки. Бяха просто конци светлина, но той не можеше да погледне настрани, трябваше да продължи да се взира.

Едно от съществата му вдигна ризата и Конър усети как нещо се притиска към гърдите му... ставаше все по-горещо и по-горещо... а той не можеше да ги спре, макар че трябваше, защото го изгаряше.

Снегът се вихреше, мълниите проблясваха, чу се силно изплющяване, сякаш някоя жица беше паднала и съскаше и пръскаше искри в двора.

Внезапно Конър осъзна, че е сам в снега. Трябваше да се прибере, защото тук имаше някой, който не трябваше да е тук, и той беше в опасност.

Беше видял черни очи и оранжева светлина, ужасна светлина, но останалото беше наистина объркано. Беше ли срещнал извънземни? Не беше сигурен. Или беше? Не, не беше. Беше насочил светлината към небето и беше изпълнил всички инструкции, но те не се бяха появили.

Отвори вратата. Подмина Поли, който, без да каже и дума, отиде в банята и започна да излива чаша след чаша вода в гърлото си. Когато излезе, се беше преобразил от нафукан юноша в малкото момче от предишното лято.

— Искам да се прибера вкъщи — каза тихо, после изтича нагоре по стълбите.

Нахлу в дневната и изкрещя:

— Искам вкъщи.

— Какво стана, Поли? — възкликна Кейтлин.

Поли погледна Конър; лицето му бе обляно в сълзи. Конър пристъпи към него.

— Поли, спокойни...

— Не му позволявайте да ме приближава!

Кейтлин стана.

— Какво стана, Конър? Обиди ли го?

Синът ѝ поклати глава.

— Ела, Поли — каза тя. — Няма нищо, успокой се. — Хвана го за ръка. — Сега ще идем в кухнята и... и ще направим голяма купа горещ шоколад — с бренди. Искате ли?

— Имаме ли бренди? — попита Дан.

— Не ми дават да пия — обади се Поли.

— Слага се само капчица, Поли — успокой го Кейтлин, докато го водеше към кухнята.

— Сине? — обърна се Дан към Конър.

— Да, тате?

Дан потупа дивана и Конър седна до него.

— Конър, ти ли... Не. По-добре да го кажа така: какво му стана?

— Не знам. Беше добре, после — не.

— Скарахте ли се?

— Не.

— Да де, нямаше да плаче, ако се бяхте скарали.

— Иска вкъщи.

— Не ми се вярва.

Гърдите го боляха и Конър се опита да намести ризата си така, че да не се докосва до тях.

Дан видя какво прави и я повдигна.

— Какво е това?!

— Нищо.

— Не ме лъжи! Кейтлин, ела!

Конър чу глас: „Здравей, Конър“.

— Здравей.

— С кого говориш? — попита Дан.

„Мълчи!“

Момчето понечи да каже нещо, но сякаш някой го беше стиснал за гърлото — отвътре.

„Това е реално, Конър.“

Студ се разля по вените му. Имаше някой в него, някой друг жив — в него!

— Кейтлин, ела веднага!

„Не им казвай, Конър.“

Майка му дойде.

— Виж му гърдите.

— Конър, какво сте правили?

Поли също дойде и тя се обърна към него.

— Поли, да не сте се сбили?

— Не, госпожо Калахан.

— Мамо!...

— Сине, целият си издран. Все едно са те търкали с шкурка. Какво правихте?

Конър не знаеше какво да отговори. Не беше сигурен дали чува онзи глас, но беше наясно, че никой друг не го чува.

„Точно така, Конър.“

Майка му и Поли отидоха в кухнята, Дан също. Конър се поколеба за момент, после тръгна след тях. Опитваше се да не се страхува, защото това наистина беше контакт. Но беше не просто уплашен, беше толкова ужасен, че чак се чувстваше замаян.

Знаеше какво са направили с него: бяха сложили устройство за комуникация в гърдите му.

„Прав си.“

В кухнята замириса на какао и това бе толкова невероятно успокояващо, че за малко да избухне в сълзи. Изтича до майка си, прегърна я през кръста. Опита се да сподави риданията си, та Поли да не го чуе.

— Какво им става на тези момчета? — попита Кейтлин.

— Мисля, че се нарича излишък на нервна енергия. Ти всъщност кога си лягаш, Поли?

— В девет и половина.

— Вече е единайсет без петнайсет — уточни Дан. — Трябваше да сте заспали отдавна.

— Конър си ляга към единайсет — каза Кейтлин. — Но и ти си уморен, нали, Конър?

— Да.

Изпиха шоколада в мълчание. Гласът не се появи отново. Конър започна да се надява, че всичко е било звукова халюцинация — защото ако контактът означаваше да чува гласове, щеше да му е доста трудно да свикне.

Беше чел повечето статии на баща си за психическите заболявания, така че се надяваше това да не е ранен симптом на

шизофрения, проклятието на твърде интелигентните. Въпреки че шизофренията може би беше за предпочитане пред наличието на извънземен уред за комуникация, имплантиран в гръдния му кош.

С Поли не спориха за спането на горния етаж. Нямаше начин някой от тях да припари отново близо до мазето тази нощ. Всъщност Конър обмисляше да предложи на Дан утре сутринта да го зазидат и изобщо да забравят за него.

След като си облякоха пижамите и си измиха зъбите, Поли каза:

— Извинявай, че не ти повярвах.

— За какво?

Поли го прегърна през раменете и приближи устни до ухото му.

— Извънземните! Видях ги. Видях всичко.

— Забрави, Поли.

— Да забравя? Луд ли си? Видях извънземни в двора ти —
трима!

— Не знаем какво видяхме.

— Хайде стига де! Нали ти ги призова.

— Може да сме се заблудили.

— А ако не?

Млъкваха. Скоро Поли заспа. Конър се взираше в тъмнината, слушаше как снегът шепне по прозорците и се чудеше как в действителност е устроен светът.

Гласът се появи отново, много забързан, треперещ от нещо като страх и нещо, което странно защо прозвуча на Конър като благоговение: „Скоро ще разбереш“.

ГЛАВА 19

Чарлз Гън вървеше към президентското бомбоубежище на Ембаси Роу — то беше построено по време на Втората световна война, когато администрацията на Рузвелт беше обсъдила възможността Хитлер да разработи далекообхватен бомбардировач и да атакува Белия дом. Следващите администрации бяха продължили да го използват, а по време на Студената война беше добавен тунел, който да го свърже с Белия дом. Сега действаше като частна квартира, понастоящем по документи притежавана от подставеното лице Лари Принс, но всъщност под контрола на тайните служби.

Вратата се отвори автоматично. Млад мъж с черен костюм, с предавател в ухото и издутина, издаваща пистолет под якето му, отстъпи крачка назад и го пусна да мине през детектора за метал. Още един млад мъж се присъедини към тях и тримата продължиха безмълвно по коридора, после свиха надясно към богато украсения президентски кабинет.

Президентът все още не знаеше, но му предстоеше да осигури прикритието, което с малко късмет щеше да заблуди сивите да гледат в погрешната посока за източника на заплахата за детето им. Това спокойно можеше да доведе и до смъртта на президента, но за Чарлз подобно развитие на нещата не беше от съществено значение.

Държавният глава гледаше новините и прелистваше страниците на някаква реч.

— Здравей, Нийл — каза, без да вдига глава. — Изчакай минутка.

После, миг по-късно:

— Сядай.

— Всъщност съм Чарлз, сър — поясни Гън, докато седеше.

На стените на кабинета имаше картини, избрани от Франклин Делано Рузвелт. Най-впечатляващата беше на Никола Пусен — „Свети Йоан в Патмос“. Чарлз беше наясно — също като Франклин Делано Рузвелт, — че геометрията на картината се базира на дата: 2012. Че тъкмо тази ще е годината на изпитанието, се знаеше от различните

тайни общества, изградили западната цивилизация, от много време. Датата била предадена на масонските общества от древните египетски жреци, които я бяха узнали, използвайки последното ясно стъкло от старата и изгубена човешка цивилизация: прозорец, отворен в бъдещето. Това беше станало в Абидос в Египет и някои от другите неща, които бяха видели, бяха записани на колоните, които и до днес поддържаха храмовия покрив.

— Е — най-накрая попита президентът и вдигна глава, — как ще развалиш деня ми днес, Чарлз?

— Господин президент...

— Никога не идваш тук с добри новини. Всичките ти добри новини са тайна. Така че давай направо.

— Сивите действат срещу нас по мащабен и странен начин.

— Сивите действат странно? Сериозно? Направо съм потресен.

Чарлз беше обмислил лъжата внимателно.

— Сър, те ще направят нещо, с което да разкрият пред обществеността факта, че правителството е укривало тяхното присъствие цели шейсет години. Ще унищожат доверието към нас.

Президентът вдигна пръст.

— Именно. Опитват се да подкопаят правителството. Първо, обществото осъзнава, че те са истински. После хората започват да разказват за отвлеченията си. Трето, разкрива се, че сме безпомощни. Ще последва хаос.

Замълча за миг, после продължи:

— И по някаква причина не можеш да овладееш ситуацията, поради което си тук. Първо ми кажи — защо е извън контрол. Второ — от какво имаш нужда.

— Не е извън контрол.

— Тогава защо си тук?

— Сър, трябва ми ТиАр. Искam да проуча областта, където се е разкрил техен обект.

— Имаш ТиАр-1.

— С него е Майк Уилкис. Разследва на място в момента, но има нужда от подкрепление.

— Добре, ще получиш ТиАр. Ще издам заповед да ти се даде достъп. Какво друго?

— Трябва да се убият някои хора. Веднага.

— Ами направи каквото трябва.

— Трябва да ви уведомя, че един от тях е господин Крю.

— О, мамка му!

— Именно. Нашият приятел от далечната планета всъщност не е наш приятел.

— Той... Какво е направил?

— Подкрепя сивите.

— По-нататък?

— Имам нужда от още нещо.

— Явно искаш да ме довършиш.

Чарлз се усмихна.

— Не искам да ви довършвам. Искам да ударите Уилтън, Кентъки, със земетресение. Достатъчно, за да предизвика суматоха и да срине колежа там.

Президентът го гледа мълчаливо доста дълго, после попита:

— Защо?

— Имаме нужда от отвлечане на вниманието, за да се оправим с всички важни обекти. Трябва да изглежда като случайност. Всички там са присъствали на случая, когато сивите са се разкрили.

— Разбирам. — Президентът се взря в бюрото си. Този път тишината продължи по-дълго. Когато заговори, гласът му беше изпълнен с болка.

— Знаеш ли, струва ти се, че денят, в който прекрачиш прага на Белия дом като президент, е най-хубавият в живота ти. Президент на Съединените американски щати — леле! После откриваш тайните и прекарваш остатъка от живота си в съжаление.

— Господин президент, това ще е много ограничен удар. Няма да активира никакви разломни линии, нищо подобно. Ще причини сериозна суматоха и няколко смъртни случая, няма как без това. Обаче ще ни осигури прикритие, за да стерилизираме зоната. Ще конфискуваме оригиналния видеозапис и ще отстраним очевидците. Вече пуснахме в ход хора, които да накарат един професор по физика, който е видял нещото, да го отрече. Хората ни от медиите ще го разпространят навсякъде. Но смъртта и разрушенията ще са минимално необходимите, уверявам ви. И аз се чувствам по същия начин като вас, когато става въпрос за американски граждани.

— Уверяваш ме, че това няма да предизвика повече от минимално необходимите щети?

— Точно така. Ударът ще е много прецизно ограничен. Ще използваме ТиАр, за да насочваме сеизмологичните импулси от самото място.

— А сивите няма ли да се противопоставят? Имам поне една част от тялото си, с която със сигурност не ми се иска да се разделям.

— Сър, повтарям: няма да възникнат подозрения. Те няма да съумеят да свържат нещата по този начин.

— Ще разгърна линейния импулсен усилвател тогава.

— Благодаря, сър. Ще ви съобща кога ще ми потрѣбва да стреля.

Един Бог знаеше какво ще направят сивите с президента, след като избѣлваше линеен импулс, който да разруши целия център на Съединените американски щати и да разтури всичките им планове. Чарлз беше сигурен, че ще стои далеч от този глупак, след като натиснеше спусъка.

— Давам официална вечеря след час. Трябва да се прибера и да си облека официалния костюм, за да се видя с премиера на Тайланд, чието име никога няма да успѣя да се науча да произнасям — пак е дошъл да се оплаква от нещо.

И стана. Разговорът беше приключил.

Майк Уилкис лежеше в стаята в мотела и се опитваше да прави всичко друго освен да се тревожи за предстоящите дни. Имаше трудна и сложна задача и ако сивите го откриеха, щеше да се превърне в нещо по-лошо от парче месо. През годините бяха откривали тела на нападани от сивите, повечето летци, които се бяха приближавали твърде близо през ранните дни, когато Труман все още се опитваше да ги смъкне от небето.

Устните им бяха изрязани, очите и езиците им изтрѣгнати, гениталиите — откъснати. Обикновено в дробовете им имаше морска вода, независимо къде бяха откривани телата. Сивите ги нарязваха, удавяха ги и ги оставяха като предупреждение. На сивите обаче определено можеше да се попречи, а точно това, което замисляше, със сигурност можеше да свърши работа.

Наистина не му беше особено уютно точно в този момент — скрит в малката стая да чака същества, които не можеш да видиш, да започнат да го режат на парчета. Винаги беше смятал, че сивите не могат да разчитат съзнанието от разстояние, по-голямо от няколко метра, и че им е трудно да разберат какво точно става в човешкия ум. Но сега, докато лежеше на прояденото от дървояди легло и гледаше как Джей Лено разговаря с гостенката си Дрю Баримор, се страхуваше, че може би е вярно обратното.

Единственият му шанс се криеше в бързината. Ако успееше да приключи до утре вечер, можеше да се върне във Вашингтон до сряда на обяд и може би всичко щеше да се нареди добре. Може би.

Пистата във военновъздушна база „Алфред“ се използваше за тренировки в лоши климатични условия. Ревящите двигатели на свръхзвуковите самолети можеха да се чуят ясно в изоставената сграда, в която Лорън Глас бе с Роб Лангфорд от часове. След като я беше задържал, той не я беше изпускал от очи.

Сега, след като беше разбрала, че във военновъздушните сили има две противопоставящи се фракции, тя дори се радваше, че я е хванал Роб. Никога не беше харесвала полковник Майкъл Уилкис и не беше изненадана да открие колко е ужасен всъщност.

Седеше срещу Роб в кабинета и гледаше как снегът се сипе зад прозорците. Беше уморена и се надяваше, че той скоро ще я пусне да си почине.

Лангфорд обаче беше официален и резервиран и поне досега изобщо не й предложи място, където да поспи.

Искаше й се да не е така. Беше хубав мъж, привлекателен по начин, който я караше да го желае, просто и искрено. Очите му бяха сиви и откровени, което по някакъв начин показваше, че е настроен толкова приятелски, колкото е отдаден на каузата си. Очите на човек, който работи здраво, помисли си тя, но и обича да се забавлява.

Той не й се доверяваше. Имаше тайна, която би могъл да й разкрие, но беше предпазлив. Ако решише, че тя е враг, тогава какво?

Лорън знаеше какво ще последва. Но просто не искаше да си мисли за това.

— Разкажи ми отново за връзката си с Адам — каза Лангфорд. През всичките тези часове тя не беше отказала да отговаря на този въпрос, независимо колко често ѝ го повтаряше. Познаваше тази техника на разпит. Щеше да го остави да я използва. Щеше да сътрудничи напълно.

— Работех със същество, което може да лети и което споделяше живота на душата ми — отвърна. — Не мисля, че беше хищник, както твърди Майк. Загубата му остави в живота ми празнина, почти толкова опустошителна, колкото и когато умря баща ми. С майка ми не бяхме близки. Имам предвид, наистина сме отчуждени.

— Не каза точно това предишния път.

— Просто се изразявам по друг начин.

— Точните ти думи бяха: „Те не са хищници, но ми се струва, че им липсва нещо, което знаят, че ние имаме, и се опитват да го получат“.

Роб не можеше да свали очи от Лорън Глас. Не ставаше въпрос само за нейната красота, а за трептящите, искрени чувства в очите ѝ, докато говореше за Адам. Усещаше, че любовта ѝ е напълно истинска. Но имаше и нещо прикрито у Лорън, сякаш на някакво ниво тя заблуждаваше и себе си, но и го усещаше.

Този безкраен разпит щеше да доведе до присъда. Когато го приключеше, той щеше да си извади заключение и животът на Лорън щеше или да продължи, или не. Зачуди се дали тя си дава сметка за това и реши да приеме, че е така.

— Сивите опасни ли са за нас? Какво мислиш по този въпрос?

— Струва ми се, че Адам ми липсва повече, защото знам, че е някъде. Ако беше загинал в пожара, това щеше да е край, нали разбираш.

— Това не отговаря на въпроса ми.

— Всъщност отговаря, макар и непряко. Ако искаш точен отговор, така и не успях да разбера за какво точно са дошли сивите, затова и ми е трудно да преценя дали представляват опасност. Имам предвид, че те изглеждат като пришълци. Държат се като такива. Но аз съм виждала аутопсията на Боб. Те са отчасти биологични същества, отчасти машини и нямат мозък като нашия — просто имат нишки от стъкло в главата. Но с много по-малко неврони, отколкото имаме ние. Защо тогава мислят толкова добре? Не знаем. И тъй като не можем да

кажем какво представляват, не можем и да открием мотивите им. Това е мнението ми, така или иначе.

Лангфорд я наблюдаваше. Не знаеше точно какво очаква — може би някаква грешка, чиято природа щеше да се разкрие едва когато тя я направеше. Потенциално поне тази жена можеше да изиграе важна роля. Нямаше съмнение, че сивите нарочно са я измъкнали от лапите на Уилкис и са я довели при него. Евентуално за да изпълни с детето, което те подготвяха, същата роля, която беше изпълнявала с Адам.

Лорън наруши мълчанието.

— Знаеш ли нещо за тях? Например откъде са? Много пъти съм разпитвала Адам, но той не казваше почти нищо.

Не се страхуваше от него — това беше добре.

— Не знаем нищо по въпроса откъде са. Наясно сме, че са много някъде в космоса и че пътуват към нас.

— Значи това за ДНК-то е вярно?

— Знаеш за това?

Тя кимна.

— Майк каза, че са изхабили собственото си ДНК и сега искат нашето.

— Отчасти е вярно.

— Значи те просто разузнават и трябва да се страхуваме от тях.

— Не точно. Мисля, че сътрудничеството ни с тях може да се окаже единственият ни шанс да избегнем изстреблението на вида ни.

Красивата ѝ уста се отвори. Върхът на езика ѝ, мека розова перла, пробяга по устните ѝ и се прибра.

— Ти се шегу... Явно не. — Тя поклати глава — Боже! Това е грандиозен замисъл.

— Изчисленията са верни. Ще има невероятен екологичен срив. Всъщност той се е натрупвал от хилядолетия. Сега сме в кулминацията.

Тя седеше и се взираше в него.

— Лорън?

— А какво ще стане с децата?

Лангфорд поклати глава.

— Никой няма да се спаси... освен приятелчето ти Майк и неговите хора. Чувала ли си за Тръста?

— Не.

— Начинът, по който те смятат да действат, ще осигури оцеляването на един милион души, избрани от Тръста — Майк и неговите хора.

— Но сивите ще ги хванат. Няма да спечелят нищо.

— Не е точно така. Имаме причина да вярваме — всъщност знаем, — че сивите ще се откажат от нас, освен ако няма поне няколко милиарда живи хора. Причината Адам да си тръгне е, че е станало нещо извънредно и той очевидно е разбрал това. Хората и сивите са еднакво заплашени от изчезване и извънземните се опитват да спасят всички ни. Шефът ти и неговите приятелчета се стремят да предотвратят това, целта им е сивите да се оттеглят и да оставят Земята на едномилионния й елит.

Наблюдаваше я как мисли, видя болката в очите ѝ, шока... видя лицето ѝ да се сгърчва от страх за още неродените деца.

— Какво ще стане, ако сивите успеят?

— Лорън, много отдавна на Земята е имало война. Велика цивилизация е загинала. Загубили сме познанията си за безчет неща. Поели сме по пътя на невежеството, който ни е довел до положението, в което сме сега: шест милиарда, хванати в капана на претоварена и умираща планета. Междувременно сивите са толкова древни, че са изразходвали потенциала на своето ДНК. Един без друг и двата вида ще изчезнат. Те търсят някакъв вид брак: получават достъп до нашето ДНК, ние получаваме достъп до невероятните им умове. Всички оцеляват.

— Но как? Какво ще стане?

— Лорън, все повече се убеждавам, че ти си едно от най-важните човешки същества, които в момента живеят на планетата, защото си част от отговора на този въпрос.

Внезапно тя се преобрази — превърна се във войник. Очите ѝ заблестяха. Роб си помисли, че както винаги сивите са направили добър избор. Лорън щеше да успее да се справи. Накрая прозря предназначението ѝ — след всички прекарани в разпити часове, за част от секундата. Сивите му я бяха довели, защото тя можеше да е емпат на детето, това беше единственото смислено обяснение.

— Ти ще си един вид наставник. Преводач, ако предпочиташ.

— На кого? От какво?

— Не искам да бъда загадъчен, но е по-добре да оставим нещата да се развиват сами.

— Това не е отговор.

— Дори да си права, дългът си е дълг. Имам още един въпрос. Знаеш ли как да се скриеш? Имам предвид, на тренирано професионално ниво?

— Защо да се крия, по дяволите? Полковник Уилкис нямаше право да стреля по мен, ти сам го каза. Трябва да му се потърси сметка.

— За съжаление е много влиятелен. По-могъщ от нас. Той е опасен, Лорън. Надявам се, че осъзнаваш това.

— Естествено, че разбирам — нали се опита да ме убие. Но нямам представа как да се скрия.

— Стигнала си дотук. Това е показателно. Доста много говори всъщност.

— Ако съм загинала при изпълнение на служебния си дълг, в момента не се числя към военновъздушните сили. Ако вече съм мъртва, Уилкис може да ме убие, без да се страхува от наказание.

— Ние ще те скрием, Лорън.

— Ще ми се сивите да бяха тук.

— Продължавай да се опитваш да се свържеш с тях.

Излязоха. Снегът беше спрял. Базата беше съвсем тиха — пистата вече беше празна.

Роб тръгна с широки крачки към паркинга. Качиха се в колата.

— Служебна е. Това е част от прикритието — каза Роб. — Ще я сменя с друга служебна, след като те оставя.

Закара я до един мотел, явно единствения в този район...

И Лорън се озова в съседна на наетата от Майк Уилкис стая.

Майк чу гласове през стената: мъж и жена. Не им обърна внимание.

Роб искаше да остане с Лорън, за да я защитава, поне така си мислеше. Но имаше да свърши още много работа, защото ако не откриеше Уилкис, не само че Лорън щеше да се окаже в беда, но и всичко щеше да се провали. Не можеше да си представи последствията, ако на сивите им бъде попречено, дори не смееше да си помисли какво би могло да се случи.

Докато той караше към кабинета си, Майк Уилкис и Лорън Глас лежаха в леглата, неспособни дори да си помислят за сън; главите им

бяха разделени от няколко сантиметра гипсова стена.

В съзнанието на Лорън се въртяха удивителните тайни, които беше научила, и — докато потъваше в умората, и лицето на полковник Роб Лангфорд, който ѝ изглеждаше като някакъв ангел, могъщ, благ и достатъчно силен, за да я вземе по начина, по който ѝ харесва, и да я дари с децата, за които копнееха сърцето и душата ѝ.

Майк се унасяше за момент, после виждаше как Адам се извисява над него, как очите му на насекомо проблясват. Будеше се стреснато, мятеше се и се обръщаше, стиснал здраво пистолета.

Високо над тях, в проясnilото се величествено небе, над града висяха странни звезди. Адам се беше присъединил към тримата Крадци. Първата фаза беше приключила. Сега отброяваха часовете, не, минутите, секундите, наносекундите преди следващото си действие — влизането на Адам в Конър и превръщането му в част от него, което или щеше да се получи, или не.

Беше удивително време наистина, с шест милиарда човешки живота и шест милиарда сиви живота, застинали в несигурност, зависещи от едно малко тихо градче в забутан ъгъл на малък щат на странното далечно място, наречено Земя.

ЧАСТ СЕДМА

ИЗГУБЕНАТА ЗЕМЯ

*Едно дете пристъпваше напред; и първото,
което виждаше в деня, превръщаше се в
него,
във част от него за деня и за частица от
деня,
и за години много и за множество години.*

*„Едно дете
пристъпваше напред“
Уолт Уитман*

ГЛАВА 20

Конър и Поли се събудиха късно и трябваше да бързат за училище. Когато Поли видя смесицата от щир, покълнала пшеница и кисело мляко, не потърси обяснение, а с благодарност изяде бекона и яйцата, които Дан, само по зелени шорти и големи пухкави чехли, му подаде. Но пък гледаше невярващо как Конър поглъща приличащата на повърнато каша.

Конър беше призовал извънземни, което си беше невероятно, но ето че сега лакомо лапаше тази противна здравословна закуска. Никой не можеше да се храни така и да очаква да му се размине. Поли беше поел задължението да поддържа репутацията на Бел Атачед като готино училище.

— А какъв ти е обядът? — попита той. Щяха да се отбият до тях, за да вземат неговия, който се състоеше от чипс, сандвич с шунка и шоколадче.

— Обядът ми? — Конър отвори зелената пластмасова кутия на кухненския плот. — А, чудесно. Кълнове от люцерна. Органичен хумус, много е вкусен — ако искаш, ще ти дам да опиташ.

Извънземни или не, Поли разбра, че Конъроразбивачите трябва да продължат.

— Звучи страхотно, но въкъщи ме чака тъпият ми сандвич с шунка.

Дан ги слушаше с половин ухо. Конър явно някак си беше успял да се справи със ситуацията. Значи беше по-социално приспособим, отколкото изглеждаше. Толкова по-добре.

През тази неспокойна и безсънна нощ Дан беше взел решение. Щом получише постоянното назначение, щеше да направи немислимото. Щеше да препрати резюмето на дисертацията си и да се съсредоточи изключително върху училища в големи градове далеч оттук. Хоноруваният преподавател беше академичен просяк. Да си хабилитиран, с постоянно назначение, беше по-важно, та дори да си в някой от по-малко престижните колежи.

Причината, поради която щеше да го направи, беше, че искаше да закара семейството си колкото може по-далече от откритите пространства и мрачните нощи. Най-добре бе да отгледа изключителния си син в многолюдния Манхатън или на подобно място. Конър беше уязвим и инстинктите на Дан му подсказваха, че преместването в по-населена област ще го защити по-добре.

Колкото до Кейтлин, тя вече беше започнала да загърбва историята с Марси. Обличаше се за сутрешните си лекции, докато слушаше как тримата трополят долу. Едва успя да повярва в успеха на Конър да възстанови отношенията си с Поли. Вечерта му беше ядосана, но сега се гордееше с него.

Изтича надолу по стълбите и целуна своите „мъже“. Целувката бе приета с мило безразличие от сина ѝ и с изпълнен с надежда поглед от страна на съпруга ѝ.

Остави го да я прегърне. Това семейство беше нейна отговорност и нейно постижение. Нямаше да го остави да се разтури само защото Дан беше направил нещо глупаво, а тя се чувстваше унижена.

— Мъжете са глупаци — казваше ѝ майка ѝ. — Винаги очаквай най-лошото.

Баща ѝ наистина беше глупак — бе изчезнал от живота им и беше превърнал нея в сираче, а майка ѝ във вдовица.

Досега думите на майка ѝ никога не се бяха оказвали неверни.

Лорън Глас се събуди от тропане по вратата. Отначало се стресна, после се уплаши. След това си спомни кода, който Роб ѝ беше дал — чукаше се точно по този начин. Така или иначе вратата на една мотелска стая едва ли щеше да задържи Майк Уилкис или горилите, които той можеше да изпрати.

Все още нямаше други дрехи освен тези, които носеше, когато Майк я беше нападнал, така че се скри в банята и се уви в хавлия, преди да откряне вратата.

— Колко е часът?

— Седем без десет. Време е.

— Какво ще правим?

— Ще се опитаме да разберем къде е детето, дали наистина е тук, или това е някакъв вид заблуда, създадена, за да насочи Уилкис по

погрешна следа, в който случай ще се съсредоточим върху теб.

Неговият живот преди нейния, това беше достатъчно ясно.

— Сивите не защитават ли детето?

— Вече нямаме връзка със сивите. Знаеш го.

— Да, знам го. И трябва да ти кажа, че не съм убедена в способността им да разбират рисковете, които съществуват в нашето общество. Те знаят как действа мозъкът ни, но не мисля, че възприемат реалността по същия начин като нас. Налага се да предполагаме, че са неспособни да реагират адекватно, ако детето бъде нападнато.

Докато се връщаше в мотела след ранния крос, който правеше всяка сутрин, Майк Уилкис видя — от триста-четиристотин метра — двама души да се качват в служебна кола на Американските военновъздушни сили. Мъж и жена. Колата беше точно пред стаята му.

Реши, че е някакъв разследващ екип на военновъздушните сили, без съмнение заради случилото се вчера, когато Лорън Глас се беше появила в Райт Пат, след като я беше обявил за загинала при изпълнение на служебния ѝ дълг.

Веднага се обади по мобилния на Чарлз.

— Здравей. Извинявай, че те безпокоя. Дотук мина добре, поне пътуването беше безпроблемно. Обаче сега се появиха някакви цивилни, душат наоколо. Прилича на екип за арест. Искам да ги махнеш от главата ми.

Бързо затвори и се освободи от телефона — извади батерията и го хвърли в канавката. Носенето на такъв апарат беше равностойно на това сам да си нарисова мишена върху челото. Ако имаш мобилен телефон, независимо дали включен, или изключен, може да те проследят от 25 000 мили височина с „УочСтар“, сателит за наблюдение.

Имаше над десет фалшиви самоличности. Дори не ги помнеше всичките. Повечето бяха почти свършени, дадени му от Агенцията за разузнаване, и биха издържали и най-щателните проверки. Други, събирани според нуждите през годините, бяха по-малко надеждни. Но всички освен две се водеха някъде в документацията на американското правителство.

Така че за момента можеше да избира само от две самоличности. Реши да продължи с тази на търговския пътник, която беше използвал нощес. Отиде до близката бензиностанция и помоли служителя да го упъти към най-близката агенция за коли под наем. Имаше дванайсет часа, за да извърши сложна поредица от действия. После се задаваше нощта и тогава вече го чакаше наистина сериозната работа.

Тримата Крадци наблюдаваха как Конър излиза и го возят до училище. Засега нямаше заплаха за безопасността му. Искаше им се да са дори по-близо до Конър, отколкото гласяха разпорежданията на Кошера. Момчето беше тяхно създание, а умът му беше градина от скъпоценности. Искаха да вкусят от богатите му чувства, но той беше твърде ценен, за да го смущават по този начин.

Понеже като вид бяха много близо до смъртта, сивите се ужасяваха от нея. Основната част от населението им беше сама в безкрайността на космоса, незащитена нито от атмосферата на планета, нито от звезда-кърмилница — техните собствени отдавна бяха станали жертви на времето. Сега сивите пътуваха в механичен свят в едно, както мнозина смятаха, напразно дирене и колективният им разум копнееше за забвение, тревожеше се, но продължаваше да се държи.

Крадците бяха прекарвали голяма част от нощта, като летяха над града, подслушваха хората, които можеха да чуят чрез импланти, и се опитваха да установят дали някой от тях иска да навреди на съкровището им.

Предната нощ бяха изпълнили инструкциите на Кошера и бяха подготвили Конър за получаването на дара, който трябваше да му бъде даден. По този начин се бяха оказали близо до него и се бяха влюбили в него по начина, по който се влюбваха в хората — мигновено, както родителите обикват децата си, както фермерите се радват на хубавия си добитък, както любовниците жадуват душата, която обичат.

Частта от Кошера, която хората наричаха Адам, беше дадена на хората преди години с надеждата, че Адам, след като е изложен на тяхното въздействие, ще развие в мозъка си структури, които ще му позволят да направи нещо, недостъпно за никой сив — всъщност това беше просто идея, теория, може би надежда, и при това вероятно

обречена. Надявах се Адам да се слее с момчето, по-точно да се влее в него и да стане негова част.

Скоро Адам щеше да опита. Сега чакаше в една празна конюшня, на дъното на някаква ясла. По-късно, когато паднеше мрак, щеше да завърши мисията си. Повтаряше си, че не е уплашен, но беше ужасен. Това беше смърт, но странна смърт. Нямаше да е забвението, което беше в центъра на дългите объркани драми, които вълнуваха Кошера, а по-скоро собственото му обричане на някакъв вид жива смърт. Или не точно? Може би след като мислите и знанието му се прелееха в Конър, щеше да изчезне напълно?

Вслушваше се в шумоленето на буболечките в сламата и сънуваше безформени, неспокойни сънища.

Тримата Крадци бяха заплени и ужасени от задачата, възложена на Адам. И като всеки сив в уединението на собствените си мисли, изпитваха ужас.

На повърхността обаче бяха благодарни и че той прави този опит, и че на тях не им се налага да се заемат с това.

Сивите в разузнавателната група имаха различни човешки гени, взети оттук-оттам — всичко, което успяваха да използват, и бяха много по-здрави от основната група. Тримата Крадци например имаха човешка кръв, изпълнена с енергия, а не изкуствената слuzеста течност, която поддържаше тези от основната група. Не бяха откраднали тази кръв — бяха я произвели и бяха нагодили телата си към нея, и сега я използваха като своя. Това ги правеше по-бързи, по-умни и също така, мислеха си, по-способни да разбират хората.

Тримата Крадци наблюдаваха Конър. Искаха да се приближат, но не можеха да слязат сред тълпата и да останат невидими. Не можеха да синхронизират движенията си с повече от два-три чифта очи. Затова не можеха да влязат в училището, можеха само да наблюдават. Това беше причината да действат през нощта, когато хората бяха сами.

Конър беше прекарал неспокойна и страховита нощ и сега седеше в час по история, отегчен до смърт, защото учителят явно не разбираше събитията от Наполеоновите войни, които преподаваше. Загубата на французите в битката при Бородино през 1812 година беше довела неизбежно до политическата структура на модерна Европа и обсъждането как точно е станало можеше да е интересно. Вместо това

трябваше да слуша ненужни глупости за подаграта на генерал Кутузов и за обилния обяд на Наполеон.

Гърдите го боляха. Приличаше на изгаряне, но не беше. Знаеше, че е видял сивите, но сега всичко изглеждаше странно нереално, сякаш се беше случило с някой друг... или въобще не се беше случило.

Това го безпокоеше. Знаеше, че ги е видял. Спомняше си ги, обаче по несигурния начин, по който човек си спомня сън. Разбираше, че това е станало, защото преживяването бе твърде странно, но въпреки това се безпокоеше. Той искаше тези спомени. Знаеше, че сивите са тук поради някаква причина и че очевидно се интересуват от него. Но каква беше причината и защо той?

В междучасието в десет и петнайсет отиде при Поли, преди той да успее да се присъедини към Кен и Уил, ѝ го попита:

— Помниш, нали?

Поли спря да набира комбинацията за отваряне на шкафчето си, сведе очи и каза тихо:

— Да.

— Поли, страх ме е.

— Мен не ме беше страх, когато се събудихме, но сега и аз съм уплашен.

— Да, същото се случи и с мен. Не искам да се прибирам вкъщи. Не искам да съм там през нощта.

Поли го погледна с празни очи и каза:

— Без мен, Конър. Не искам да виждам тези неща пак, никога.

— Но аз не мога да се справя сам.

— Разбира се, че можеш. Ти си умен поне колкото пришълците. Мисля, че те преследват точно заради това. Защото можеш да се справиш.

Гърлото на Конър се стегна, очите му се напълниха със сълзи.

— Не мога — отрони той.

Високо горе тримата Крадци почувстваха страха му и се събраха по-близо, тласкани от собствената си тревога. Какво му ставаше? Беше ли в опасност? Безпомощно наблюдаваха пурпурния страх да изплува над трептящата мъгла от чувства, която витаеше над училището като многоцветен дим. Можеха да разберат, че страхът е на Конър. Можеха

и да говорят с него, но не смееха. Предната нощ бяха направили с него нещо, което никога не бяха постигали с други човешки същества: да оформят в съзнанието му думи, които той да може да чува и на който да отговаря — думи, а не образи.

Не смееха да го правят сега, защото това можеше да го хвърли в паника, а подобно нещо очевидно можеше да е опасно.

ГЛАВА 21

Агенцията за коли под наем се намираше между един супер и нещо, наречено „Използвани камиони Губер“. За миг Майк се замисли да си купи камион вместо да наема кола, но имаше само шестстотин долара. Жалко — закупено превозно средство беше много по-трудно за проследяване от наето, което можеше да проследи всеки експерт, независимо каква самоличност е използвана.

— Искам да наема кола — каза той и измъкна шофьорска книжка на името на Хари Хил и кредитна карта.

— Хм, Мисури — каза агентът, докато оглеждаше книжката.

— Да. Дойдох да се опитам да продам на колежа музикални инструменти.

— Хм. Не вярвам да успеете — страшно са стиснати. Каква кола искате? Имам едно волво — шестстотин и трийсет на седмица. Предното предаване обаче определено е предимство.

Това със сигурност беше вярно, така че Майк взе волвото.

Дистанционното за триъгълника, скрил се в някоя закътана клисура някъде сред хълмовете, беше в джоба му. Проблемът беше, че се свързваше посредством „МилСтар“ — комуникационен сателит, и в секундата, в която го използваше, ако някой го издирваше, щеше да узнае къде е, както и местоположението на триъгълника.

След като се качи в колата, спря до гишето за храна — беше твърде опасно да спира, за да яде. Току-виж някоя непредвидена случайност го сблъскала с двамата разследващи. Професионализмът в моменти като този се определяше от вниманието към подробностите. От опит знаеше, че да останеш без храна е грешка, особено когато ти предстои да се справяш със сложни задачи.

Командващият състава на военновъздушните сили Самюъл Голд беше извикан в президентския изпълнителен кабинет, съседен на Овалния — който беше отворен. Независимо колко често минаваше покрай тази стая, Голд винаги се вдъхновяваше от историята ѝ. Който

и президент да седеше на бюрото, силата на кабинета беше толкова наситена, че се усещаше като ухание, витаещо във въздуха. Голд мислеше за президентството на Съединените американски щати като за най-важната правителствена институция, създавана някога с цел постигане на човешката свобода и щастие. Тъкмо затова беше толкова разтревожен относно заповедта, която беше дошъл да обсъди.

— Сър — започна той, — няма да отнема повече от пет минути от времето ви. Искam потвърждение на заповедта, дошла днес в девет нула-нула, според която...

— Знам заповедта — каза президентът — Трябва да подготвите линейния, импулсен усилвател за стрелба.

— Да, сър. Аз просто... Сър, може би не знаете, но това оръжие не е стабилно. Все още се разработва.

— Тестовите минаха доста добре.

— Да, сър. Но вие искате да стреляме в разломната линия Ню Мадрид.

— И?

— Господин президент, това нещо ще опустоши всички централни щати. Може да доведе до смъртта на половин милион души и щети за трилиони долари. Сър, ако може да попитам, защо е необходимо това?

— Не можете да питате, генерал Голд. Но все пак задръжете изпълнението на тази заповед до следващо разпореждане.

— Да, сър, благодаря ви, сър.

— И аз благодаря, че се отбихте.

Дебелият врат на Голд се зачерви. Той отдаде чест, обърна се и сковано излезе. Президентът въздъхна и се обади да отложи следващата си среща. Излезе в Розовата градина — мрачна през зимата — и остана там дълго, потънал в мълчание.

Следващата спирка на Майк Уилкис беше училището „Бел Атачед“. Всички живеещи на Оук Роуд бяха от семейства, свързани с колежа, така че можеше да е сравнително уверен, че децата посещават Бел, където имаше програми за деца от детска градина до гимназията. Не го интересуваше бебето на Джефърс. Сивите имаха нужда от своя инструмент до 2012 година, не след двайсет години. Това оставяше двете момчета на Келтънови, Пол Уорнър и неговата сестра Ейми и Конър Калахан. Имаше добър шанс да открие кандидата сред тези

деца. Ако ли не, щеше да разшири търсенето. Не можеше да се провали, това беше немислимо.

Училището се помещаваше в две елегантни сгради от червени тухли. Беше наистина красиво с високите си бели колони и широки спортни площадки зад главния комплекс. Докато вървеше по алеята, Майк бръкна в страничния си джоб и включи палмтопа си. Дистанционното, с което щеше да повика триъгълника, беше затъкнато в колана му.

Палмтопът щеше да запише излъчваното от всеки компютър във всяка от стаите, в които влезеше. Щеше да получи достъп и до всеки компютър от паркинга. Ако използваша хартиени досиета, щеше да намери начин да ги разгледа.

Дълго беше живял с убеждението, че човек с достатъчна тренировка не може да бъде спрял. Днес щеше да подложи тази теория на изпитание.

По време на учебните занятия вратите бяха заключени. Той се представи на интеркома като доктор Уендърс — искал да запише децата си в училището.

Един дежурен ученик го заведе до директорския кабинет. Директорката, Мери Чайлдс, беше бързорека, едра и ведра.

— Здравейте. — Подаде му ръка. — Мислех си, че познавам всички преподаватели.

— Все още не съм сред преподавателите ви. Обмислям предложението и искам да проуча условията тук.

— О, разбирам. И какво по-точно?

— Синът ми е... по-особен.

— Разбирам.

— В смисъл — невероятно е интелигентен.

— Всички тук са невероятно интелигентни. Училището работи по програма за талантиливи и надарени деца.

— На девет Джейми измисли детектор за мюони, който спечели наградата „Уестингхаус“. Коефициентът му на интелигентност е над двеста. Както знаете, дори в ускорените програми ученици като него могат да създадат сериозни трудности на преподавателите.

— Имаме такива ученици.

— О?! Те са голяма рядкост.

— Все пак имаме един-двама.

— Това е прекрасно. Как процедирате с тях, ако смея да запитам?

— Разбира се. — Тя се обърна настрани и започна да набира нещо на компютъра. — Ето — каза накрая, — разработили сме специални стимулиращи програми, за да обхванем нуждите и силните страни на всяко дете.

— Може ли да видя подобна програма, разработена за ученик с коефициент на интелигентност над двеста?

— Всъщност ние не правим тестове за интелигентност, но имаме ученик, когото сме идентифицирали като свръхинтелигентен, и сме разработили специална програма за него.

— Може ли да я видя?

— Момент. Да видим дали мога да изпринтирам курсовете, без името му... Не, не мога. Добре, ще вия прочета.

Докато тя четеше списъка със специални занимания, ускорената програма за четене, различните гимназиални и колежански курсове за езици, курсовете по физика и математика, които посещаваше детето, Майк беше почти напълно сигурен, че е открил каквото му трябва. Ако освен това детето беше и от семействата, живеещи на Оук Роуд, нямаше да остане никакво съмнение.

— Наистина е доста впечатляващ.

Това издайническо изплъзване му показва, че не става въпрос за момиче. Мери Чайлдс беше лесна за извличане на информация.

— Наистина много впечатляваща програма. Мисля, че синът ми ще получи необходимото при вас.

— Къде работите сега, ако мога да попитам?

Това беше възможност да понамали списъка си още малко. Избра професора с най-много деца. Отговорът му прозвуча съвсем не принудено:

— В „Мейбри“, Калифорния. Преподавам история.

— Вероятно познавате Джон Келтън, председателя на департамента ни по история?

— Разбира се. Всъщност тъкмо с него говорих за вашия колеж. Но той не спомена, че някое от момчетата му е като моя син.

— Не, ученикът, за когото споменах, не е от неговите деца.

Още двама зачеркнати от листа. Чудесно. От живеещите на Оук Роуд оставаха Пол и Ейми Уорнър и Конър Калахан. Но информацията си имаше цена: по всяко време тази жена можеше да спомене за „д-р

Уендърс“ на Джон Келтън. Вероятно това нямаше да доведе до нищо повече от учуден поглед, но ако директорката се разприказваше, можеше да стане опасно.

— Все още не съм напуснал „Мейбри“, така че ще ви помоля да...

— Ама разбира се. Прекрасно ви разбирам. Нито дума.

— Може ли да ме разведете из колежа? Просто да хвърлим око на някои часове? Синът ми е в средното училище.

Мари Чайлдс го заведе в научната лаборатория. Между нещата, които видя там, изпъкваше сложна плетеница от стъклени тръбички, с три колби, които весело бълбукаха отстрани.

— О, Господи! — възкликна директорката и забърза към системата. — Това не бива да се оставя без надзор!

Огледа се и подвижна:

— Конър?

Тишина.

— Все такива ги върши това момче. Трябваше да измерва реакцията на тялото на някакви замърсители и храните. Но не може да оставя бунзенови горелки включени просто така.

— Това ли е свръхнадареният ви ученик?

Тя се засмя.

— Можете ли да пазите тайна?

— Разбира се.

— Калаханови наистина са се видели в чудо с това момче. Просто е невероятен. Но този експеримент трябва да се премести в природо-математическия департамент — не можем да държим тези неща повече тук. Вижте само тези стъкленици.

— Никога не съм виждал нещо подобно.

— О, сигурна съм, че разделя всяка молекула в различен контейнер или нещо подобно. Вероятно е направил поне пет оригинални изобретения за методите и устройствата. Освен това знае френски, немски, испански и, за Бога, кантонски!

— Това сигурно изнервя другите ученици.

— Да го кажем така. Ако вашият син дойде тук, Конър ще ви е вечно благодарен, защото ще има другар, който се движи със същата скорост като него.

— Моят син не е чак толкова свръхнадарен, но все пак достатъчно, за да се почувстват и двамата облекчени. — Погледна си часовника. — Много ви благодаря. Сложихте колежа си начело в списъка ми.

— И точно там трябва да бъде. Ние сме най-добрият, макар и пренебрегван малък колеж в Съединените американски щати.

С други думи, съвършената дупка, в която сивите да скрият блестящото си малко създание — Конър Калахан. По пътя към кабинета ѝ той каза:

— Класовете не са ли прекалено големи?

— Защо?

— Ами... — видях поне трийсетина деца в един кабинет.

— Къде?

— Срещу лабораторията.

Тя поклати глава.

— Нека проверим. — Покани го в кабинета си и направи точно това, от което той имаше нужда: извика списък на класовете.

— Не, двадесет и двама в шести клас за усилено изучаване на английски. А и това е голяма бройка за нас. Опитваме се да държим бройката някъде около осемнайсет деца.

Щом се качи във волвото, Уилкис отвори палмтопа и потупа екрана няколко пъти. Беше извън Уай-Фай^[1] обхват, така че прикачи антената и скоро наблюдаваше компютъра ѝ. Списъкът с класовете все още бе там и той го записа в паметта на палмтопа.

Вече имаше идеалното оръжие — този списък. Въоръжен с него, нямаше нужда да се приближава до Оук Роуд, за да изпълни плана си, нито щеше да му се наложи да е близо до Конър Калахан, когато той умре, нито смъртта му щеше да изглежда като покушение.

Но щеше да отиде до Оук Роуд. И той можеше да играе играта на лъжи на сивите и смяташе да ги заблуди, че е повярвал на измамата им. Знаеше, че Конър Калахан и Пол Уорнър са в средното училище и че описанието, дадено на Лорън, е на гимназиален ученик. Значи беше един от синовете на Келтън. Така че Майк щеше да посети къщата на Келтънови — и само тяхната къща. Сивите щяха да решат, че е налупал въдицата им.

Това, което смяташе да направи там и на много други места, не включваше пряко убийство. Процесът по никакъв начин не беше взет

от сивите. Беше измислен през Втората световна война от д-р Антонио Краузе, който го беше пренесъл от Аушвиц към операциите на д-р Хубертус Щругхолд в Тексас като част от операция „Кламер“ през 1947 година.

Оттогава това беше станало за служителите на ЦРУ нещо рутинно. Изпитано в бойни условия средство, напълно надеждно. Единствената разлика между това, което трябваше да направи той, и начина, по който щеше да постъпи един оперативен агент, беше, че Уилкис не разполагаше с хирургически комплект и трябваше да си създаде свой.

Подкара към местния административен център. Трябваше му добра карта на градчето, както и на недвижимата собственост около благоустроената част на Оук Роуд, а също и да хвърли един поглед на строителните планове на къщите.

Когато наближи Сомърсбърг, небето притъмня и въздухът се изпълни със студената празнина, която предшества снежна буря. Е, дори да имаше виелица, мощното волво нямаше да го подведе.

Чиновникът зад гишето играеше покер на компютъра.

— Върви ли? — попита Майк с усмивка.

Чиновникът вдигна вежди, сякаш за да каже, че наистина му върви, а това можеше да значи само едно: че губи.

— Какво обичате?

— Видях една голяма ферма на Уилтън Роуд, на изток от града, и...

— Първо, това е фермата на Нидърдорферови. Второ, те не смятат да продават.

— Все пак бих искал да погледна скицата, ако е възможно.

Чиновникът стана и донесе голяма черна книга. Майк я отнесе на една от трите маси в помещението и я разтвори. Огледа парцела на фермата и си отбеляза географската дължина и ширина. В колата щеше да използва палмтопа, за да намери топографска карта. За разлика от мобилния телефон, палмтопът не можеше да бъде еднозначно разпознат просто при използването му — стига да беше ефективно оборудван с необходимите защиты, разбира се, а неговият беше.

После заразглежда страниците с планове на малката застроена площ на Оук Роуд. Записа парцелните номера на всяка собственост и попита чиновника за строителните планове на къщите.

— Мислите да купувате ли?

— Не точно — поне засега. Искам да се запозная със строителството в района.

Този тип беше прекалено любопитен. Щеше да си спомни всяка подробност от посещението на Майк, а това беше наистина изключително неприятно.

Свърши с начертаването на карта на имота на Келтънови и върна книгата.

— Май нещо съм сбъркал. Да имате Оук Стрийт в Уилтън?

Чиновникът погледна закачената на стената карта на градчето.

— Не.

— Е, благодаря ви все пак. — Наруга се, докато излизаше. Много непрофесионално. Беше свикнал прекалено много с властта, с която разполагаше.

Седна в колата и остави палмтопа да потърси мрежа. Разбира се, веднага откри една — тази на градския чиновник. Беше УЕП^[2] криптирана. Е, УЕП беше лесно. Програмата се справи за десет секунди с криптирането и се включи към мрежата.

Майк получи топографска карта на цялата източна половината на щата, после излезе от мрежата и увеличи областта около Уилтън. Картата беше от 1988, но Оук Роуд беше там, както и къщите. Видя пътя и терена, поредица хълмове. До Оук Роуд имаше стара железопътна линия, а оттатък нея — гора. Половин миля зад къщите се намираше Уилтън Роуд, с полето, където се беше спуснало „блестящото момче“.

Видя един хълм, който се издигаше на трийсет и шест метра — нямаше да му създаде проблеми. Когато капанът, който щеше да доведе до смъртта на детето, се задействаше, следите от неговото съществуване щяха да бъдат заличени.

Следващата му стъпка беше да купи нещата, които съставляваха комплекта на оперативния агент. Всичките бяха важни, но най-належаща беше медната жица, която щеше да осигури едновременно предавателната антена и приемниците му. Освен това му трябваше радиопредавател, нож, изолирбанд, местна упойка и етер.

Не беше сложно да се снабди с всичко това и след като го направи, откара колата на уединено място и отвори предавателя. Прегледа схемите и махна няколко резистора. Сега устройството щеше

да предава с много по-голяма сила. Внимателно подсигури връзките с изолирбанд.

Върна се в Уилтън — караше по тихия селски път, без да бърза, слушаше радио и не нарушаваше законите за движение по пътищата. Подмина мотела. Нямаше нищо необичайно. Стаята му гледаше към паркинга, който сега беше празен. Стигна до края и зави. Отдясно беше полето, от което беше дошъл предишната нощ, сега покрито с нов сняг. Снежинките се отронваха бавно от свъсеното сиво небе. Полето беше празно и по снега нямаше никакви следи, било човешки, било от превозно средство. Отвъд полето се извисяваше огромният силос.

Подкара покрай силоза и зави към бетонната площадка за товарене. Беше безлюдна по това време на годината, големите врати бяха заключени с катинар. Отиде до служебния вход и го отвори, като пяхна кредитната си карта между вратата и рамката. Никой не очакваше, че някой ще нахлува в празен силос, така че обезопасяването срещу проникване беше на изключително ниско ниво.

Влезе и тръгна към контролната кабина. Беше оборудвана с изключително проста технология. Него специално го интересуваше конвейерът, който прекарваше зърното от камионите в силоза. Излезе от кабината и дръпна шалтера, който пускаше тока. После пак се върна в кабината и пусна конвейера. Той заскача, после затрака — правеше точно това, от което Уилкис имаше нужда. Кофите ръсеха прах всеки път, когато се сблъскваха. За една нощ конвейерът щеше да запълни цялото огромно пространство със запалителна мъгла. Тъкмо това беше причината конвейерите да не се пускат, когато времето е твърде сухо.

По-късно щеше да се върне и да нагласи предавателя.

Изостави силоза и пак подкара колата. Спря пред една къща в покрайнините на квартала. Беше тъмна и тиха, стопаните очевидно ги нямаше. Той отиде до задната врата и почука на стъклото.

Отвътре изляз куче и налетя към вратата, ноктите му изтракаха по пода. Беше голямо, някакъв вид хрътка, доста едра. При всички случаи голямо и зло куче, тъкмо каквото търсеше.

Беше се научил как да се справя с кучета още преди години, когато беше млад офицер и се подготвяше за военновъздушните сили. Но нямаше да рискува да отиде при псето на Келтънови без репетиция.

Преодоля вратата след кратка борба с ключалката и след като напои една кърпичка с етер, я отвори.

Кучето се хвърли към него, разбира се, и той го стисна през врата и долепи кърпичката до муцуната му. Докато то все още се бореше, тръгна към кухнята. След секунди кучето се отпусна.

Той го огледа, после направи разрез на няколко сантиметра над дясното око. Толкова фино, че мястото почти не кървеше. Вкара в раната дълга около сантиметър жица и използва малко от местната упойка. Кучето нямаше да усеща болка, когато се събудеше, а раната щеше да изглежда като ухапване от насекомо, ако въобще я забележеха.

Тъкмо щеше да си тръгне, когато долови слаб шум, идващ от вътрешността на къщата. Телевизор. Сапунен сериал. Тръгна внимателно натам и видя мъж, едър, петдесетинагодишен — спеше на стол в дневната.

Още един добър случай да се поупражнява. Предпазливо, но уверено, той използва етера, за да приспи мъжа още по-дълбоко, после постави и на него парче жица. Не го хипнотизира. Нямаше как да разбере какво значи за него името Конър Калахан, ако въобще му беше известно. За да насочиш убиец към някоя цел, убиецът трябва да може да разпознае жертвата. Поради тази причина избраниците на Майк Уилкис бяха от училището „Бел Атачед“. Конър щеше да бъде убит от някой, който го познаваше. Щеше да изглежда като особено жестоко и извратено подобие на случаите на стрелба в училище.

Погледна си часовника. Два без двайсет. Значи утре на закуска тези двамата щяха да са първите внезапно побеснели.

Сивите се бяха пръснали по Земята в строги и добре охранявани територии. В Съединените щати дори бяха изпълнявали споразумението, сключено с хората, и бяха свели действията си до минимум, така че военновъздушните патрули да не ги притесняват. В други части на света не се съобразяваха с такива ограничения.

Беше сложно да се проникне в човешкия ум, но не беше трудно да общуват един с друг. Кошерът беше възбуден, едва сдържаше нетърпението си, докато времето на опита приближаваше. Те не знаеха какво ще в творението им, не им беше лесно да си представят ум, по-

велик от техните собствени. Изпитваха преклонение и надежда, а тримата Крадци дори съкровена привързаност, защото, като негови пазители и връзка с Кошера, те бяха най-близо до него. Наистина, чувствата, насочени към Конър, бяха най-силните, които някой сив беше изпитвал от години. И надеждата, след като бяха стигнали толкова далеч и бяха толкова близо до успеха, беше особено силна.

Другите разузнавачи, милиони, разпръснати из галактиката в търсене, бяха започнали да се придвижват към Земята с 99% от скоростта на светлината веднага щом беше установено колко идеален за целта е човекът, вид, който се нуждаеше от сивите точно толкова, колкото те имаха нужда от него.

В гигантския изкуствен свят, който приютяваше основната група и пълзеше с половината от скоростта на светлината, тъгуващите редици се изпълваха с надежда, толкова всеобхватна, та бяха сигурни, че ако се провалят, ще бъдат пометени от самоубийствени пристъпи.

Когато някой от хилядите разузнавачи късметлии тук, на Земята, вкусееше човешка мечта или оближеше страданието на душата на затворник, или плуваше в сладкото море от откривателство, което витаеше около детето, всички милиарди потръпваха от радост и всички копнееха самите те да изпитват чувства като тези някой ден.

Затова, когато стана ясно, че особено опасен сателит сменя орбитата си, за да застане на двадесет и пет хиляди мили над главата на Конър, всички сиви се разтрепериха от притеснение. Те знаеха точно как работи този сателит, бяха свидетели на построяването му. Стига да поискаха, можеха да конструират подобен инструмент, основан на много по-елегантни принципи, и с него да разрушат планетата.

Нямаше да го направят, разбира се, не и с безценната Земя, не и със скъпоценния човек. Знаеха, че трябва да има някакъв начин да възкресят душите си. Да възвърнат смисъла в живота си. Заключение някъде дълбоко в човешкия геном се криеше тайната на човешката жизненост. Конър щеше да открие тази искра и да намери начин да я предаде на сивите.

Поне такава беше мечтата. Но ако това зловещо оръжие бъдеше използвано срещу него, може би този сън щеше да приключи.

Кошерът нареди на една триада да следи мислите на президента. Откакто през 1947 Хари Труман беше наредил на самолетите си да

обстрелват сивите, всички президенти бяха имплантирани като предпазна мярка. Това правеше съзнанието им лесно за подслушване, като в резултат най-интимните им фантазии, желания и действия ставаха част от огромното публично забавление, което сивите бяха създали за себе си посредством имплантирането.

Това беше една от основните причини да отвлечат човешки същества — за да могат да им се наслаждават от разстояние. По този начин някои от най-странните и най-ярките личности, тези с най-живо въображение — обикновено дълбоко скрити — бяха в действителност някои от най-известните създания във вселената.

Президентът беше възхитителен извор на сексуални приумици и силни и изобретателни желания. Мисловният му процес беше по-обикновен. Освен че беше сексапилен, той беше също така и решителен.

Като се вслушвах в течащия шепот от думи, наблюдавах в собствените си умове трептящата маса от цветове, въображаемите части от човешки тела — най-вече дълги женски крака и едри бели гърди — и чувах ниските гърлени стонове, изпълнени с желание, които бяха мисленият „глас“ на подсъзнанието му, те разбраха, че той се чувства неловко относно носещото смърт изискване на Чарлз Гън. Но щеше ли да му откаже? За това не можеха да са сигурни. Контролът върху съзнанието не беше надеждно средство. Освен това сивите не обичаха да се намесват в решенията на човешката воля. Те бяха пречупили собствените си независими духове при създаването на своя Кошер — колективния им разум. Нямаше да пречупят и човешката независимост с употребата на излишни средства като това.

Но този единствен път това беше наложително. Сивите започнаха да се съсредоточават върху съзнанието на президента, да го докосват с образи на страданието, което щеше да причини линейният импулсен усилвател.

Докато колективното съзнание на сивите се съсредоточаваше върху действията на президента — Чарлз беше предвидил, че това ще прикове вниманието им, — те пропуснаха да забележат зараждащата се в Уилтън криза и съответно да осъзнаят колко сериозна е опасността от нея... и смъртта на Конър започна да се приближава все по-бързо и по-бързо. Фаталните часове отминаваха.

---

[1] Уай-Фай (Wi-Fi, Wireless Fidelity) — набор от стандарти, които определят начина за прехвърляне на информация през безжични мрежи. — Б.пр. ↑

[2] УЕП (Wired Equivalent Privacy) — стандартен протокол за сигурност на безжични мрежи, въведен през 1997 г. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 22

Роб Лангфорд затвори телефона и се обърна към Лорън.

— Имаме заповеди. Първо трябва да приемем, че полковник Уилкис е в областта, второ, че със сигурност е тук, за да убие детето. Трябва да защитим детето на всяка цена и да се погрижим за Уилкис по съответния начин.

— Което означава?

— Да го намерим и да го убием.

— Задръж за момент. Тези заповеди писмени ли са?

— Не.

— Не бива да го убиваме. Имам предвид, ако нямаме наистина легитимна писмена заповед, ще прекрачим чертата.

— Аз ще се оправя с Уилкис. Ти се съсредоточи върху детето. Ще си сложим униформите — всъщност само аз — и ще направим официално посещение. Ще потърсим съдействие от родителите.

— Колко пред нас е Майк? Имаме ли представа?

— Никаква.

— Ами ако тези хора не харесват военновъздушните сили?

— Нашата задача е проста. Трябва да определим дали на Оук Роуд живее особено интелигентно момче. Ако не, ще разширим издирванията си до местните училища. Ако успеем да идентифицираме детето, ще дадем на родителите информация и ще ги поставим под наблюдение и защита. Няма да правим нищо, което може да навреди на достъпа на сивите до детето.

Отидоха в апартамента на Роб. Лорън изчака в малката дневна, докато той се преобличаше.

Роб беше привлекателен мъж и й се искаше да се сближи повече с него — и по-различно от начина, по който се отнасяше с мъжете, откакто бе започнала тази работа. Всъщност можеше да се обвърже сериозно с този мъж — той беше най-добрият, когото беше срещала.

Най-отдаден на задачата и най-делови от всички.

Потеглиха към базата, минаха през града и продължиха към кампуса на Бел. По пътя се обадиха по телефона във всички четири

къщи на Оук Роуд. Получиха три отговора от телефонни секретари; на последното обаждане не вдигна никой. Значи всички бяха, където се предполагаше — на работа или на училище.

— Първо ще опитаме с физика. Неговата област е най-обещаваща.

— Бебето не е нашата цел.

— Права си. Вероятно е един от двамата тийнейджъри Келтънови, освен ако Адам не те е излъгал. Другите три деца изглеждат твърде малки.

— Излъга ме.

— Може би Оук Роуд въобще няма нищо общо тогава. Може би цялата постановка е била финт в очакване на някакво разкритие, което са знаели, че Уилкис ще направи. И са насочили неговото — и нашето — внимание към Оук Роуд, защото няма значение.

Тя усети тръпка на безпокойство.

— Моето мнение е, че Оук Роуд е наистина важен.

— Те не правят грешки.

— Адам направи една. Уби баща ми.

— Вярно е.

— Значи правят.

— Какво мислиш, че ще предприемат, ако загубят детето?

Тя се замисли.

— Получавам усещането за необуздан гняв.

— Имаш ли връзка с тях в момента?

— Не съм сигурна. Мисля, че може би да. — Потръпна. — Понякога имам усещането като че ли съм част от тях. Сякаш съм част от огромна тъга. Мисля, че това е сърцевината на сивите, по този начин възприемам колективното им съзнание.

— Това е успокоително.

Роб спря колата на паркинга със спретнат бял знак с черни букви: „Приридоматематически департамент“.

Научният център беше висока тухлена сграда. Огромните прозорци бяха създадени да събират светлина в дните, преди електричеството да стигне до провинциалната част на Кентъки.

Според програмата, залепена на вратата му, доктор Джефърс беше преподавал до преди пет минути, така че изчакаха в кабинета му.

Нямаше секретарка, а вратата не беше заключена. Вътре беше необичайно подредено за преподавателска бърлога.

— Охо — каза Роб и вдигна една книга от бюрото на професора.

— Трябваше да очакваме, че са подчертано чувствителни на тема НЛО. Все пак знаем какво е станало.

— Значи ще трябва да избягваме темата.

Изминаха десет минути. Роб остана спокоен, но Лорън ставаше все по-изнервена. Как можеше да е толкова сдържан? Беше като повечето военни, по някакъв странен начин приемащ съдбата си — слабост, която според нея се раждаше от живота в изпълнение на заповеди.

— Може би трябва да го потърсим — каза тя. Едва успяваше да се сдържи да не му закрещи.

В този миг един нисък мъж влезе забързано. Очите му се спряха на униформата на Роб.

— Какво има?

Роб се изправи. Усмихна се. Протегна ръка.

— Добър ден, доктор Джефърс. Аз съм полковник Лангфорд.

— НЛО-то.

— Моля?

— Тук сте заради НЛО-то, нали?

Роб поклати глава.

— Не ми е известно за какво...

— Видяхме НЛО. Има видеокасета. Целият квартал я видя. Един изстребител на военновъздушните сили го преследваше.

— О, едва ли сме правили такова нещо.

Роб беше наистина впечатляващ в ролята си.

— Тук сме, за да поговорим за надарени ученици.

— Надарени ученици?

— Има нова програма и уведомяваме научните департаменти из цялата страна. Тъй като вие сте председател на департамента по физика тук, а колежът ви е в нашия списък, решихме да се отбием.

— Във вашия списък?

— Ние сме от „Алфред“ — поясни Лорън. — Аз съм от отдела по доставки. А полковникът...

— Въздушен контрол. Помагам на трениращите да не се сблъскват един с друг. Всъщност и двамата се нагърбихме с тази

задача доброволно.

— Каква задача? Не ви разбирам?

— Военновъздушните сили търсят надарени, наистина изключителни ученици. Необичайни. Свръхестествени дори. Тоест умни.

— Това е колежът „Бел“, никой тук не е умен. Дори аз не съм особено умен. Всъщност въобще не съм умен, а учениците ми определено не попадат в тази категория. Те са сбирщина идиоти, ако трябва да съм искрен.

— Но ние мислехме...

— Хубав кампус не означава ум. Означава само много червени тухли и бели колонии.

— Ами какво ще кажете за другото училище? — попита Роб. — За децата на преподавателите?

— Всъщност там има някакво чудовище. Агресивно, странно, трескаво, приказва прекалено много и умно за единайсетгодишен. Строи невероятно детайлни влакови макети.

Това не прозвуча особено обещаващо на Лорън, но Роб каза:

— Може би трябва да го интервюираме? Това може да означава път към Академията на военновъздушните сили.

— Някак си не мога да си представя Конър в униформа. Той е... своеволен. Но пък може наистина да е гениален.

Това вече звучеше обещаващо.

— Можем ли да го видим? — попита Лорън.

— Баща му е отсреща, в сградата по психология. Даниъл Калахан. Или чука някоя администраторка. Прави го от време на време.

Какъв огорчен мъж беше този Джефърс. Огорчен и озлобен дребнав човечец.

— Значи е чудовище, а баща му е женкар. Има ли майка, или вече се е самоубила?

Роб й хвърли неодобрителен поглед, но тя не можа да се спре. Този Джефърс наистина беше много отвратителен дребнав човечец и тя искаше да му го заяви.

— Учудващо, но не. Всъщност постъпих грозно, което, предполагам, е и причината да реагирате така. Много съм напрегнат напоследък... — Вдигна книгата за НЛО. — Вярвам в това и тъкмо то

ме повлече от Калифорнийския университет през второразредните и чак тук. Мислех, че сте дошли заради нашето поразително, прекрасно НЛО. Смятах, че всичко ще се промени. Вместо това вие сте тук по някаква съвсем обикновена досадна причина. Калаханови никога няма да пуснат скъпоценното си дете близо до военните. Поне се надявам, че няма. Всъщност се опитвах да ви отблъсна, за да им спестя изкушението — нямам им доверие, че ще устоят. Ако ще си говорим честно, това дете е най-прекрасното човешко същество, което съм виждал, и благославям деня, в който благодарение на късмета си се нанесохме в съседната къща.

В този миг тя разбра, че са открили детето на сивите. Замисли се за усилията на безбройните поколения, оформили създаването му, за борбите в нощта, за дългите и предпазливи размисли на тези странни и изящни умове и за всички хора, пострадали от тяхното белязващо внимание — всичко това заради едно дете със звучното име Конър Калахан.

Разбираше също, че има нещо, останало от Адам в нея, дали благодарение на някаква тайнствена връзка, разработена от сивите, или просто извиращо от сърцето ѝ, но в този миг чувстваше, без сянка от съмнение, че би дала живота си, за да спаси детето.

— „НЛО и националната сигурност“ — каза Роб. — За какво става дума в тази книга?

— С две думи — още един учен е отритнат, поради факта че се е опитал да представи фолклорни истории като факти. Обаче в действителност това е едно експертно написано и унищожително обвинение. С добре подбрани и научнообосновани примери книгата доказва, че правителството е въвлечено в прикриването на феномена НЛО. Така че какво ще правите с него вие от военновъздушните сили — ще го застреляте, ще го уволните, ще му предявите фалшиви обвинения?

Колко необичайно беше да стои и да гледа как този мъж страда заради истината, в която вярва — и да е наясно, че е прав, да го знае по-добре, отколкото го знаеше самият Джефърс... и да продължава да го лъже и да обрича душата му на мъки.

— Доктор Джефърс — каза Роб. — Благодарим ви за помощта и за времето, което ни отделихте. Ще се свържем с това семейство. Кой знае, може би пък Конър Калахан ще разгадае тези загадки. — Подаде

му книгата. — Винаги съм смятал, че военновъздушните сили крият много неща, които не би трябвало да крият. Може би и по този въпрос. Но това не е в моята компетенция, за съжаление.

И хвърли на обезоръжения професор поглед, който накара лицето му да разцъфне в момчешка замечтана усмивка.

Излязоха на паркинга. Снегът се беше усилил.

— Направо отвратително — въздъхна Роб.

— Защо просто не им кажем?

— Не разбираш ли? Дори сега?

— Естествено, че разбирам. Ако кажем на хората, че някой не само ще ги нападне, но ще нахлуе и в телата им, ще предизвикаме нечувана паника. Аз лично изпадам в паника само като си помисля за това. Но не мога да намеря никакъв изход.

— Всички сме така. Но сега трябва да се срещнем с това семейство. Защото — ако сме успели да намерим това дете — бъди сигурна, че Майк също го е открил.

— Може би сивите ще го нападнат.

— Ако тръгне с пистолет, сигурно ще го отвлекат и ще му изпържат мозъка. Но ако действа по-завоалирано? Те също имат ограничения, Лорън, със сигурност имат.

— Изобщо нямам представа как да го защитим! А и вали и вече се стъмва, така че по-добре някой от нас да измисли нещо. Какво ще кажеш, шефе?

— Не съм ти шеф. Ти разбираш сивите най-добре. Значи ти си шефът.

— Добре. Тогава се прибираме.

Роб се качи да се преоблече — след реакцията на Джефърс вече не беше сигурен, че униформата е толкова добра идея, — а Лорън остана в колата и си пусна радиото: съобщаваха за приближаваща се буря.

ГЛАВА 23

— Здравсти, Крис — каза Кейтлин малко изненадано: Джефърсови обикновено се обаждат, преди да се отбият.

Крис влезе в антрето и изтупа палтото си от снега. Изглеждаше угрижен.

— Какво те води насам?

— Къде е Конър?

— Долу. Подготвя поредната влакова катастрофа. Очевидно е имал неприятен ден. Защо?

— Трябва да поговорим. Къде е Дан?

— Дан — подвижна Кейтлин. — Крис е.

— Здравсти — поздрави домакинът, докато излизаше от кухнята. — Как е хавата? — После видя лицето на Крис. — Какво е станало?

Отидоха в дневната. Телевизорът гърмеше. Кейтлин го изключи.

— Днес имах класическо посещение от военновъздушните сили.

За какво говореше?

— Какво посещение?

— Не си добре запознат с уфоложката литература, разбира се. Не си прочел и дума от нещата, които ти давам, нали?

— Така си е — призна Дан.

— Днес имах посещение от военновъздушните сили. — Той ги изгледа поред, втренчено.

Кейтлин не знаеше какво да каже. Беше в пълно неведение.

— Добре, нека да ви дам малко предистория. Съществува митът, че когато има сериозни очевидци или записан видеоматериал, или нещо подобно, военновъздушните сили правят тайно разследване. Ясно ли е дотук?

— Да — отвърна Дан, — разбира се.

Кейтлин не беше сигурна, че иска да слуша по-нататък.

— И така, прибирам се значи в кабинета си след лекции и заварвам там някакъв полковник от военновъздушните сили и една жена... о, каква жена!

„О, не и още един изневерил“, помисли си Кейтлин. И попита:

— Нанси вкъщи ли си е? Знае ли за това?

— Да, ще дойде след малко. Приспива бебето. Но аз не можех да чакам — и след секунди ще ви стане ясно защо. Само чуйте. Влизам аз значи и полковникът разглежда „НЛО и националната сигурност“, която, ако не греша, ви подарих миналото лято.

— Добре де — каза Дан. — Почти съм сигурен, че е в библиотеката до „Ловци на духове“.

Говореше странно спокойно, толкова различно от обикновено, че Кейтлин се обезпокои.

Не искаше да ѝ побеснява. И двамата се опитваха да превъзмогнат историята с Марси и им беше трудно. Тя искаше да му позволи да я люби, но засега не се чувстваше готова. Поне допреди няколко часа все още не беше готова.

— Както и да е, мисля, че тези двамата съвсем скоро ще цъфнат и у вас. И ще поискат да се срещнат с Конър.

— Как ли пък не — възкликна Кейтлин.

— Мъжът е едър, самоуверен. Но излъчва и нещо покровителствено. Още щом го видиш, ти става ясно, че е от разузнаването. Наистина внушителен тип. Жената — е, просто трябва да я видите. Излъчва нещо... нещо странно. Ако някога съм виждал човек, който би могъл да е пришълец в човешка форма, това е тази жена. Има огромни вторачени очи и е много, много неподвижна. Просто седи и се взира в теб, и имаш странното усещане, че по някакъв начин прониква в мислите ти.

Всичко това започваше да звучи налудничаво дори и от устата на Крис.

— Уплашен си — каза Кейтлин. — Защо?

— Отначало не осъзнах за какво става въпрос и... просто ми се изплъзна от езика. Казах им нещо, което според мен не трябваше да им разкривам. Че Конър е гений.

— Но те са разпитвали за НЛО — намеси се Дан, — така че какво значение има?

— О, не, те изобщо не споменаха НЛО. Разбира се, че не. Те не постъпват по този начин. Разпитваха дали в колежа има надарени деца — уж за някаква програма на военновъздушните сили.

Кейтлин не можа да се сдържи и се засмя. Крис я изглежда ядосано и тя млъкна.

— Достатъчно ми се смяха — каза Крис тихо. — Работата е сериозна.

— Те всъщност не споменаха НЛО, така ли?

— Да, Кейтлин, изобщо не споменаха за НЛО.

Телефонът иззвъня, Кейтлин взе слушалката и отиде в кухнята.

— Здравей, Нанси.

— Много вали. Няма да дойда. Той разказа ли ви?

— Мисли, че военновъздушните сили се интересуват от Конър заради НЛО-то. Много е изнервен.

Не каза, че според нея е започнал да превърта — все пак Нанси имаше бебе. Пък и Крис най-вероятно щеше да се оправи до сутринта. Държеше се странно всеки път, когато на някой от сайтовете на уфоманияците се появеше голям доклад за НЛО — а проверяваше сайтовете всеки ден.

— Истината е, че военновъздушните сили търсят гении за някаква тяхна програма — каза Нанси. — Версията на Крис е, че тайно разследват НЛО.

— Е, радвам се, че им е казал за Конър. Може да му дадат стипендия.

— Не бързай, Кейтлин, Това е някаква военна програма. На твое място първо бих проверила за какво точно става дума.

Кейтлин нямаше нищо против военните. Но пък, от друга страна, щеше да защити Конър от всякаво чуждо вмешателство.

— Разбира се — потвърди тя.

— Между другото, Крис пие ли?

— Не, не поиска, а и аз не му предложих. Дан се беше отрязал в „Пийп“ онзи ден и скрих всичкия алкохол в гаража.

— Заради историята с Марси ли? Да, чух за това.

Господи, колко малък свят и колко много клюкари!

— Имаш предвид, че получи постоянното назначение ли?

Последва миг тишина, после Нанси каза:

— Честито между другото.

— Ще отложим празненството, докато не получим официално потвърждение. Искаш ли да пратя твоя да се прибира?

— Да, моля те. Преди да са дошли извънземните.

Кейтлин се върна в дневната. Дан и Крис се гледаха като опечалени на погребение.

— Нанси се обади, Крис. Каза да се прибираш.

— Кейтлин — каза Дан. — Аз съм това, което се нарича „похищаван“. И ти също.

Тя седна.

— Пак ли? Виж, Дан, това са глупости. Никой не е бил похищаван от извънземни, защото няма извънземни, поне не тук и сега. Признавам, че записът е странен, но ние не сме замесени по никакъв начин.

На вратата се позвъни — и кой знае защо, я побиха тръпки. Възцари се тишина. Дан стана да отвори.

Кейтлин го изпревари.

— Аз ще отворя.

И отвори.

На четвърт миля оттам Майк Уилкис клечеше в снега и наблюдаваше къщата на Келтънови, Умираще от студ, въпреки че си беше купил дебели ботуши, ръкавици и яке. Вече знаеше плана на къщата, след девет беше разбрал, че и двете момчета спят в една стая, а още преди това — че кучето е доберман и че никой в къщата не е в състояние да му се противопостави, ако се наложи да действа със сила.

Трепкащи светлини привлякоха погледа му към пътя. Приближаваше се кола — бавно си проправяше път през снега. Той се отдръпна назад, да не би случайно светлината от фаровете да се отрази в лещите на бинокъла за нощно виждане. Не видя каква марка е колата, но пък видя, че в нея има двама души.

Колата зави и фаровете угаснаха. Това означаваше, че колата е спряла или пред къщата на Джефърсови, или пред тави на Калаханови. Стори му се странно и реши да проучи по-подробно, така че предпазливо тръгна сред дърветата.

Над главата му тримата Крадци наблюдаваха сияещите енергии на всички на Оук Роуд. След смяната на орбитата на сателита бяха в бойна готовност. Гледаха трептящата тъмнина под тях, виждаха движението на полковник Уилкис между дърветата. Бяха обезпокоени от присъствието на Уилкис тук. Но той не проявяваше интерес към,

къщата на Калахан. Кошерът ги беше инструктирал да го оставят на мира, ако не застрашава Конър пряко. Всъщност беше добре да го оставят да действа. Може би се беше хванал на въдицата им.

Майк се върна на първоначалната си позиция. Беше искал да види дали колата е военна. Не беше. Не само това, ами и беше паркирана пред къщата на Джефърсови, Заключението му бе просто: да продължи с изпълнението на плана си.

Кейтлин се смая, като видя на вратата същите хора, за които беше говорил Крис. Бяха целите в сняг и тя веднага ги покани да влязат.

В дневната Крис — усмихваше се дружелюбно — ги запозна. Поне отчасти беше прав за жената. Имаше огромни очи, беше красива и Кейтлин веднага разбра, че партньорът ѝ полковник Лангфорд е влюбен в нея до уши. Беше ли странна? Ни най-малко.

Гостите започнаха да обясняват за специалната програма на военновъздушните сили за деца с висок интелект.

— Момент — каза Кейтлин. — Дайте да се разберем. Значи вие включвате Конър в тази учебна програма. Това обвързва ли го в бъдеще с военновъздушните сили? В някаква специална школа ли трябва да отиде?

— О, не — отвърна госпожица Глас. — Всъщност аз ще го посещавам всеки ден и ще разглеждаме някои ускорени курсове по тематиката, за която говорихме.

— И отново се връщаме на първоначалния въпрос — добави Дан. — Ще да бъде откровен. Искаме писмено точните ви намерения спрямо Конър. И искаме да присъстваме при всяко ваше посещение.

— И защо просто не ни кажете истината? — обади се Крис. Лорън Глас се обърна към него и за миг Кейтлин съзря в окото ѝ потреперване, което със сигурност не беше нормално. Стори ѝ се, че знае защо. Момичето явно беше свръхнадарено, някакъв вид екстрасенс. Около тези хора имаше аура.

— Истината е, че имаме проблем с някои важни засекретени задачи и страната има нужда от най-добрите си умове, за да го

разреши.

— За оръжия ли става въпрос? — попита Дан.

— Господине — намеси се полковник Лангфорд, — мога само да кажа, че не бива да разкриваме подробности.

— Не пред нас — подигра му се Кейтлин. — Пред единайсетгодишния ни син. Не мисля, че казвате истината.

— Да — подкрепи я Крис. — Точно така.

Лорън Глас застина и пребледня. Големите и очи блеснаха от потиснат гняв.

— Извинявайте, но мисля, че е време да си вървите — каза Дан. — Защото подозирам, че сте тук във връзка с НЛО и извънземните, с похищенията и така нататък, а намерението ви да замесите сина ни във всичко това направо ме плаши.

— Мен също — каза Кейтлин и стана. — Хайде да не си губим повече времето взаимно. И не се доближавайте до сина ни, защото ако разбере, че сте го направили, ще ви докладвам в полицията.

Лорън и Роб се спогледаха отчаяно.

— Госпожо, господине — ние можем да говорим с него. Можем да се приближим до него. Имаме правото.

— Стига вече! — Дан изгуби търпение и тръгна към стълбите... и Кейтлин внезапно осъзна какво се кани да направи.

— Дан!

— Госпожо, синът ви е най-интелигентното живо човешко същество понастоящем — почна Лорън Глас. — Моля ви, изслушайте ни. Аз съм единствената, която може да му предаде това, което трябва.

Дан се върна, ръката му бе пъхната в джоба.

— Пистолетът ми е по-голям от твоя — заяви полковник Лангфорд с ужасяващо спокойствие. — Остави го на масата. — Посочи масичката за кафе. — Веднага, Дан.

Дан извади пистолета и го сложи на масичката.

— Прави сте — продължи Лангфорд. — Това е свързано с някои необичайни тайни.

— Най-накрая — каза Крис.

— С Кейтлин ни събраха като деца — отпаднало каза Дан. — Вкараха ни в някакво тъмно, подобно на утроба място. Допускам, че може би знаете за какво става въпрос.

— Аз също имам някои странни спомени — добави Кейтлин. — Но нищо...

Млъкна. Не знаеше какво повече да каже.

— Смятаме, че сте били отвлечени заедно, така че благодарение на процес, който не разбираме, по-късно да се ожените и да заченете Конър.

Устата на Кейтлин беше толкова суха, че едва можеше да говори. Не си спомняше нищо за никакви пришълци, когато беше дете, дори не беше познавала Дан, когато бяха живели в Мадисън. Гневът — и страхът, — който изпитваше към тези хора, защото очевидно бяха най-безочливи лъжци, прерасна в надигащ се ужас.

— И Конър е най-умният човек на света? — попита тя.

— Може да има и други, разбира се. Но той е един от тях, а те са наистина малцина. Поне в нашата страна със сигурност е най-умният.

— Това не ме изненадва. Но колкото до мен и Дан — срещнах Дан години след като сме живели в Мадисън. Така че това са измислици.

Лорън Глас се усмихна отново. Беше човек с хиляди различни лица, както се стори на Кейтлин. Сегашното ѝ смесваше, както ѝ се стори, презрение с гняв, прокрадващи се иззад усмивката. А и колкото повече човек гледаше очите ѝ, толкова по-странни му се струаха.

— Конър е изненадващо добър по физика — обади се Крис. — Посещава курсове за напреднали в университета и работата му е... как да го кажа? Красива. Прекрасно е да се наблюдава и проникновението му в математиката.

Лангфорд заговори с авторитетен глас:

— Господин Калахан, госпожо Калахан, въпросът е, че синът ви е предвиден да бъде точката на контакт между човечеството и една много, много стара и наистина гениална галактическа цивилизация.

На Кейтлин изведнъж ѝ се зави свят. После нещо избухна в мозъка ѝ. Значеше ли това, че брътвежите на Крис не са безсмислици?

Нещо се надигна в сърцето ѝ, усещане за освобождение, сякаш някаква част от нея досега беше заключена, но в този миг бе получила свободата си.

За свое собствено изумление тя замахна толкова бързо, че нямаше време да се удържи, и зашлеви полковника през лицето.

Никой не продума. После Дан се разтрепери. За момент изглеждаше, сякаш ще изпадне в някой от пристъпите си, но после се разсмя. Тихичко. Очите му бяха здраво стиснати, в миглите му блестяха сълзи.

Лорън Глас ахна.

Полковникът потърка бузата си и каза:

— Разбираема реакция.

— Извинете! Аз просто... Дан, спри, моля те.

Той си пое дълбоко дъх. После още веднъж.

— И какво ще правим сега?

— В смисъл?

— С нашето момче. Кой е той? Кой сме ние?

— Позволете да ви дам един съвет — намеси се Лангфорд. — Приемете нещата, каквито са. Не се тревожете за сина си. Той е добре защитен.

— Той има нужда от защита — възкликна Кейтлин. От друга страна, това бе очевидно. Разбира се, че Конър трябваше да бъде защитен, също както и неговата тайна. — Не бива да казвате на никого за това.

— Естествено. Нали се опитавме да го скрием дори от вас.

— Това трябва да стане публично достояние. Аморално е да се крие. — Лицето на Крис сияеше от фанатизъм и възбуда.

В ума на Кейтлин внезапно изплува зловещата мисъл, че той може да излезе по телевизията с тъпия видеозапис.

— Животът на Конър може да зависи от това — каза тя. — Помисли, Крис. Помисли колко различни фанатизирани групи ще пожелаят смъртта му. Колко много правителства ще се страхуват от могъществото му.

— Хм, не бях помислил за това.

— Елате да видите страшната влакова катастрофа на всички времена — викна Конър от вратата; ризата му беше изцапана с боя, беше си нахлупил стара железничарска фуражка. — Гибел на релсите! Елате и вижте... — После видя двамата непознати. — О, извинете.

Влезе в стаята.

— Това е Конър — каза Дан. — Това са, въ, господин Лангфорд и госпожица Глас. Те са от, въ.

— От енорията на „Свети Франциск“ — каза полковник Лангфорд. — Набираме средства за благотворителност.

— Е, моментът май не е най-подходящият за катастрофа... Но пък е страшно хубава!

— Конър има влачетата — обясни Дан, като видя неразбирането, изписано на лицата им. — Много обича да ги блъска.

Конър отстъпи към вратата. Беше усетил някаква студенина около гостите. Със сигурност не бяха от най-приятните хора на света. Но всичките му подозрения се изпариха, когато полковникът каза:

— С удоволствие ще видим катастрофата.

— Чудесно. Подготвих я сума ти време.

— Конър, написа ли си домашните? — попита Крис, докато всички слизаха към стаята му.

— Разбира се — отговори той. — Намерих нов начин за интегрални изчисления, браво на мен.

— Какъв начин?

— Нямам представа! Хвърли едно око и виж дали става така. — Той взе една оръфана тетрадка и я тикна в ръцете на Крис. — А сега позволете да ви представя Голямата катастрофа от далечната деветдесет и седма. Хвърли поглед към Лорън. — Далечна за мен, нали разбирате.

— Конър, това е невероятно — каза Лорън, докато разглеждаше влачетата. — Роб, погледни. Виж как е изпипано!

— Радвам се, че ви харесва — каза Конър. В гласа му прозвуча нещо, което Кейтлин познаваше много добре. Тези двамата ги очакваше изненада.

Майк Уилкис се върна в колата си. Снегът валеше все по-силно и той не можеше да рискува да го затрупа. Беше обработил няколко от децата, но му трябваше и тази нощ, за да довърши започнатото. Искаше му се проклетите Келтънови най-сетне да си легнат. Реши, че има около час. После нямаше да има друг избор, освен да се откаже от плана.

Това не беше добре. А можеше да се окаже и фатално.

Докато Кошерът се тревожеше за президента, тримата Крадци бяха разтревожени от факта, че Майк Уилкис е близо до Конър.

Адам също беше с тях, подготвяше се за това, което щеше да се случи тази нощ. Долови познат глас. Лорън беше наблизо. Отмести вниманието си от Уилкис. Кошерът искаше той да сгреши и това изглеждаше добра идея. Но Адам имаше нужда Лорън да се махне оттук, и то бързо. Това, което предстоеше, изискваше пълно уединение.

Преплава над заснежените полета и през двора на къщата на Калаханови. После оформи ярка картина как снегът затрупва колата ѝ и я изпрати в ума ѝ като струя дим.

Влакчето тръгна по релсите, а Конър се зае със звуковите ефекти: свирка и пуфтене. После бутна една от линиите и тя се откачи.

В следващия момент прекрасният черно-месингов парен локомотив стигна до разместената релса и тупна посреди възхитително изработения малък град. Повлече се по главната улица, разбиваше магазини, събаряше улични лампи, блъскаше хората.

— Еха! — възкликна Роб в тишината, последвала този изключително реалистичен инцидент.

— Защо го направи? — попита Лорън.

— За да мога да го построя наново по нов начин. Хей. Сетих се нещо. Ще се връщате ли в града тази вечер?

— Да, живеем в града.

— Понеже снегът бавно затрупва колата ви. Всъщност бързо де.

Мислите трябваше да се набутват в ума на Лорън, но момчето просто ги засмукваше. Адам го огледа с уважение — наперено малко създание, аурата около тялото му бе невероятно по-сложна и цветиста от аурите на другите.

Адам се приготви да умре.

ГЛАВА 24

Конър се събуди и осъзна, че не е в леглото. Чуваше вятъра. И беше... прав.

Отвори очи. Бели летящи точици. Студ. До него имаше нещо кожесто. Това беше невъзможно, така че пак затвори очи. Отвори ги отново само за секунда, видя тъмнина, изпълнена с хиляди бели точици, и пак ги затвори. Направо ги стисна всъщност.

Обмисли ситуацията. Гостите си бяха тръгнали, той си беше легнал, майка му беше дошла в стаята му, гледаше го, после внезапно се разплака — избухна в сълзи без никаква причина. После дойде Дан и баща му и майка му се прегърнаха. След това се качиха в стаята си. Той пък беше заспал.

Без да отваря очи, се опита да разбере какво всъщност става.

И разбра: движеше се по улицата, но не ходеше, а по-скоро се плъзгаше във въздуха.

Което не можеше да е вярно, следователно все още спеше.

Отвори очи. И видя къщата — отдалечаваше се зад него.

Всичко това изглеждаше като сън, носеше усещането за сън, но звучеше и миришеше като истинския свят.

Много объркващо. С други думи — не беше сън, и все пак бе невъзможно да е реалност.

За секунда му се стори, че чува часовника в дневната, но беше вятърът — блъскаше се в клоните на борове на Изгубената земя, както Конър беше нарекъл големите дървета оттатък улицата.

Дърветата се приближаваха, а домът му се отдалечаваше. Около него подскачаха три големи кожести глави.

Задави се, понечи да изкрещи, но се овладя. Трябваше да остане спокоен. Това беше контакт, трябваше да покаже всичките си способности и целия си интелект. „Можеш да се справиш“, каза си.

Но те го бяха похитили.

Добре, това беше лошо, той беше отвлечен от тези създания, нямаше съмнение и не можеше да бъде отречено. Можеше ли

отвлечането да е за добро? Ако наистина искаш да се срещнеш честно с някого, защо просто не позвъниш на вратата?

Осъзна, че чува нещо странно в лявото си ухо, нещо като дълбоко виене, ако подобен звук можеше да съществува. Посегна към ухото си и докосна слушалка. После видя, че едно от едроглавите същества носи емпетри плейър. Оттам не се носеше никаква музика, само този странен шум.

Извади слушалката от ухото си и веднага падна в една пряспа. За миг остана да лежи, мъчеше се да разбере на какъв принцип работи устройството. Беше звук, звук, който му позволяваше да преодолее гравитацията. Как ли работеше? На какъв принцип? Не, да не се беше побъркал — щеше да го разгадава по-късно това проклето нещо!

Създанията кръжаха наоколо с отворени уста и ръце, опрени на бузите. Не изглеждаха застрашително. Всъщност точно обратното — също изглеждаха уплашени. После едно от тях протегна слушалката към него, не към ухото, а към ръката му.

Той се вгледа в нея. Те се рееха и клатеха глави.

„Моля“, появи се приятно звучащ глас, същият, който беше чул при предишната среща с извънземните, когато и Поли беше с него.

Не, нямаше да ги последва в гората. Побягна към къщата.

„Какво можем да направим, за да ти помогнем да не крещиш?“

„Той не крещи, глупако, той бяга.“

Конър затича по-бързо, краката му затъваха в снега.

— Татко! Мамо! Помогнете ми! Помогнете ми!

Съществата жужаха около него като гигантски мухи. Онова със слушалката летеше точно пред него, лице в лице — и през цялото време му я протягаше.

Къщата беше по-далече, отколкото си мислеше. Беше трудно да тича през снега.

После създанието сякаш се устреми към главата му. „Съжалявам! Съжалявам!“

Слушалката пак беше в ухото му и той пак увисна във въздуха. Отново я измъкна и падна в снега, изправи се, побягна...

Влезе в двора, падна, изправи се, подхлъзна се на заледените камъни и падна пак. Запълзя, стигна до вратата, надигна се и задърпа дръжката.

Заклучено.

— Татко! Мамо!

Малката лампичка на звънеца светеше. Той посегна да го натисне.

„Трябва.“

„Не можем.“

„Конър, престани!“

„Влез в него, идиот такъв. Веднага!“

И тогава Конър усети нещо, което са изпитвали съвсем малко човешки същества. Почувства как нещо се движи в тялото му, приплъзва се нагоре по червата му, сякаш е живо.

Разбира се, тримата Крадци можеха да го зашеметят с малка струя газ и да го отнесат, където си поискат, но не ставаше въпрос за това. Кошерът беше наясно, че Конър трябва да бъде опитомен.

Ужасен, Конър се погледна. Гърдите и коремът му бяха голи, горницето на пижамата се вееше разкопчано. Нещо грееше през тялото му и минаваше през гърдите му нагоре към главата. Ярка светлина гореше под кожата му — във формата на змия, която се усукваше и се извиваше в него.

Той извика, опита се да стисне гърдите си с ръце — нещото се стрелна в главата му и викът секна. Главата му за миг заблестя толкова силно, че целият преден двор засия. Висулките лед по капациите на прозорците отразиха синя светлина, ярка като фотографска светкавица.

После стана тъмно. Наистина тъмно. Защото Конър вече го нямаше... никъде. Не гледаше през собствените си очи, не това беше усещането. Това, което усещаше, беше толкова странно, че той трудно можеше да го повярва, но истината беше, че му се струваше, че е погълнат от тялото си, сякаш се беше озовал в собствения си стомах.

Това беше толкова свършено ново, че дори не можеше да го осмисли, камо ли да го обясни. В действителност беше под въздействието на електромагнитно поле, приложено много внимателно към два милиона определени неврона в мозъка му. Не беше магия. Не съществува магия. Съществува само неизвестното — в случая много

стара емпирична наука, огромни познания за функционирането на мозъка и тялото.

Обективно прецени, че е някакъв вид илюзия. И въпреки това страхът беше ноктестата лапа, стиснала сърцето му.

Усети как тялото му се обръща и започва да се отдалечава от къщата. Колкото и усилия да полагаше, не можеше да се върне в главата си и да възвърне контрола върху движенията си.

Опита се да повика баща си, после — обзет от паника — полицията. Не подейства. Не можеше да накара гласа си да се появи. Отчаян, Конър си помисли колко ще тъгуват родителите му — и така и нямаше да разберат какво точно му се е случило.

„Помощ! Моля, помогнете ми!“

„Ние ти помагаме.“

Усети, че се обръща, усети краката си да потъват в снега, усети как се блъска в нещо с гърди.

„Сега ще се отдръпна от теб — каза гласът. — Недей да бягаш.“

След миг започна да се изкачва в тялото си. След още един миг отново виждаше през очите си.

Вятърът повя, боровете застанаха, снегът се посипа. Беше дълбоко в Изгубената земя, толкова навътре, че наоколо нямаше нищо освен борове. Никакви светлини, никакви къщи, просто бледите отблясъци на снега.

„Ние сме тримата Крадци, но не те откраднахме.“

„Напротив, направихме го.“

„Млъкни.“

— Чувам ви.

Никой не помръдна.

Добре осъзнаваше загадката, с която се сблъсква. Забележително, наистина. После видя движение сред дърветата и се появи четвърти сив. Не беше нисък и трътлест като останалите трима. Движеше се с грацията на танцьор.

Спря зад тримата и вдигна дългата си тънка ръка, досущ като индиански вожд или някакъв шаман. Конър не видя мускули. Значи самата кожа съдържаше милиони микромускулчета. Или пружини.

Съществото направи крачка към него. Конър отстъпи. То се приближи.

Конър изкрещя с всичка сила:

— Махни се! Махни се!

После притисна устата си с ръце, наистина изненадан от себе си. Но там имаше повече от един. Конър и другият, малкото дете само в гората, беше все още наистина, наистина уплашено и не се интересувахе от факта, че това е контакт, че е исторически и невероятно важен миг, контакт, който той ще осъществи — съвсем не.

Другият Конър отново пое контрола и побягна, просто хукна, не се интересувахе накъде, по-навътре в Изгубената земя, под и покрай огромните надвиснали дървета, в закътани места, където не беше стъпвал човешки крак.

И колкото повече бягаше, толкова повече ужасеният Конър изместваше любопитния Конър, и толкова по-диво и безцелно ставаше бягството му.

Затрепери от студ. Когато не беше близо до сивите, пижамата не беше достатъчна защита срещу снежната буря. Те правеха нещо, което го поддържаше жив. Любопитният Конър се замисли: „Топлина без излъчване или сгъстен въздух, или нещо друго. Как ли го правят?“

Спря. Дъхът му излизаше на облаци пара, краката му пареха от студ, студът беше нечовешки, като във фризер.

Разплака се като бебе и се свлече на снега. Преглътна сълзите. Изправи се, разтреперан от студ.

Вятърът ревеше сред дърветата, засипваше го със сняг. Беше студен, толкова студен, че пареше, и той зави заедно с вятъра, но и най-силните му викове бяха толкова тихи в сравнение с него, че едва успяваше да долови собствения си глас.

Това беше нелепо. Беше тук, за да мисли, а не да плаче като идиот. Така че се огледа, за да се ориентира къде е.

Не успя.

Заподскача, за да се стопли. Но това не помогна — беше бос наред снежна буря, само по памучна пижама. Беше достатъчно запознат с опасността човек да умре от студ. Ако знаеше и температурата, можеше да изчисли до секунда колко ще издържи, преди да изгуби способността си да мисли и следователно да не може да се надява да оцелее.

Никога не се беше замислял особено за смъртта, но сега го направи, защото му се стори, че след малко ще последва неизбежното. Вече започваше да се вкочанява, а това беше много лош признак, беше

предизвестие на приближаващия край. Разбираше това. След малко щеше да заспи, а после щеше да умре — никога нямаше да се събуди.

— Татко! Мамо! Помощ! Ей! Ей!

Смешно, безполезно усилие.

— Сиви! Ей! Готов съм да преговарям. Ей!

Нищо.

Как можеше той, толкова интелигентно момче, да се държи като пълен идиот? Беше провалил контакта и щеше да замръзне и да умре.

Опита се да тръгне, но краката му отказаха да помръднат. Мускулен спазъм, доказателство, че вече измръзва.

Не искаше да умре, преди да е целунал момиче и да е публикувал първата си статия. Преди да е карал кола. Е, като се изключи онзи път, когато с Поли откраднаха колата на Крис Джефърс. Всъщност няколко пъти. Крис така и не разбра — нали си беше разсеян като професор от филмчетата.

Пижамата му изплющя на вятъра, снегът вече почти не се топеше на лицето му. И той се помоли:

— О, Господи, стига да те има... аз съм Конър Калахан, помогни ми.

Светът потъна в тишина. Той погледна дясната си ръка. Виждаше как снегът се сипе по нея, но не го усещаше. Всъщност усещаше нещо много странно, някакво треперене в петите. Разпростря се по стъпалата му, после го усети и в дланите си. Сетне пропълзя по ръцете и краката му, носеше му топлина, също като дебелото одеяло, с което го завиваше майка му.

А после иззад дърветата се подаде лице — с огромни очи и мъничка уста, изразяваща изненада, страх и загриженост едновременно.

„Господи — помисли си Конър. — Приличат на буболечки.“

„О, не.“

— Няма да бягам, успокой се. Докато ме топлите, сте ми приятели.

„Какво казва?“

„Нямам представа.“

В снега — на тънките си крака — се появи високият сив. Тялото му трептеше от светлина, сякаш беше увито в примигващи преливащи се дъги. Очите му блестяха и дърветата се отразяваха в тях — и сякаш

по някакъв начин усилваха светлината. А после той забеляза красива фигура в очите на съществото — човек, излъчващ светлина, съставена от хиляди цветове.

Огледа се, опита се да види този човек. И помръдна ръка, и разбра, че това е всъщност той. Погледна ръката си и видя, че тя изобщо не блести. Блясъкът беше само в очите на сивия. Беше чувал за аурите и че има хора, които могат да ги виждат. Знаеше и какво в действителност съществува около човешкото тяло: слабо електрическо поле, породено от нервната система. Очите на сивия по някакъв начин усилваха способността му да вижда.

Високият сив се приближаваше. Другите трима зажузаха неспокойно.

— Добре — каза момчето. — Аз съм Конър Калахан. Ще го направя. Надявам се.

„Говори ни в главата си. Оформяй думите в съзнанието си, но не ги изговаряй на глас. Ще те чуваме по-лесно.“

Чу го съвсем ясно. Глас, който се появява право в главата ти, сякаш си със слушалки. Опипа за слушалката, но тя беше изчезнала.

— Как го правите?

„Не мога да те чуя.“

— Какво... не. Тъж... — „Как го правите?“

„Не знам. Ти си единственият човек, с когото успяхме. С другите трябваше да използваме картини... образи. Те не могат да ни чуят.“

Високият беше съвсем близо. Беше с рядка бяла коса и сбръчкано лице.

„Стар съм. Всички сме стари.“

„Откъде сте?“

„Безкрайно време. Толкова сме стари, че сме загубили историята си.“

„Каква е задачата ви?“

„Ти си задачата ми.“

„Какво значи това?“

Нямаше отговор... всъщност имаше. Високият сведе глава.

„Плачеш ли?“

„Мисля, че да.“

„Защо?“

Сивият тръсна глава, после протегна ръце. Бяха дълги, пръстите бяха като змии, завършващи с нокти. Бавно, с треперещи ръце, Конър също посегна към него. Застинаха. Само няколко сантиметра разделяха пръстите им. И двамата трепереха.

Тримата други приближиха. Рееха се около високия, трептяха от поривите на вятъра.

Високият докосна бузата на Конър — с най-нежните пръсти, които можеше да съществуват. И тези пръсти не само го докоснаха, но имаше и нещо като електрически контакт.

„Малки приятелю, преди десетина минути допирът ми щеше да те накара да побегнеш пак. Но сега не бягаш.“

„Ще се прибера ли вкъщи?“

„Вкъщи...“

„Плачещ.“

„Да, плача.“

Сивият легна на снега. Тримата други го наобиколиха. После стана нещо, което Конър не можа да разбере. Носеха нещо черно, приличаше на буркан, отвориха го, отвъртяха капака за секунда. И извадиха три блестящи ножа.

И докато Конър наблюдаваше изумено, разрязаха високия сив, както баща му кормеше риба.

Убиваха го.

— Не! — изкреця момчето. — Спрете!

Един от тях се обърна към Конър, размаха ножа и Конър се дръпна, разпери ръце, за да покаже, че няма да им се бърка.

Тримата разпориха сивия от безполовите му слабини чак до главата, разделиха тялото му на две половини. И се видяха вихреци се светлини, милиони, милиони цветове — и Конър ги позна. Изглеждаха като безбрежно море от звезди, заснето от телескопа „Хъбъл“. Цялата вселена, по някакъв начин смалена и затворена в тялото на този сив.

Тримата го повдигнаха и момчето се люшна във въздуха между тях, вселената се разстиляше във формата на сив, снегът се вихреше около нея, снежинките влитаха и изскачаха сред безкрая от звезди.

Чуваше се мелодия, гласове, едновременно младежки и мъдри, и тоновете бяха толкова прекрасни, че Конър зяпна от изумление и му се поиска да изкрещи, защото това беше най-богатият, най-хубавият звук,

който беше чувал. Беше звук с миризма, сякаш розите в небесата бяха разцъфнали.

Тримата сиви и Конър въобще не бяха единствените свидетели на случващото се. Точно обратното — имаше огромен брой наблюдатели в гигантския кораб, който носеше основната група към Земята. Исполинската сфера вече беше на две светлинни години от Земята и забавяше ускорението си от 1947 година, когато се беше насочила към нея. Беше огромна, с диаметър хиляда мили, но все пак беше твърде малка, за да бъде засечена от земните телескопи. Всъщност най-вероятно нямаше да бъде открита, преди да застане в орбита около планетата, защото повърхността ѝ беше черна, създадена да поглъща светлинната енергия без остатък.

Вътре в странно свъсено небе блестеше малко слънце — миниатюрна звезда, само двеста метра в диаметър, създадена от сивите и способна да грее стабилно милион години, след което щеше да избухне и мигновено да изпари цялата сфера. Ако не успееха дълго преди този момент, едва ли щеше да има някакво значение: в сферата нямаше да е останало нищо освен прах.

Вътрешната част на сферата бе точно копие на пустинния дом на сивите: с градове, с бели къщи, увенчани с куполи. Около слънцето се движеше щит и петдесет часа мрак се редуваха с петдесет часа светлина във всяка част на сферата — същото време за ден и нощ, както на родния свят на сивите.

Тъй като нямаша нужда от нищо и не ядяха нищо, сивите нямаша икономически живот. Бяха се освободили от сексуалното възпроизводство преди безброй години, после бяха открили, че удоволствието идва от задоволените желания, а без нуждата от възпроизводство желанието угасва.

Щяха да се побъркат групово в този изолиран затвор, ако не бяха успели да последват триадите на земята в съзнанието на човека.

И сега наблюдаваха съсредоточено как Адам отдава цялото си същество, целия си опит, всичките си знания, всичко, което е, на Конър.

Очертанието на тялото на момчето се разтегли върху странното им небе — тяло, изпълнено със звезди. А заедно с него дойдоха вятърът, нощта и снегът.

Бавно, докато слушаха и усещаха, първо неколцина, после и други, все повече и повече, надигнаха глави и се изправиха. Високите и изящните, ниските и набитите, всички те — невъобразимите милиарди — станаха.

После се издигнаха от белите си градове, литнаха като безброй реещи се орли и изведнъж стана ясно какво се случва. Тези създания, които не можеха нито да се смеят, нито да се усмихват, правеха единственото, с което можеха да изразят чувството, което не бяха познавали от толкова време — танцуваха от щастие.

Странната фигура се въртеше около Конър, главата ѝ се смаляваше, краката и ръцете се удебеляваха, тялото се превърна в течност от звезди, приемаща различна форма, формата на човешко същество — и ставаше все по-ярка.

Всяка снежинка, която се докосваше до нещото, се разтапяше в малко облаче пара и всичко беше невероятно красиво — димящият сняг и светлината, и мелодията, която се носеше, сякаш самият вятър се беше научил да пее.

Конър се чувстваше наистина странно. Усети пулсиране в корема и по гръбначния стълб, разпространяваше се навсякъде, дори в очите и пръстите на краката му... и той осъзна, че нещото също вибрира.

— Мамо...

То се приближаваше към него.

— Мамо!

После напевът го обгърна отвсякъде, беше в него и гърдите му пулсираха с него, и се почувства, сякаш се е издигнал над земята или внезапно е станал много голям, и за миг снежинките, които изглеждаха като звезди около нещото, се появиха около него и оформиха една наистина огромна вселена от звезди.

После отново стана тъмно и Конър се свлече в снега. Не можеше да се изправи. Беше невероятно слаб и когато затвори очи, видя вселената в главата си, видя я също и като погледна дланите си — звезди се въртяха вихрено под кожата му.

Тримата сиви притиснаха високия и разрезът в тялото му се затвори. А после той се издигна във въздуха между тях и четиримата полетяха в бурята, поклащаха се и жужаха.

— Ей! Чакайте! Нали ще преговаряме!

Пак му стана студено. И вече не можеше да види звезди в тялото си. Вятърът виеше и Конър крещеше в агония.

Чу се бумтене и в снежното небе се появи голяма черна сянка. После надолу се стрелна синкав лъч и започна да шари по земята.

Светлината блестеше толкова ярко, че Конър едва успяваше да я гледа. Ясно му беше, че това е хеликоптер и че е дошъл, за да го спаси, и той се надигна и запълзя към една полянка, размахваше ръце и крещеше:

— Тук съм, тук съм!

Въздушната струя от перките го блъсна и с нея дойде свирепият, вледеняващ студ. Конър извика, стисна главата си с ръце и се обърна настрани.

— Конър! Конър Калахан! — повика го глас, едва доловим през рева на перките и виенето на вятъра.

Беше човек с каска, не сив — слизаше по въжена стълба от хеликоптера. Лицето му беше скрито зад предпазното стъкло на шлема, но гласът му беше силен и, най-вече, нормален.

Хеликоптерът изрева и изчезна в бурята. Мъжът застана пред Конър, приклепна и бързо го уви в одеяло.

— Ще те заведа у вас, момче.

Конър го прегърна. Мъжът също го прегърна с яките си ръце. Носеше топли ръкавици.

— Хайде, приятел. — Конър не беше малко момче, но мъжът беше наистина едър и силен и го вдигна лесно. — Трябва да те стоплим възможно по-бързо.

Беше толкова приятно да го носят, че Конър просто отпусна глава на рамото на мъжа и остави топлината на одеялото да го обгърне. Мъжът закрачи бързо, а той гледаше как дърветата се плъзгат покрай тях.

— Конър, ще ти се случат много нови неща, разбираш го, нали?

— Започвам да го разбирам.

— Ще ти трябва учител. Учителка. Вече я познаваш. Лорън Глас. Винаги можеш да разчиташ на нея.

— Кой сте вие?

— Няма значение. Просто съм загрижен за благополучието ти.

Той усети, че това е истина: от този мъж се излъчваше добрина, почти осезаемо.

— Наистина се радвам, че ме намерихте. — Конър затвори очи.
— Спи, дете — каза мъжът и задържа главата му до рамото си...
После някой го разтърси. Той се сепна, смъкна одеялото — и седна в леглото.

— Тате!...

— Викаше насън, сине.

— Бях... навън. Бях навън и... — Беше толкова прекрасно да види баща си, че просто го прегърна. — Всъщност не беше сън. Не беше. Бях в гората с...

„Конър, не!“

— Какво?

— В гората, Конър?

— Имам предвид насън. Очевидно. Виж, хайде да си лягаме.

Конър го пусна и легна. Баща му не помръдна. „Добре, нека остане.“

„Защо да не му кажа?“

„Когато дойде време, Конър. Всяко нещо с времето си.“

Гласът беше по-различен, забеляза Конър, по-звучен по някакъв начин, ехтящ.

„Кой си ти?“

„Кошерът.“

„Какво е Кошерът?“

„Конър, ние сме близо седем милиарда и имаме нужда от помощта ти.“

— Шегуваш се.

„Шшт.“

— Какво? За какво да се шегувам?

— Хайде да спим, тате...

— Естествено, Конър... разбира се.

Чуваше ги как пеят, същата мелодия, която се бе носила сред дърветата. Усети по неясен, неопределим начин огромно море от сенки, което сякаш бе изтъкано от числа, думи и тази дълбока песен. Беше познание, реши той, толкова високо и фино, че беше като нежна музика, невероятно проста и изключително чиста.

— Нещо става с мен, татко.

Очите на Дан се напълниха със сълзи.

— Конър, изглеждаш като изтъкан от звезди.

— Наистина ли?

Дан не можеше да проумее. Синът му изглеждаше като същество, направено от нощното небе, тялото му сияеше също като планетария от неговото детство, и се носеше песен, красив глас напяваше песента, с която майка му го беше приспивала като съвсем малък.

Докато Конър се унасяше в сън, звездите в тялото му угасваха. Дан остана със спокойно дишания си син, потънал в дълбокия сън, който благославя и лекува детството.

Кейтлин дойде и той стана.

— Чудо — каза й. — Кейтлин, чудо.

Прегърна я.

— Какво искаш да кажеш?

Той не можеше да го обясни, не и така, както беше станало.

— Просто ти благодаря, че ме дари с такъв наистина прекрасен син.

Тя склони глава на рамото му. После, ръка за ръка, се запътиха към спалнята си.

Навън продължаваше да вали и снегът бавно запълваше отпечатъците от стъпките на мъжа с маската, който беше донесъл Конър в дома му, без да бъде забелязан, и го бе оставил в леглото.

ГЛАВА 25

Майк отново отиде да провери Келтънови. Ама как можеше да си лягат толкова късно! Този път обаче самотна мътна светлина се процеждаше само от прозореца на банята на горния етаж.

Той притича през широкия път. В далечината видя проблясък и му се стори, че чува вик. Минутата внимателно наблюдение и напрегнато ослушване донесе само съскането на снега и виенето на вятъра.

Вдигна поглед към небето. Според прогнозата по радиото бурята нямаше да утихне до сутринта. Това беше добре — снегът щеше да скрие следите му.

Мина отзад, през градината, където през пролетта щяха да нацъфтят множество цветя. Всеки намек за отпечатьци от стъпки щеше да е по-труден за забелязване тук. Огледа вратата и прозорците и откри един незалостен. Предпазливо го огледа за алармена система, отвори го и се вмъкна.

Затвори прозореца. Застана напълно неподвижен, за да свикне с шумовете, изпълващи къщата. Извади етера. Първото предизвикателство щеше да е кучето. Беше се събудило, но скоро щеше да заспи пак, стига миризмата му да не достигнеше до ноздрите му. Мирисът на етера обаче щеше да я заглуши.

Затвори очи и се заслуша. Трябваше да намери животното. Влезе по-навътре, през трапезарията и към стълбите в антрето. Кучето спеше на площадката. Инстинктът му на пазач беше да блокира пътя.

Уилкис направи една крачка, после още една. Можеше ли да го заобиколи? Качи се още малко и спря на стъпалото точно под площадката.

Нямаше да може да прескочи кучето. Значи трябваше да използва етера. Клекна и внимателно долепи напоената с етер кърпичка до муцуната на животното.

Изчака. Дишането на кучето стана по-дълбоко. Гърдите му започнаха да хриптят. Можеше да го убие. Щеше да е хубаво — ненавиждаше кучетата и вонящите им изпражнения и безмозъчното им

умилкване около хора, които не заслужават дори един поглед. Като това семейство дебеланковци.

Придобил увереност, Уилкис прекрачи кучето. Прецени, че родителите ще спят най-леко, затова ги имплантира и хипнотизира първи. Хипнозата беше прост процес, отнемащ само минути. Тайната се състоеше в това, че думите се повтаряха в определен ритъм, който караше субекта да ги разглежда като част от собствените си мисли. Сутринта тези хора щяха да се събудят, озлобени срещу Конър. Когато попаднеха в обхвата на неговия предавател в града, дразнението в темпоралния им лоб щеше да накара гнева да прерасне в неконтролируема мания.

След като приключи с родителите, се премести при момчетата и със завидна ефективност обработи и тях.

И просто така, всъщност безпроблемно, въпреки ужасяващо бавното начало, мисията му на Оук Роуд беше изпълнена.

И тримата Крадци го чуха по едно и също време: дъх, излизащ през ноздрите, който се усилваше. Видяха Уилкис да излиза от къщата на Келтънови. „Добре — каза Кошерът. — Оставете го да си тръгне.“ За миг обаче се появи неясно подозрение, когато ничия душа не се откъсна от сградата. Ако Уилкис вярваше, че едното от децата на Келтънови е неговата цел, защо не го беше убил?

Разбира се, щеше да се опита да заблуди сивите. Не би желал да разберат, че е извършил убийството. Сигурно беше направил нещо, което щеше да направи смъртта да изглежда като злополука.

Кошерът накара единия от тримата Крадци да проследи как Уилкис се отдалечава с колата си и Две се вслуша в кафявото мърморене на съзнанието му, докато се отдалечаваше. А после светът отново стана тих и той се присъедини към събратята си, за да занесат Адам до спящия Конър.

Адам все още не беше изцеден докрай. В него оставаха структури мисъл, които щяха да организират съзнанието на Конър. Тези структури бяха сърцевината му, поддържани от невероятно сложно поле от електрони в постоянна суперпозиция. Като такива те бяха едновременно в Адам и бяха Адам, и освен това бяха навсякъде другаде във вселената, потенциално способни да обхванат цялото

познание. Това ядро не можеше да бъде имплантирано в Конър, докато останалата част на Адам не улегнеше в него — иначе ядрото щеше да изпепели нервната система на момчето като излязла от контрол ядрена реакция.

Предаването на тази последна част щеше да доведе до крайното унищожение на Адам — в действителност това беше същността на Адам, онази част от него, която се усещаше истинска и жива. Тук и сега беше мигът, в който Адам щеше да изпита истинската смърт.

Беше уплашен. Крадците също. Това беше невъобразимото нещо, от което, колкото и безчувствени да бяха, всички сиви все пак се страхуваха. Последният край, където всеки спомен за „аз-а“ изчезва и всички дълги години, изживени без емоция и следователно без смисъл, се стапят в безполезна празнота.

Целият Кошер наблюдаваше, затаил дъх, изпълнен с тъга — всички се надяваха, че Конър ще намери начин да ги спаси, че след тази смърт няма да последва друга.

Крадците се вмъкнаха в къщата през вратата в мазето. Устремиха се бързо в тъмнината към Конър. Разпънаха тялото на Адам, вече слабо и бледо като призрак, и го издигнаха над момчето.

Адам се чудеше какво ли е усещането да умреш в някой друг. Страхуваше се, толкова се страхуваше, че в гората беше заплакал.

„Спокоен съм. Готов съм.“

„Обичаме те.“

„Направете го.“

Усети как се стапя в момчето, как се сипва надолу нежно, но неотклонно, като зора. Всичко, което му помагаше да се свърже с и да разбере хората, това, което беше научил от Имън Глас и Лорън Глас, се процеди в спящото дете.

Беше дал на Конър всичко, което знаеше, което предците му знаеха за вселената. Сега му даваше и себе си. С всяка малка част от същината си, която се отделяше и се вливаше в гладната нова нервна система, разпростираше се като огън в момчето, той усещаше не съжаление, а преливаща радост, усещане, което не беше предполагал, че може да изпита.

По този начин, докато умираше, това древно същество възвърна всичко, което времето и възрастта му бяха отнели, някога богатия дух

на сивите с любовта му към истината и възхищението пред величието на вселената.

Бяха минали еони, откакто някой сив беше чувствал. Сега обаче преживяването на Адам се разнасяше из необятния космос и целият Кошер чувстваше заедно с него страданието и радостта от неговата смърт.

Сивите запяха в своите окови, когато почувстваха — всеки от тях — лъч надежда, какъвто не бяха изпитвали след деня, в който бяха напуснали планетата си и бяха започнали дългото си пътуване през небесната пустош.

Просто дойдоха, извираха отнякъде, вода сред безкрайната пустиня на сърцето му, сълзите на Адам — сълзи на радост.

Образи проблеснаха в съзнанието на Конър, дългата и невероятна история на човека и на сивите, танцьори, изпълняващи таен танц, стъпките им се измерваха в еони. Конър видя, че хората като вид са живели преди, че е съществувала друга цивилизация и друга наука, изградена върху други закони, по време, когато светлината на човешкия ум е била по-ярка. Видя трагичния дълъг залез, който наричаме история, и чу в него безнадеждните напеви на египтяните, докато те строяха лодки, които никога нямаше да достигнат небето, и мрачния, извисяващ се тътен от човешки гласове, който означаваше началото на модерния свят и невежите орди, които сега населяваха земята и изсмукваха всяка зеленина и живот. И докато това видение преминаваше през него, чу тежките барабани на времето.

И така всичко свърши. Адам изпълни предназначението си: умря. Последната светлина на призрака потрепна и угасна във въздуха над леглото на Конър.

И стана тъмно.

За добро или за зло, тази част от мисията на сивите беше завършена. Те претърсиха съзнанието на Конър за спомени, които щяха да го защитят от огромните познания, вече заложили в него. Щеше да е нужно време, преди да може да ги извлече и да започне да ги използва.

Огледаха се из къщата и видяха, че е вложил най-много усилия в прекрасните си влакчета. Това щеше да му даде невероятно ярък сън.

Конър се озова в собственото си градче, под собствените си улични лампи, а всички останали бяха ужасни и пластмасови и се визираха в него с нарисуваните си очи. Тротоарът под краката му беше пластмасов, дърветата бяха от стиропор. Изпищя свирка и собственият му влак профуча покрай него, невъзможно огромен, изпод колелата му изскачаха искри.

Конър не можеше да помръдне. Пластмасовите лица на околните се визираха безизразно в него. После видя огромен сияещ гигант в сенките на небето, видя собствената си ръка, огромна, да се спуска. Чу как релсите проскърцват, докато се разкачваха.

Беше в капана на собствената си влакова катастрофа, по някакъв начин станал едно от пластмасовите си човечета, вдървен и неподвижен като тях. Искаше му се да побегне, отчаяно желаше да се махне от тази улица, защото знаеше какво ще се случи. Но не можеше да помръдне. Наблюдаваше, скован от ужас, как светлините на влака просветват зад дърветата отляво, как локомотивът с тътен връхлита към завоя и с учудваща елегантност изскача от релсите и се устремява към него... колелата му се въртяха бясно, предният фар беше като око на циклоп.

Топла ръка го докосна по челото.

Майка му беше дошла.

— Ей, господинчо — каза тя. — Ще събудиш всички на Оук Роуд, ако не изключиш този влак.

— Уф... сънувах, че съм в градчето.

— В градчето?

— Че съм едно от човечетата. Не можех да помръдна... а влакът идваше право срещу мен.

Кейтлин го прегърна.

— О, миличък. Мама и татко са винаги тук, за да прогонят кошмарите.

И той усети дълбочината на любовта ѝ със сила, каквато не беше усещал никога. Обожаваше майка си, тя беше най-красивата, най-умната, най-милата — беше като баща му, наистина най-добрата.

Невидими, тримата Крадци насочиха ума му към определен спомен от един далечен пролетен ден, когато люляците на моравата бяха разцъфнали и всички листа бяха свежи и зелени, а той се беше

появил от небесата, малка тайна искрица, и се беше спуснал към къщата, и я беше видял спяща, с голям корем, беше се приближил и беше влязъл в нея, и беше останал да лежи там, в уюта на утробата ѝ.

— И аз те обичам — промълви той. Беше толкова хубаво да я прегърне, имаше чувството, че се е издигнал на половината път към рая.

През тази неспокойна и тежка нощ Дан остана буден. Беше решен да попречи на извънземните да отвлекат сина му. Докато слушаше как Кейтлин говори нежно на Конър, се усети излишен, отритнат, и тази мисъл го натъжи. Жена му се опитваше да му прости, знаеше го, но имаше някакъв хлад между тях, който дори при най-нежните му опити — да я целуне, да ѝ говори за любовта си — не можеха да изличат. Обичаше ги, и двамата. И все пак не се чувстваше свободен да се присъедини към тях, не и когато си общуваха толкова задушевно.

За да избегне връщането към брачните си проблеми, насочи ума си към казаното от хората от военновъздушните сили. Странни, наистина странни твърдения. Лъжи, разбира се, на някакво ниво.

Щеше да предпазва Конър от тях, докато не му разкриеха истината. Имаше ужасни места в този свят, но Конър нямаше да попадне на някое от тях, не и ако той можеше да направи нещо по въпроса.

Твърде неприятно, че Кейтлин не можеше да се справи с мисълта, че е похищавана. Какво толкова, случваше се с най-различни хора, човек само трябваше да прочете няколко книги по въпроса.

И все пак тя имаше известно право. Въпреки че в момента вярваше в това, защото двамата военни го бяха потвърдили официално, как беше възможно нещо подобно да е истина?

Затвори очи, но не успя да заспи. Сънят беше далече.

Умът му се върна към Кейтлин. Беше казала, че го е превъзмогнала, че разбира. Бяха се любили и беше приятно, но не беше както преди. Имаше тънък слой емоционален лед, който просто отказваше да се разтопи, и сега, в този уязвим час, Дан се замисли, че това може би е началото на раздялата им.

Отвори очи. Кейтлин пееше приспивна песен. Пееше по-хубаво от него и той беше сигурен, че успокоява Конър по-добре.

Дали тайно не искаше да се разделят, може би дори да се разведат? Не — и все пак, може би да. Може би все още не го беше признала пред себе си, все още не. Но щеше. Страхуваше се, че тя ще го направи. Кейтлин беше най-прекрасният човек, когото познаваше. Как беше успял да се издъни така? Нямаше да намери друга Кейтлин, не и в този живот. А Конър — как щеше да живее без Конър? Конър бе огромна част от него, навярно така бе за всеки баща. Не можеше да се откаже от сина си. Да е баща и съпруг беше станало смисъл на живота му.

Чу как Кейтлин излиза от стаята на Конър. Вместо да я заговори сега, веднага, той се престори, че спи. Чу я как се приближава, усети как присяда на леглото и долови как въздъхна. После легна до него. Обърна се с гръб. Дан полежа мълчаливо известно време, после посегна и докосна рамото ѝ.

Тя с нищо не показва, че е усетила докосването му. Нощта се проточи. След малко обаче Дан долови движение в стаята. Отвори очи и с изненада видя, че е Конър.

Синът му се приближи до леглото на пръсти. Погледна ги. Дан го беше видял като дете, изтъкано от звезди, но сега синът му изглеждаше съвсем обикновен.

— Конър?

Момчето се усмихна, но не каза нищо.

Кейтлин се размърда.

— Какво става?

Конър хвана ръката ѝ, после ръката на Дан, и ги притисна една към друга. Останаха така, смълчани в нощта, едно семейство, плаващо из океана на неизвестността.

ЧАСТ ОСМА

ТАЙНИ ВОЙНИЦИ

... докле се не скъса сребърната верижка и не се съдере златната превръзка, и не се строши стомната при извора, и не падне колелото над кладенеца.

И ще се върне пръстта в земята, каквато си е била; а духът ще се върне при Бога, Който го е дал.

Еклесиаст 12:6-7

ГЛАВА 26

Конър стоеше в края на игрището, колкото се може по-далеч от другите деца. Беше пращал съобщение след съобщение вкъщи и на мобилните телефони на майка си и баща си, но те все още не му бяха отговорили, а звънецът всеки момент щеше да удари и той трябваше да се върне при другите деца, а не можеше да понесе това.

Щом се приближеше до тях, чуваше странни гласове, много смущаващи, защото разбираше, че това са мислите им. А което беше още по-лошо, те го мразеха и това дълбоко го нараняваше.

Спомняше си изтеклата нощ изключително ясно. Сивите му бяха направили нещо, бяха използвали наука, толкова напреднала, че той дори не можеше да започне да разбира смисъла ѝ. Бяха го променили обаче и сега беше белязан, и завинаги щеше да е белязан от величието на онзи миг.

Преди малко, когато Конър излезе на игрището, Уил се обърна към него:

— Как е, приятел? — Подвикна весело и дружелюбно, но вътрешният му глас крещеше: „Ще ми се да взема нож и да ти изрежа сърцето, тъпо копеле“.

Сега, докато ги наблюдаваше как играят, смеят се и се мотаят... и хвърлят погледи към него от време на време, скришом, Уил и Кев, и Дейвид Роланд, и Лани Фрир — дори сладката Лани Фрир, която си беше представяла как ще се промъкне зад него и ще го потупа по рамото, а когато той се обърне, ще го заплюе в лицето.

Беше се опитала да го направи, беше го потупала по рамото, но той побягна. Беше като в някакъв кошмар — да е наясно със замислите ѝ.

Не всички деца имаха подобни мисли. Поли нямаше, слава Богу. Мислеше само колко е ужасен от Конър. Обмисляше как да накара родителите си да се преместят и му ставаше зле всеки път, когато трябваше дори само да погледне Конър. После се усмихваше и казваше:

— Няма я вече бандата. Няма я. — И щракваше с пръсти и казваше: — Пуф!

Но умът му крещеше: „Махни се от мен, ти си чудовище, махни се от мен!“

Най-после видя колата на майка си, изскочи през портата и изтича почти на средата на платното. И щом майка му спря, скочи при нея.

— Какво е станало? Да нямаш температура? — „Не изглежда болен, изглежда ужасен. Да не са го тормозили? Ах, този проклет Поли! Бедното ми момченце, твърде дребен е за единадесет, бебчето ми...“

Той я гледаше. Устните ѝ не помръдваха. Притисна се към вратата, но това не беше достатъчно, все още можеше да чуе съжалителния глас, а не искаше да е така, искаше майка му да го вижда като силен и уверен.

— Конър? — „Какво става сега? Боже, толкова съм уморена... онова проклето момче...“ — Миличък, какво има? Защо ме гледаш така?

Усмиваше се, но това не беше истинска усмивка, Конър разбираше истината: майка му съвсем не беше толкова щастлива, доволна и изпълнена с енергия, колкото се опитваше да покаже пред него. Беше ужасно разстроена и толкова изтощена, че миналата нощ беше пожелала собствената си смърт.

— Няма да умираш — изкрещя той.

— Какво? Защо да умирам? Конър, какво ти става? Защо искаш да се прибереш вкъщи преди края на часовете?

— Мамо — прошепна той. — Толкова те обичам...

— О, миличък, и аз те обичам. Какво стана, защо искаш да си тръгнеш от училище? — „Защо не може да се справи? О, обичам те, наистина те обичам.“

Как можеше да ѝ каже, че децата искат да го убият? Мислите им се завърнаха, представите на онези, които го застрелваха, на другите, които си въобразяваха, че ще го ритат, докато умре, ще го заколят, ще го удушат — но винаги се усмихваха, винаги. Как можеше да ѝ разкаже за това?

Майка му отби колата, спря и се обърна към него.

— Скъпи — каза и протегна ръка към него, — какво е станало? Защо искаш да се приберем? Какво има, Конър? Поли и приятелчетата му ли те тормозеха? Защото ако това проклето момче...

Яростните мисли, съпровождащи думите, изгаряха черепа му като нажежено желязо. Майка му искаше да зашлеви Поли, да набие Маги Уорнър, да ги избие всичките, целия клас...

— Мамо! Не, мамо! Не, не е Поли. Поли не е направил нищо лошо днес. Дори се държи по-добре отпреди.

— Тогава защо ми каза да дойда веднага? Прекъснах си часа и дойдох — ето ме. Но ти не си болен, не си се ударил, децата не са те ядосвали. Защо ме извика, Конър? Моля те, кажи ми.

Опита се да не слуша мислите ѝ, но ги чуваше, а тя си мислеше: „Какво не е наред с момчето ми?“ — и тази мисъл я плашеше.

— Мамо, трябва да се прибера вкъщи.

— Значи не е станало нищо? Ти просто...

— Трябва да се прибера вкъщи.

Кейтлин въздъхна, обърна и подкара към училището.

— Спешно е.

— Добре, кажи защо е спешно.

Не можеше да ѝ признае, че чува чужди мисли, включително нейните. Как би могъл да го направи? Затова отвърна:

— Ако не ме откараш вкъщи, ще ти се разсърдя. Много.

Тя вдиша рязко. После пак обърна колата. „Божичко, Лицето му. Сякаш се е побъркал! О, Господи, същото е като на дядо. Може ли и той да е шизофреник, ще бъде ли прокълнат с това страдание? Помогни му, помогни му, Господи!“

Той се усмихна — блестяща, празна усмивка.

— Добре — каза Кейтлин. — Прибираме се вкъщи и ще измислим някаква игра.

Не искаше.

— Никога не си ми казвала, че в рода ни е имало шизофреници.

Гласът ѝ трепна, както когато се опитваше да скрие нещо:

— Защо мислиш така?

Трябваше да наблюдава устните ѝ, за да види дали се движат, „и съм твой син, и те обичам толкова много, че дори не можеш да си представиш“.

Кейтлин го погледна. Очите ѝ бяха пълни със сълзи.

— Четеш ми мислите.

Не можеше да я лъже, не можеше да постъпи така с майка си. Но искаше, отчаяно желаше да го направи.

— Знаеш какво мисля.

Той не отговори.

В лицето ѝ внезапно се появиха други лица, преливаха едно в друго с мързеливите движения на шаран, изплуващ от сенките на водоем. Тя беше трептяща маса от сменящи се очи и устни, очертания и коси. Прошепна с глас, съвсем различен от обикновения ѝ глас, и той разпозна гласа на душата ѝ, истинския ѝ глас:

— Знам какво правиш, Конър, но не се прави така. Това са тайни на душата...

Завиха по Оук Роуд и стигнаха до вкъщи, и Конър беше много, много щастлив да отвори вратата на колата и да се измъкне, да изтича по стълбите и да се махне и оттам, да намери място, където няма да му се налага да слуша мисли.

— Конър?

— Трябва да отида до тоалетната, мамо!

Прескачаше стъпалата, вмъкна се в банята и хлопна вратата.

— Конър добре ли си? — „Ако е заключено...“

— Добре съм, мамо.

„Не е.“

— Влизам.

— Мамо, на тоалетната чиния съм.

— О, за Бога, аз съм ти майка!

Дръжката се превъртя и в отблясъка на месинга той видя хора да се движат в ярко осветени стаи. Погледът му се фокусира и внезапно той се озова в една от стаите. Келтънови бяха там и беснееха, биеха се и крещяха, и се блъскаха като животни. Картини падаха от стените, а кучето им се беше извило в безумните си опити да се изпохапе... После майка му влезе и клекна до него на пода, където беше паднал, и видя момче, което вървеше по пътека, оградена от разцъфващи дървета и огряна от златната слънчева светлина. И разбра какво го е запратило на пода, каква мъка. Това беше пътеката, която водеше към земята на мъртвите.

— Мамо — прошепна той. — В опасност съм.

Тя го притисна към гърдите си и Конър разбра, че е видял нещо, което ще се случи скоро, когато слънцето се спусне в небето и голите дървета се разтреперят под напора на вятъра — тогава всички на Оук Роуд, той и майка му, и баща му, и Поли и Келтънови, всички, дори животните — всички, които живееха тук — щяха да се срещнат със смъртта.

ГЛАВА 27

— Успяха — каза Луис Крю. — Наблюдавах края, после занесох момчето в стаята му.

— Кога? — попита Роб Лангфорд.

— Нощес, точно в два. Вложиха съдържанието на Адам в детето. Изглежда, всичко е минало добре.

— Значи Адам е умрял? — попита Лорън.

Крю долови тъгата й.

— С Адам ви очаква дълго бъдеще. Ще го откриеш в Конър. Ще изглежда като сянка, предполагам, нещо като да видиш духа на родителя в детето му.

— Но той... той там ли е?

— Адам е мъртъв. Това, което е в Конър, е неговото познание и структурите на съзнанието му.

— Значи моят приятел е мъртъв!

— Не мисля, че имате дума, с която да опишете състоянието му. Той не е жив. Не е обладал Конър, отдал му се е. Но толкова много от него е запазено вътре, от неговата личност, неговото същество, неговата — ами, същност, предполагам, е най-близката дума, — че когато си с Конър, ще усещаш, че си също така и с приятеля си.

— Това утешение ли е?

— В известен смисъл.

— Тогава ще го приема... но какво означава това за Конър? Какво преживява той? Стори ми се изключително напрегнато дете.

— Мисля, че е объркан и уплашен. Ще се сдобие със сили, които няма да разбира, и това наистина ще го сащиса. Знание, което сякаш не идва отникъде. Ще е страшно натоварващо. Цялото семейство ще е подложено на този стрес. Невероятен стрес. Възможни са психически срывове.

— Дали сивите са предвидили това? — попита Роб.

— Трудно е да се каже. Ти как мислиш, Лорън? Доколко се простира разбирането на сивите за човешкото съзнание?

Тя се замисли за годините, които беше прекарала с Адам, спомни си какви големи трудности бяха възниквали при общуването им.

— Всичко е възможно. Моята прогноза е, че той ще се срине.

— Значи трябва да му помогнеш да запази здравия си разум. С теб би трябвало да общува лесно... но във всеки друг ум, до който се докосне, ще открива страх. — Крю си погледна часовника. — Проведох кратък разговор с доктор Джефърс тази сутрин. Освен ако тази извънземна сензация не отшуми бързо, Конър ще има доста неприятни изживявания. — Включи телевизора. — Това момче трябва да получи възможност да израсне на спокойствие.

Беше местният канал, на екрана се появи доктор Джефърс, примигваше срещу светлината като объркана къртица. Предаването бе посветено на материала, станал известен в медиите като „Записът от Оук Роуд“. Пускаха го по Си Ен Ен и „Фокс“, дори по Ей Би Си и Би Би Си. Имаше го и на много места в интернет, разбира се.

Дан седеше пред телевизора и гледаше местните новини. След обаждането на Крис веднага се беше прибрал вкъщи, за да го види. Крис беше споменал, че появата му ще е голяма изненада, но сега Дан не можеше да повярва на очите си — добрият му приятел лъжеше по телевизията съвсем безсрамно. Каналът можеше да е на местна телевизия, предаването — забутано в три следобед, но информацията щеше да се подеме и разпространи по целия свят. Медиите отдавна се бяха посветили на каузата да докажат, че сивите са измислица. Не им беше харесало да им показват, че грешат, с излъчването на видеозаписа на Келтънови. Реакцията им щеше да е яростна.

Техният скъп Крис се беше превърнал в авторитетния им глас и лъжеше. Това накара Дан да изпита и огромна завист, но поне можеше успешно да потисне това чувство; в този случай — поне сравнително успешно.

— Кейтлин, мислиш ли, че по този начин ще получи по-добра работа?

— Нанси каза, че в Калифорния обмисляли да го приемат обратно.

— Впечатляващо.

— Не изглеждаш особено впечатлен.

— В момента лъже за пари.

— Е, аз...

— Не смяташ ли, че хората имат право да знаят истината? Господи, той омърсява душата си, а погледни само как се усмихва. Отвратително е, Кейтлин.

— Ако каже истината, какво ще стане? Медиите го потърсиха, спомни си. Искане становището му като председател на департамента по физика. Той не получава голяма заплата, а имат бебе.

— Уж вярваше фанатично, а чуй го сега.

Жена му отиде в кухнята и почти блъсна вратата. На Дан това определено му прозвуча като отхвърляне.

В Уилтън Майк Уилкис се притисна до стената на универсалния магазин. Снегът боцкаше лицето му. Не му харесваше, че трябва да се обади пак, но се налагаше.

— Здравей, Чарлз.

— Майк! Тази линия сигурна ли е?

— Набирам те от уличен телефон. Изхвърлих мобилния си. Някакви вести за разследването?

— Не видях да се предприема нищо. Бих казал, че разследване няма.

Не можеше да е вярно.

— Но аз ги видях, Чарлз.

— Е, значи се е задействало някакво разследващо звено, което не мога да открия, а мисля, че доста добре проверих всички, Майк.

Значи опасността все още беше отвъд възможностите на самия Чарлз Гън и той не можеше да я осуети.

В този миг Майк реши да прекъсне всички контакти с Чарлз и без да каже нито дума повече, затвори. Нямаше да се свързва с него, докато операцията не бъдеше приключена.

Погледна си часовника, после се отдръпна от телефона. Нямаше време за губене. Чакаше го работа.

Пое през града. Жалко, че колата му нямаше затъмнени стъкла — щеше да е невероятно полезно.

Приближи се до силоза предпазливо. Снегът по отбивката не беше изринат, бе почистен само пътят отпред. Слезе от колата и се

огледа. Щеше да остави следи независимо по какъв начин тръгнеше към входа. Ако повей на вятъра ги засилеше, това просто щеше да е късмет. Времето обаче напредваше и скоро никой нямаше да се интересува от някакви си отпечатьци в снега.

В кабинета във военновъздушна база „Алфред“ Лорън отново обмисляше казаното от Крю. Изглеждаше, че сивите са спечелили... каквото и да означаваше това.

— Значи, ако Конър — ако сега Конър е необикновен, от това следва ли, че с Майк е приключено? Че Конър винаги ще успява да го надхитря?

— Конър е като новородено, объркан и уплашен, нуждае се от подкрепа. Точно сега е по-безпомощен, отколкото преди да се случи всичко това. — Крю погледна към Роб. — Накарах екипа ти от Планината да използва сателитно наблюдение за издирването на Майк. Засега няма резултат.

Крю вдигна мобилния си телефон, заслуша се за момент, после затвори. Роб и Лорън чакаха, но той не каза нищо.

У Калаханови Кейтлин се оттегли в кухнята, най-вече за да не ѝ се налага да гледа Крис. Беше се подготвил добре и лъжеше толкова изкусно, че беше непоносимо.

Дан я последва.

— Знаеш ли, най-странното е, че те са тук. Но от друга страна, какво знание е това?

— Ще ми се да знаехме какво искат от нас. А също и да не бяха замесени тези странни военни. Карат ме да мисля, че всичко е някаква постановка, която по някакъв начин заплашва Конър. Все още не мога да разбера нищо и това ме плаши. Отразява се и на него, Дан, и това ме тревожи. Имах чувството, че ми чете мислите този следобед.

— Как по-точно?

— Просто отговаряше на мислите ми. Беше ужасяващо.

— Дали е било... мислиш ли?...

— Не знам.

В този миг се появи Конър. Косата му беше разчорлена, очите — подпухнали; пристъпваше, навлякъл огромна тениска. Кейтлин се опита да го прегърне, но той я изгледа втренчено за момент, после се отдръпна.

Поглеждаше намръщено ту единия, ту другия.

— Какво? — попита Кейтлин.

— Не се страхувайте — каза момчето.

— Това ли правим? — запита Дан.

Конър се вгледа в мрачната сянка, която потрепваше помежду им. Чувахе скритите вопли на баща си. Вътрешният глас на майка му плачеше ли, плачеше, като малко загубено момиченце. Тъмнината потрепери, сгъсти се, изглеждаше, че излиза от тях, после се устреми към него като сянка, обсипана с нокти.

Той стисна главата си с ръце и затвори очи. Извика с цяло гърло.

— Конър!

— Трябва да останете женени, трябва! Мамо, татко, недейте да слагате край на това семейство, не смейте.

Кейтлин се вгледа в него, твърде изумена, за да се опита да го успокои. Лицето му беше яркочервено, очите му плуваха в сълзи, но гласът му — гласът му!

Дан се изправи бавно, не сваляше поглед от сина си, изобщо не разбираше какво става.

— Успокой се, Конър.

— Няма да ме изоставяте. Имам нужда от вас, разбирате ли? Имам нужда от вас!

— Конър! Стегни се.

Конър вдигна пръст към него.

— Не, вие се стегнете. И двамата.

Обърна се и избяга от стаята. Минута по-късно от мазето забуча музика.

— Време за „Одисея 2001“ — каза Дан. Кейтлин се приближи до него. Застанаха един до друг, взираха се безмълвно във вратата на Конър. Дан искаше да я целуне, но се страхуваше, че пак ще усети онази студенина.

Отдолу се чу гласът на Конър, момчешки глас, но в него се преплиташе и нещо друго, нещо, което никой от тях не можеше да различи — мощен рев, свиреп и нетърпящ възразение.

— Направи го — изрева той — Направи го, тате!

— Откъде знае? — прошепна Дан.

Тя разтърси глава.

Дан я целуна настойчиво и непохватно, като уплашен тийнейджър.

Тя не затвори очи. Когато се отдръпна, видя по бузите ѝ да се стичат сълзи, пресегна се и ги избърса.

Прегърнаха се, но не като любовници, а като хора в малка лодка сред разбеснели се вълни.

Студът беше смразяващ, а и на покрива на силоза духаше и Майк започна да се тревожи да не измръзне, както и да не изпусне инструментите заради вледенените си пръсти.

Беше изчакал да започне да се смрачава — по това време на годината слънцето се спускаше ниско още в четири. Надяваше се никой да не погледне случайно нагоре и да не види как инсталира антена на покрива.

Накрая свърши и слезе, плъзна се опасно на едно място и за част от секундата помисли, че ще падне от ръба. Но успя да се хване навреме.

В сградата също беше студено. И прашно също. Закашля се и вдигна носната си кърпичка към лицето си. Работата на конвейера през нощта се беше оказала по-ефективна, отколкото беше подозирал. Намираше се в мъгла от прах и тъй като температурата беше поне минус дванайсет, влажността по същество беше нулева. Трябваше да си вземе предпазна маска от някоя железария. Но понеже не го беше направил, налагаше се да се справи и така.

Надяваше се, че никой няма да забележи волвото. Що се отнася до сателитното наблюдение, най-вероятно досега бяха открили мобилния му телефон, така че със сигурност знаеха за присъствието му тук.

Искаше му се всичко да се развива толкова добре, колкото изглеждаше. Но познаваше сивите твърде добре и знаеше, че няма да е лесно да направи нещо, което те не желаят да се случи. Ако бяха пооткрити в действията си, може би щеше да е по-спокоен. А така не знаеше какво точно става.

В другия край на града първият му малък експеримент даде плодове. Джийн Ралф Петерсен беше управлявал „Петерсен Тексако“ през последните трийсет и една години, преди това този пост бе заеман от баща му. Преди да стане гараж, се наричаше „Петерсен-Майкелсон“, универсален магазин, конюшня и ковачница. В момента Джийн беше в кухнята на къщата си зад сервиза. Приготвяше си кафе и пържена шунка. Бен, кучето му, се разхождаше нервно.

— Искаш пак навън ли? В този студ? Навън е минус дванайсет.

Бен се втренчи в него, толкова продължително, че той прекъсна заниманието си и го загледа.

— Бен? Какво ти е? — Да не би животното да имаше някакъв пристъп? — Хей, Бен!

Направи крачка към кучето, а то внезапно се озъби, издаде пронизителен писклив вой и скочи срещу господаря си, както вълк скача върху сърна.

Джийн залитна назад към печката и размаха ръце. Бутна тигана и шунката излетя сред пръски цвърчаща мазнина. Усети как изгаря гърба му... а кучето летеше към гърлото му.

Като вулкан, който постепенно е набирал сили, Джийн изригна. Хвана нагорещения тиган и го стовари върху Бен, но кучето беше изпълнено с неумолима ярост и отхапа парче от врата и рамото на господаря си, преди да бъде отхвърлено назад.

С див крясък, самият той оголил зъби, Джийн се нахвърли върху кучето и двамата се затъркаляха по пода.

Биеха се, кръв пръскаше навсякъде, отхапани пръсти падаха по плочките, муцуната на кучето беше размазана от тигана — но накрая животното победи. Джийн остана да лежи на пода с оцъкдени очи и посивяло лице. Бен, неговият спътник през петнайсет щастливи години, наведе окървавената си муцуна към лицето на господаря, когото обожаваше, и почна да го разкъсва.

ЧАСТ ДЕВЕТА

УМИРА МОМЧЕ

*И смъртта ще остане без царство.
Мъртъвците ще се слоят в голотата си,
ще се смеси с луната на запад, с вятъра...*

„И смъртта ще
остане без царство“
Дилън Томас

ГЛАВА 28

На дваайсет и пет хиляди мили височина се случваше събитие, което — стига да им беше известно — би приковало вниманието на всеки мъж, жена и дете на Земята. Към голям сложен сателит, напълно черен, но видим под безмилостната слънчева светлина, се приближаваше малък яйцевиден обект. Обектът грееше в сребърно, но не беше онова, което изглеждаше на пръв поглед — малък космически кораб. Нещото проблесна, промени се в много по-сложна форма, увисна до сателита и плавно се свърза с края, който беше обърнат към Земята.

В сателита се включиха релета и по повърхността му се отвориха малки отвори. Ракетните двигатели избълваха огън. Ориентацията на сателита се измести от заснежения център на Съединените щати към линията, където сушата свършваше и започваха водите на Атлантическия океан. После той продължи над океана, далеч от място, където би могъл да нанесе някакви щети.

Обектът се отдели от сателита, отново стана овален и се отдалечи.

Луис Крю дишаше по-тежко, отколкото му се искаше, много по-тежко. Земният въздух имаше половин процент по-малко кислород от този в родния му свят, но тази разлика имаше осезаем ефект. Освен това дробовете му не бяха свикнали със замърсяването тук и с годините състоянието им се беше влошавало. Сега горяха и хриптяха — беше тичал с всички сили. Знаеше, че Уилкис е дошъл тук преди половин час. Момчетата от Планината се бяха обадили рано сутринта да потвърдят, че колата на Уилкис е идентифицирана — взето под наем волво — и за десетина минути я бяха локализирали със сателита. От този момент всяко негово движение се следеше.

Но защо, по дяволите, той се намираше в силос за зърно? Луис се беше опитал да разбере, но не проумяваше, а това го плашеше. Влезе,

спря да си поеме дъх... и видя Уилкис да се спуска надолу по една рампа.

Крю се мъчеше да успокои дишането си: съсредоточи енергията си в слънчевия сплит, после я освободи и скочи напред, към Уилкис.

Хвана се за рампата, усети я как се разтресе. Чу как затрака. Уилкис го наблюдаваше от другия край, предпазлив, готов...

А после разтърси яростно рампата... и тя пропадна под краката на Крю. Той полетя надолу и падна по гръб.

Рампата нямаше да поддаде така, освен ако Уилкис не я беше повредил. Оказа се клопка и Луис беше попаднал в нея. Уилкис плавно скочи долу.

Деляха ги само няколко метра. Крю лежеше по гръб и се мъчеше да си поеме дъх.

Уилкис се хвърли към него. Луис успя да се претърколи и се изправи. Полковникът залитна, разтърси глава и се скри, изчезна в сивкавия прах, който изпълваше огромната зала.

Това беше краят. Луис знаеше, че ще го застрелят, просто нямаше какво друго да се случи — беше загубил. Зае воинска стойка, с леко разкрачени крака, и се подготви. Взираше се в праха, опитваше се да чуе нещо през подлудяващото тракане на конвейера.

Странно, Майк не стреляше. Но защо? Той беше дошъл тук сам. Нима Майк не беше съобrazil това?

— Добре, хора — викна Крю достатъчно силно, за да е сигурен, че Уилкис ще го чуе. — Ако падна, стреляйте на месо.

От лявата му страна имаше четири големи елеватора, високи по двайсетина метра и с диаметър десет. Отдясно и високо над главата му се намираше разпределителната система на силоза, огромен механизъм от скрипци и вериги, направляващи кофите на конвейера, който се издигаше на височина двадесет и три метра и можеше да се насочи към всеки от елеваторите. По-нататък бе кабината, в която се намираше системата за управление на силоза. Конвейерът работеше. По каква причина, не беше ясно.

Много внимателно Крю започна да се обръща. Ако Уилкис не предприемеше нещо, щеше да тръгне към вратата, през която беше влязъл. Прахът щеше да го скрие, също както бе скрил противника му. Беше бърз и имаше шанс да успее.

Навлече по-дълбоко в пътя на война и засъбира енергията покрай гръбнака си. Имаше пистолет — в страничния си джоб, — но силовът за зърно беше умен избор: не можеше да се види нищо на повече от метър.

Майк сигурно беше наясно, че колкото по-дълго изчаква, толкова по-големи стават шансовете на Крю за бягство.

И в следващия миг го видя, съвсем наблизо. Очите на Уилкис бяха гибелни, проблясващи, твърди като камък.

Крю се хвърли срещу него, замахна с юмрук. Ударът попадна в лицето на Майк и го отхвърли назад. Но той се изправи и преди Луис да разбере какво става, ръцете на Уилкис се сключиха около врата му. Пръстите му сякаш бяха железни кабели, стягаха се около врата му, лишаваха го от въздух. Уилкис сигурно го беше видял да се задъхва. Беше атакувал слабото му място.

Крю го хвана за лявото ухо и дръпна. За миг нищо не се случи. Той задърпа с всички сили. Уилкис изрева през оголените си зъби. Главата му се наклони на една страна, бавно, бавно. На Крю вече му причерняваше — непрогледна топла тъмнина.

На осем хиляди мили оттам, в Кайро, пирамидите се издигаха под обгърнатото в смог нощно небе. Градът тътнеше — стремглав поток от светлини и шумове. Злокобен чакал, който обитаваше покрайнините на близките коптори, вдигна глава, наостри уши и зави. Кучетата в блоковете, обграждащи комплекса на пирамидите, започнаха да се разхождат нервно. Възрастен мъж, който наглеждаше опушена газова печка, спря, погледна нагоре, после извади стълба и се качи на покрива си.

Крю изрита Уилкис толкова силно, че той отхвърча във въздуха. Падна тежко, но се претърколи, скочи със смущаваща гъвкавост и пак изчезна в прахоляка. Крю жадно гълташе въздух. Гърлото му беше отчасти смазано, но все още можеше да диша. Изключи болката от съзнанието си, доколкото можа, и съсредоточи вниманието си върху сърцето си. Зачака, наблюдаваше праха за движение, повтаряше си настойчиво, че няма да умре тук.

Започна да му се струва, че тишината, която го обгръща, е тишината на смъртта. Значи беше спечелил. Видя последен лъч светлина да пропълзява по пода, слънчева светлина, която превърна

пшениченото брашно в злато. Миризмата тук, сухият, неуловимо сладък аромат на зърно, му напомняше за дома.

Затвори очи и се съсредоточи върху събирането на достатъчно сила, за да се измъкне. И след секунди долови дишане. Съвсем близо.

Уилкис го блъсна в лицето толкова силно, че пред очите му избухнаха светлини, последвани от странна тъмнина. Опитва се да вдигне дясната си ръка, но тя не му се подчини.

Пръстите отново се склжиха около врата му, този път с невероятна сила. Със зловещо изхрущяване трахеята му се пречупи.

В този миг в Кайро побеснелите кучета завиха, чакалите залаяха и затичаха в кръг, а възрастният мъж, облечен в бели одежди и с фес, кръстоса ръце на гърдите си с жест, който фараоните биха познали, и се поклони към пирамидите.

Близо до гробницата на Хуфу един от пазачите вдигна поглед от горящия до него мангал, намръщи се и повика колегата си. И двамата се обърнаха към пирамидата. Видяха по протежение на едната ѝ страна да избликват чисто бели искри. Сякаш откъснала се от гърлото на самата Земя, вибрираща мелодия разтърси двамата мъже отвътре.

Те побягнаха.

Крю беше мъртъв. Все още се движеше, но нищо не можеше да му помогне да диша. Майк го наблюдаваше, усмихваше се като човек, наслаждаващ се на завършеното си творение.

Жаждата за въздух на Крю нарасна. Мислите му бяха далечни и нереални. Мъчението на задушаването го подлудяваше, сфинктерът му се отпусна и съдържанието на червата му потече по краката му, тялото му се затърчи в агония.

Майк го ритна толкова силно, че му прекърши врата. Погледна проснатото тяло, после го побутна с обувката си, за да потвърди очевидното.

Отиде до вратата, отвори я, после извади две шишенца. Едното се беше пропукало и сълзеше. Той внимателно събра гъстата течност в шепата. Изсипа тъмночервеното съдържание на другото шишенце на пода — малка купчинка кристали.

После изля глицерина от шепата си върху калиевия перманганат, излезе през вратата и изчезна.

Докато плаваше сред древните извивки на земята, Крю не чувстваше абсолютно нищо. Обективно разбираше, че е умрял, но това

вече нямаше значение.

В Кайро пирамидите пулсираха със синя светлина. Хората излизаха на покривите на къщите си, спираха колите по улиците, визираха се в нощното чудо. Кучетата виеха диво, чакалите лаеха, камилите ревяха, а конете тръснаха гриви.

Крю знаеше, че е достигнал мястото на въздигането, усети топлината му да го обгръща. Цялата болка се стопи, както и споменът за болката.

Туристът, подкупил пазачите да го пуснат да прекара нощта в царската погребална камера, стреснато скочи от саркофага, който започна да се изпълва с изгаряща топлина.

Възрастният мъж се въртеше в кръгове в екстаз, танцуваше танц, който се предаваше от поколение на поколение, не сред арабските нашественици в Египет, но в тайните суфитски традиции, извлечени от древната религия, тайната наука, която за последно беше изпращала души отвъд бездната на космоса, когато Ехнатон и Нефертити се бяха завърнали у дома.

Светлина, толкова ослепителна, че удави блясъка на самия Кайро, изпълни въздуха. Камъните на пирамидата заблестяха така, сякаш бяха запалени отвътре.

Хората закрепяха, кучетата завиха.

После — мрак.

Всичко отново стана нормално. Възрастният мъж отново се поклони към пирамидата, пусна една беззъба усмивка и се прибра да наглежда печката.

Образ се оформи в паметта на Крю — на миризмите, светлината и ласката на родния дом. Той обърна главата си към небето, следваше златната нишка от любов все по-устремено. Видя нежен дъжд от звезди и осъзна, че това е стелещата се пустота на самото небе. За няколко безвременни мига пропътува огромно разстояние с помощта на съвършената физика, разработена толкова отдавна за странстванията на душите.

После видя въртящата се необятност на галактиката, ярък пожар от звезди в синьо, червено, жълто, зелено, големи и малки, с брой далеч отвъд най-невероятните представи.

Под него се появи гигантската гледка на планета — той изплуваше от мрака към огряната ѝ от слънце страна. Вече виждаше

обширните поля, фермите, окъпани от сребърното утро.

Остави се тежестта на любовта му да го придърпа надолу. Скоро можеше да различи отделните стопанства, сламените им покриви, притиснати един към друг под сенките на древни дървета. После съгледа в далечината Белия град, блестящ на хоризонта, и каруците по пътищата — отиваха към него натоварени и се завръщаха празни. Спусна се по-близо и чу величественото звучене на песента на хората, които се разминаваха по пътя.

Стигна до собствената си ферма, видя я да се разпростира пред него с богатите си на избуяла пшеница поля. Любовта, която изпита, беше толкова могъща, че го накара да грее, и чу как гласовете долу се извисяват. Бяха видели пристигането му — лъч светлина, падащ от небето. Чу пискливите гласове на синовете си и виковете на жена си, изпълнени с трепетна радост.

После достигна до хладната стая, отчасти вкопана в земята, където щеше да се състои завръщането му. Мина през покрива, което предизвика усещането за дим от слама. Под него върху каменна маса лежеше тяло. Беше собственото му тяло, неразлично от онова, което хората бяха нарекли Крю. Беше голо и поддържано с любов.

В следващия миг гледаше през примигващите си очи. Стаята бе осветена от треперливи пламъчета на свещи. Той вдиша. Прекрасен въздух, чист и едва доловимо изпълнен с мириса на жена му. Лежеше гол върху познатата каменна маса. Жена му — изглеждаше уморена в потното си муселиново работно облекло, го гледаше.

После се наведе, целуна го дълго и той се върна у дома.

ГЛАВА 29

Ослепителен блясък изпълни въздуха, сякаш в небето примигна гигантска фотографска светкавица. Конър започна да брои:

— Едно, две, три, четири...

— Какво е това, по дяволите?

— Шш! Шест, седем...

Отекна продължителен тътен, много по-силен от всички гръмотевици на света.

Конър премести поглед от Дан към майка си и каза:

— Силозът за зърно. Току-що избухна. — Трябваше да е това, освен ако някой не беше пуснал бомба над малкото градче Уилтън, Кентъки. Нищо друго в околността не беше достатъчно голямо.

Телефонът извънхия и Конър го сграбчи.

— Здравсти, Поли! Знам. Добре!

Посочи към кухненския прозорец. Огромен стълб пушек се издигаше откъм Уилтън.

След няколко минути отпред се чу настойчивият призив на клаксон.

— Това са Уорнърови — изкрещя Конър и изтича до дрешника да си вземе якето. Дан грабна видеокамерата.

Кейтлин не искаше да е в една кола с Уорнърови и настоя:

— Ще вземем нашата кола. — Но Конър скочи на задната седалка до Поли и Уорнърови потеглиха.

— Какво, по дяволите, е станало в града и откъде можем да сме сигурни, че е авария в силоза за зърно? — попита Дан, докато се качваха в колата. — Ами ако са терористи?

— В Уилтън, Кентъки? Едва ли. Пък и Конър е винаги прав, Дан.

Дан даде газ и потегли след Уорнърови.

Когато взривът избухна, Майк Уилкис тъкмо се вмъкваше в колата си. Разнесе се гигантски тътен и блесна ярка светлина — сякаш чаршаф от сребристо бяло изпълни целия свят. Той отчаяно завъртя

ключа в стартера. Колата тръгна, но изведнъж я удари голямо парче от ламаринения покрив на силоза, пръсна предното стъкло и огъна покрива толкова много, че Майк имаше късмет, че успя да отвори вратата. Докато изпълзяваше от колата, друга отломка се заби в снега на двайсетина сантиметра от него. Той се скри под колата и зачака парчетата да спрат да ваят.

Когато накрая изпълзя навън, веднага му стана ясно, че колата е пълна развалина. И което беше по-лошо — чуваха се сирени. Трябваше да се махне оттук.

Силозът гореше яростно.

Поне беше изпълнил целта си. В малко градче като Уилтън подобно зрелище щеше да доведе всеки, който е способен да дойде, и най-вече децата. Какъвто всъщност беше планът му.

Забърза към редицата изоставени складове, вмъкна се между тях и се спотаи. Появи се пожарникарска кола. Клаксонът пищеше, сирените й виеха. Спря до волвото. Докато сирената затихваше, пожарникарите изскочиха навън и започнаха да оглеждат колата. После един от тях посочи земята и всички се обърнаха към складовете.

Следите му, разбира се, проклетите му следи в снега.

Той побягна; промушваше се между постройките. Стигна до изоставено железопътно депо. Хвърли поглед назад да се увери, че антената все още си стои, залепена с тиксо за елеватора, намиращ се най-далече от срутения покрив на силоза. Предавателят щеше да изпълни предназначението си — щеше да продължи да работи, докато самият елеватор не бъдеше унищожен.

Уилкис запрескача замръзналите релси. Не можеше да избяга, разбира се, не и в този сняг и преследван от здрави, силни и отпочинали мъже.

В силоза го беше нападнал Крю, самият Крю! Щяха да открият тялото. Значи обвинения в палеж и убийство. Тръстът щеше да изчезне от живота му. И което беше още по-лошо, никой нямаше да разбере със сигурност дали детето е оцеляло.

Телефонът на Чарлз Гън иззвъня. Той го вдигна и млад глас му съобщи, че току-що в Уилтън е станала голяма експлозия. Той въведе

кода за сателитния възел, получи достъп на лаптопа си и го увеличи, докато не получи ясен образ на града отгоре.

От голямата сграда се издигаше дим. Забеляза трите кръгли елеватора. Силоз за зърно. Няколко мига се взира безмълвно в екрана. Какво можеше да означава това? Беше ли Майк в беда, или всичко се развиваше успешно? Не можеше да му се обади по телефона, така че нямаше начин да разбере.

В този миг влезе шестгодишната му дъщеря.

— Мама пита дали искаш кафе.

Той придърпа момиченцето към себе си. Докато милваше светлорусата му коса, набра един номер на телефона си и каза:

— Господин президент. Моментът настъпи.

— Наистина ли?

— Да, сър. Дори щеше да е по-добре, ако се беше задействал преди малко.

— И ще е наистина ограничено?

— О, абсолютно, сър. Минимални щети.

— Благодаря, Чарлз. — Президентът затвори.

Чарлз погледна телефона. Какво значеше това? Не беше отменил заповедта, нали? Не, тогава би го споменал... или не?

— Това президентът ли беше? — попита дъщеря му.

Той я целуна.

— Мама казва, че си важен. Наистина ли си много важен?

— Най-важното за мен е да бъда твой баща, тиквичке. — Той я сложи на скута си. Момиченцето го погледна в очите.

Намръщи се.

— Разтревожен ли си, татко?

Той прегърна любимото си дете.

Пожарникарите не само го преследваха, но и се обаждаха по радиостанциите си. След малко се чува по-пронизителни сирени, последвани от още. Бяха повикали полицията.

Беше изчерпил възможностите си. Измъкна дистанционното на самолета от джоба си и активира джипиеса. Спря за кратко, колкото да въведе кодовата последователност, която щеше да събуди самолета. На всяка стъпка получаваше положителен отговор. Апаратът го чакаше,

слава на Бога, непокътнат. После се изписа и приблизителното време на полета: четири минути и дванайсет секунди, преди да достигне сегашното му местоположение. Твърде много, по дяволите!

Лорън беше почти сигурна, че може да усеща Конър в ума си. Това беше удивително, като се имаше предвид, че той не беше в близост до базата, не можеше да бъде. А не беше успявала да се свързва със съзнанието на Адам, когато бяха на повече от няколко метра.

— Усещам нещо — каза тя. — Момчето е... развълнувано.

— Видял е експлозията. Как го усещаш?

— Сякаш да си спомниш за някого в сегашно време, ако това въобще ти звучи смислено.

— В опасност ли е?

— Не съм сигурна. Но е развълнуван.

Лангфорд набра телефона на Крю и отново попадна на записаното му съобщение. После позвъни на Пит Симпсън.

— Идентифицирахме колата на Уилкис. Локализирахме присъствието му в града. Съобщих на Луис веднага. От Планината казват, че колата му все още се намира пред силоза.

Роб благодари на Пит и затвори. Погледна през прозореца. На хоризонта се кълбеше дим.

— Ще отида в града.

— Идвам с теб.

— Не и докато Майк не е заловен. Искam първо да си изясня какво става.

Тя го пусна да върви.

Отвъд железопътното депо Майк можеше да види центъра на Уилтън. Насам идваха коли, двайсет-трийсет души тичаха по широката улица, която минаваше през депо и завиваше покрай силоза. Поне един-двама от тях щяха да са измежду човешките му бомби и сега отиваха право в обхвата на сигнала, който щеше да ги активира... заедно с всички останали.

Примамката му работеше отлично. В момента почти не изпитваше съмнение, че детето ще умре.

Тълпата се приближи до горящата сграда. Никой не можеше да види антената, камо ли да си представи, че е там, и да отгатне колко невероятно опасна е.

Струите от пожарникарските маркучи правеха снега на киша. Майк се измъкна от укритието си и затича към тълпата, право към една жена, която бързаше към пожара заедно с дъщеричката си.

— Здравейте — подхвърли и се присъедини към тях.

Жената го погледна и се ококори.

— Той е ранен — каза момичето.

— О, Господи... Ей сега ще се обадим за лекар. — Жената започна да рови из чантата си.

Полицейска кола изрева иззад ъгъла и се понесе право към тях през железопътното депо.

Уилкис сграбчи жената за рамото, извади пистолета си, тикна го пред лицето и ѝ викна:

— Млъквай. Не мърдай!

Изглежда гневно момиченцето.

— Ако помръднеш, майка ти ще се прости с главата си!

Момичето нададе остър, безутешен писък.

Две минути и осем секунди до пристигането на самолета. Качването на борда щеше да е сложна работа. Трябваше да вземе детето.

— Спокойно — провикна се единият от двамата приближаващи полицаи.

— Да не си помръднал и на сантиметър. Един сантиметър и тя ще умре.

Жената се задави.

— Мамо! Мамо!

Полицайте замръзнаха.

Малкото момиче изкрещя към полицаите:

— Помогнете на мама!

Мъжете замръзнаха; а протакането беше точно това, от което се нуждаеше Майк.

Най-накрая чу предупредителното иззвняване от дистанционното на самолета и след миг усети топлата струя на

вентилаторите му. Нямаше видима следа в студения въздух, защото дехидраторите пресушаваха всяка влага от напускащите апарата газове.

С плавно и добре преценено движение, той се пресегна през майката и хвана момичето за косата. То скимтеше и риташе, лицето му почервения, но той го дърпаше силно. Дистанционното изписка: Два немелодични тона. Майк натисна копчето, отварящо люка.

— Господи! — изкрещя един от полицаите, когато стълбата се спусна сякаш от самия въздух. Но след това, разбира се, след като очите им бяха привлечени към самолета, успяха да го видят: бледите му очертания ясно се долавяха там, където камуфлажът работеше несъвършено. Не беше създаден, за да бъде невидим от толкова близо, не и ако знаеш къде точно да гледаш.

Майк повлече момичето за косата — майката ги следваше с протегнати умолително ръце и обезумели очи — и стъпи на стълбата.

Детето дращеше ръката му и пищеше. После се напика от страх.

Той рязко го блъсна на земята и се вмъкна в кораба. Натисна бутона на дистанционното, но недостатъчно бързо — на стълбата вече имаше проклет полицаи. Гледаше го и вдигаше пистолета си.

Майк стреля право в лицето му и то се пръсна като тиква. Тялото отхвъркна назад и стълбата се прибра. Майк се вмъкна в пилотската кабина и седна на седалката.

Занатиска бутоните, задействащи една от дванадесетте отвличащи примамки на самолета. Щеше да се издигне стремително след десет секунди. Отвън се чу изстрел. Самолетът не беше брониран и попадението със сигурност щеше да нанесе поражения. Почти веднага алармата на единия от шестнадесетте вентилатора пропищя и докато Майк извеждаше самолета на шейсет метра височина под остър ъгъл, разваленият вентилатор спря.

Примамката се изстреля — изключително ярка плазма, която щеше да привлече очите на всички. Чуха се изстрели — полицаите, подлъгани, че блестящото кълбо е корабът, откриха огън по него.

Неподатлива на земния естествен електричен заряд, сгъстената плазма излетя към небето по-бързо от куршум.

— Господи! — изкрещя някой.

— Това беше проклето НЛЮ! — викна друг.

Всички зяпаха натам, където бе изчезнала примамката. Майк обърна кораба и се отдалечи безшумно от града.

ГЛАВА 30

От другата страна на сградата, където всъщност беше пожарът, огнеборците продължаваха да развиват и да насочват нови маркучи. Горящият силос не можеше да бъде угасен. Тяхната работа беше да се уверят, че огънят няма да се разпростре, и да го оставят да догори, като причини възможно най-малко щети на сградите наоколо. Най-заstrasен бе покривът на близкия магазин за хранителни стоки и търговската агенция за трактори „Джон Дийр“ — силосът бълваше пламъци, високи тридесет метра.

— Капитане, трябва да влезем — обади се един пожарникар.

— Не, Хари. Стените ще поддадат всеки момент. — Той вдигна мегафона си. — Всички: отдръпнете се! Разкарайте колите оттук!

Чарлз Гън се обади в Белия дом.

— Господин президент, трябва ми мощен импулс, сър. Защо не е задействан?

— Не желая да правя това, Чарлз.

Сърцето на Гън пропусна един удар.

— Моля?

— Чарлз, няма да дръпна спусъка срещу американците само защото ти искаш така. Твоето желание не е достатъчно, Чарлз.

Сякаш говореше с друг човек.

— Господин президент, цялото бъдеще на човечеството зависи от това.

— Ти не ми каза истината, Чарлз. Знам какви точно щети ще причини това и просто не съм съгласен да го направя. Как смееш да ме лъжеш така?

— Сър, аз не съм...

— Излъга и си готов да заличиш живота на милиони и да потопиш страната в разруха. Трябва да откриеш друго решение, Чарлз. И трябва да ти кажа, че имам проблем — огромен проблем, Чарлз — с това, че си позволяваш да подкрепяш изпълнението на подобни

действия. Не можеш да искаш от мен да унищожа поверената ми страна и да се опиташ да ме подведеш да го направя.

Чарлз затвори. Ако тръгнеше да използва фалшиви заповеди, щеше да поеме огромен личен риск. Имаше доста прецеденти. Дийн Брейсуел беше направил това по време на Студената война, когато беше преместил части от Шести флот от Средиземно в Черно море в нарушение на спогодбата, за да измъкне нещо ценно от Румъния. Проблемът беше, че нямаше никакъв начин да постигне това, без да бъде разкрит. Рейгън беше вбесен на Брейсуел и му се беше разкрещял:

— Следващия път, когато се опиташ да запалиш Трета световна война, първо ме уведоми.

Като се имаше предвид мащабът на това, което се канеше да направи Чарлз, щеше да последва повече от мъмрене в Белия дом. Най-малкото щеше да влезе в затвора с доживотна присъда. Можеше дори да го осъдят на смърт.

Така че щеше да накара Джон Ворона да го направи. За него щеше да е по-лесно, така или иначе. Все пак беше активен агент на ЦРУ. Щеше да съобщи на Ворона, че президентът е дал одобрението си, но предпочита заповедите да се издадат неофициално.

Проблемът беше решен.

Докато пътуваха към града, Кейтлин и Дан бяха изпаднали в неловко мълчание. Въпреки молбите на Конър тя усещаше, че Дан някак е загубил мястото си в душата ѝ. Трябваше да му е простила, но се оказа неспособна да го направи. На половината път към града, обвит в дим, който сега се извисяваше пред тях като буря във вечерното небе, Дан мълчаливо хвана ръката ѝ. Тя го остави да го направи, без сама да разбере защо.

В колата на Уорнърови Конър се опита да държи мислите на другите далеч от ума си, но му беше трудно. Освен това продължаваше да се усеща като някой друг. В един миг беше самият себе си, в следващия имаше необятни, заплетени спомени за неща, които никога не му се бяха случвали, за летене през звездите, за ужасна самотност,

за нещо, което беше ужасно, ужасно погрешно. Ала едно не беше погрешно: спомняше си Ейми, която седеше до него, сякаш я познаваше от хиляди години. Спомняше си я в живота и между животите, в зелените скитания на смъртта, да планират този живот заедно.

Ейми, за която почти не мислеше, освен когато се бяха показали един на друг миналото лято. Ейми, която обичаше да се смее и беше готова да се бие, ако не беше включена в нещо само защото е момиче. Погледна надолу към корема ѝ и усети велика душа да чака, да се спотайва наблизно: тя щеше да се появи там след години, когато двамата се оженеха.

Потрепери. Как можеше да мисли за такива неща? Той знаеше тайните на мъртвите и на времето, знаеше ги със сигурност. За миг видя невероятно далеч назад през времето блестяща необяснима крепост и смъртоносни змии, пълпещи из древните небеса.

И можеше да види хората около себе си, наистина да ги види, и беше едновременно прекрасно и ужасно, много ужасно, защото техните тайни бяха дотолкова част от него, колкото и неговите собствени.

Имаше чувството, че шпионира душите им, като прониква през невидимите стени, с които бяха оградили крехките си съкровени нужди.

Поли проблясваше със зелена и жълта светлина и ако Конър поставеше ръката си в тази светлина, усещаше нещо подобно на бълбукащи мехурчета, което го радваше. Това му казваше, че бъдещият му шурей има добра душа. Беше сигурен, че Поли ще надрасне детинските си глупости. Щяха да се борят рамо до рамо във войните, които предстояха, които щяха да се водят за оцеляването на човечеството.

— Жестоко — каза Поли; гледаше издигация се дим.

— Да — съгласи се Конър.

Спомените му от миналата нощ бяха мътни, но знаеше, че се е случило нещо невероятно.

— Тате, може ли малко по-бързо? — попита Поли.

— Не може в този сняг.

Поне не всички бяха изпълнени със злоба. Мислеха си за пожара. Господин Уорнър се тревожеше, че няма да стигне навреме, та Поли да

може да направи снимки. Госпожа Уорнър правеше планове как да попречи на момчетата да се приближат прекалено много. Повтаряше си, че ако се наложи, ще им се кара. В съзнанието на Поли нямаше нищо освен дим, огън и нетърпеливо вълнение.

Конър сложи ръце пред лицето си и се отпусна, издиша дълбоко. Имаше чувството, че костите му го гъделичкат, че въздухът, докосващ кожата му, е някак по-различен. Трябваше да се научи да се контролира. Беше оплескал нещата с майка си и баща си, като се беше разкрещял за брачните им тайни.

Можеше да чуе вътрешните им гласове много ясно, особено този на баща си. Знаеше, че е така заради импланта в баща му, и в същия момент долови запитване: някой — Кошер ли се наричаше? — го питаше дали иска да се имплантират други хора. Те щяха да сложат имплант на всеки, когото посочеше, и той щеше да може да чува мислите им съвсем ясно, независимо къде се намират.

Отърси се от тази мисъл. Не беше глас, а още мисли, нахлуващи в ума му — не бяха негови собствени, бяха като дим, който се смесва с друг дим.

Настрои се към баща си с простото желание да го чуе. Появи се непосилно бреме от мъка, река от лицето на майка му и кожата ѝ, дълги реки от спомени, толкова щастливи спомени, на разходки по Оук Роуд през лятото, на мигове в леглото, от които Конър притеснено се отдръпна, на пътуване с влак, което трябваше да се е случило преди той да се роди... а после това тъжно, тъжно нещо, което беше станало с Марси Котън — и той видя защо: сивите искаха семейството му да остане тук, в Уилтън, и се бяха уверили, че Марси ще осигури на баща му назначение. Видя как двамата се въртяха шеметно в някакво тъмно място, видя искри от златна душа да се смесват и разбра какво се е случило.

Това го накара да се ядоса на сивите, защото бяха наранили Марси и майка му, и баща му само за да получат каквото желаят. „Време е да разберете, че сега аз командвам парада“, заяви в ума си.

Мигновено пред очите му се появи необятна стена от лица на сиви — с греещи очи, наредени в колони докъдето поглед стига.

Той извика от изненада.

— Какво има? — попита Поли — Уплаши ли се?

— Не.

Докато господин Уорнър се мъчеше да задмине един камион и удряше ядосано с ръце по волана, цветовете около него се промениха. Въздухът потрепна в червено, което премина в мрак, особено около главата му. Той блъсна по клаксона, изруга и примигна с фаровете.

Пурпурна светлина изпълни колата, извираше едновременно от Поли и Ейми. Конър видя, че излиза и от него, на тласъци от гърдите му, заедно с ударите на сърцето му. Погледна я и ѝ заповяда да се маха, а когато това стана, изчезна и страхът, който беше почувствал при избухването на господин Уорнър.

— Извинявайте, деца. Този нарочно ме препречваше, той... божичко, на всичко отгоре е и Лен Кавендиш. Сигурно се е побъркал. Надявам се все още да може да поправа водопроводи.

Конър гледаше как познатият камион на водопроводчика Кавендиш изостава назад по пътя. Тим Кавендиш беше на другата седалка и погледът му беше срещнал този на Конър и Конър беше чул мисъл: „Убий“, насочена към него.

Тръсна глава, за да прогони чувството и спомена за онова, което бе усетил на игрището.

Тъй като беше невъзможно да се чуват мисли и да се виждат чувства, а в момента правеше и двете неща, реши, че когато се прибере, ще влезе в интернет и ще научи всичко, което може, за шизофренията. „Ако си шизофреник, трябва да се самодиагностицираш и да избереш план за лечение. Ако имаш нужда от медицинска помощ трябва да кажеш на мама и тате.“

Щеше да започне с „Ню Ингленд Джърнал ъф Медисин“ и да изчете всички съвременни монографии, посветени на детската шизофрения. После щеше да навлезе в литературата за лечебното хранене. Ако имаше лечение, щеше да го открие.

Небето на запад беше мътнооранжево зад голите силуети на дърветата.

Една кола, която пътуваше в противоположната посока, внезапно ускори и се вряза в колата пред нея. Докато се отдалечаваха по пътя, Конър видя как двамата шофьори изскочиха и започнаха да се бият като побъркани. Имаше много черна мъгла около колите, зъл дим.

Изпита странното, отвратително чувство, че всичко това е свързано с него... че колите търсят него. Отиваха към Оук Роуд.

Това трябваше да е част от шизофренията, параноидният ѝ аспект. Имаше лекарства, които да контролират самата шизофрения, но не и параноята. Параноидната шизофрения все още беше неконтролируема и недостатъчно изучена.

От години подозираше, че може да е податлив на проблеми като тези. Сгърчи се на мястото до Поли. Не искаше да види красивия си ум опустошен. Наблюдаваше как пурпурният страх извира от гърдите му като водопад и изчезва под пода на колата. Някъде в него и в света ангелски гласове започнаха да пеят „Амейзинг Грейс“.

Побъркваше се.

Стигнаха до пожара и Поли буквално го изблъска, докато слизаше от колата. Беше невероятно възбуден, затича към групичката техни приятели, размахваше новата си камера и крещеше.

Конър забеляза още хора в черна мъгла. Уил Харт пък беше черен като нощта. Да не се беше изцапал със сажди?

Конър се страхуваше от Уил. Това не беше правилно, не трябваше да го допуска. Остана близо до Поли.

— Невероятно — ахна възхитено Поли; гледаше масивната сграда, от която струяха гигантски огнени езици.

Беше изключителен огън, но Конър въобще не хареса начина, по който Уил, а сега и Стив Стейси, и още едно от по-големите момчета го наблюдаваха. Много хора изглеждаха налудничаво, мислите им тътнеха като на разгневено стадо шимпанзета, които си крещят в зоопарка. Огледа се за родителите си, затърси мислите на баща си в пищящия хаос наоколо. „Татко“, каза в ума си. Но, разбира се, баща му не можеше да го чуе — това си беше шизофренията.

Кейтлин гледаше пожара и тълпата. И изведнъж видя, че някой пада... и един полицаи, младият Тори Райт, се навежда над него.

— Това не е ли доктор, Бендинър? — попита тя.

Тори Райт вдигна палката си и заудря възрастния мъж по главата. Тя заподскача.

— Господи, той ще го убие! — извика Кейтлин. Никой друг не им обръщаше внимание. После други двама започнаха да се бият, един пожарникар внезапно захвърли маркуча си и тръгна нанякъде,

маркучът се заизвива като някаква полудяла змия, месинговият накрайник бе като смъртоносна глава.

— Какво става, Дан?

— Трябва да намерим Конър. — Той се огледа, но беше трудно да се ориентира през ледената мъгла на водата от маркучите. — Конър!

Кейтлин видя Марси — на двайсетина метра. Замръзна: не знаеше какво да направи. Марси я погледна и се усмихна — уязвена, засрамена усмивка. И направи крачка напред.

Кейтлин направи същото.

— Кейтлин, прости ми. Не знам какво стана. Не мога да го обясня и... толкова ме е срам.

Огънят ревеше, водата тътнеше. Двете се прегърнаха.

— И аз не знам какво става, Марси — каза Кейтлин.

Заляха ги пръски.

— Не исках да... О, Кейтлин!...

Внезапно зарязаният от пожарникаря маркуч се надигна като атакуваща кобра. Кейтлин отскочи, а маркучът удари Марси в лицето и тя падна.

— Господи, удари я! Помогнете — изкрещя Катлийн на пожарникарите. — Помогнете ѝ.

Дан дотича и клекна до Марси. Челюстта ѝ бе счупена, от устата ѝ бликаше кръв, очите ѝ бяха оцъклени и неразбиращи.

— Марси — изкрещя той. — Помощ! Тя умира! Умира!

Един от пожарникарите се обърна... но не гледаше Марси — гледаше нещо в тълпата. Кейтлин се огледа за Конър, но не го видя.

— Дан, трябва да ѝ помогнем.

В този миг Дан чу нещо, чу го в лявото си ухо, така ясно, сякаш вътре имаше включено радио. Беше гласът на Конър: „Тате, ела! Веднага!“.

Имплантът — осъзна, че е сложен там заради Конър, за да помогне на Конър. Светкавично се изправи.

— Вече никой не може да ѝ помогне. Кейтлин, Конър ни вика, чувам го... Заради импланта е, Кейтлин! Трябва да го намерим.

Конър се беше вцепенил, стъписан от ставащото. Деца, възрастни, десетки хора, се взираха не в пламъците, а в него. И съвсем

определено го обкръжаваха. Чуваше мърморещия им шепот. Сякаш бяха загубили цялата си човечност и се бяха превърнали в ръмжащи животни, които имаха само един враг на тази земя...

Но в това нямаше никакъв смисъл. В училище му се беше сторило разбираемо, но не и тук. Никой не би трябвало да се интересува от него. Бяха дошли при силоза, за да видят пожара, а не за да преследват едно дете. Наблюдаваше ги как бавно го заобикалят. Всеки миг някой от тях щеше да скочи върху него. „Убий“, чу той, веднъж, два пъти, трети път, но по-голямата част от мисълта беше по-примитивна от думи, беше нечленоразделно животинско ръмжене и всеки път, когато Конър помръднеше, ръмженето се усилваше, ставаше все по-високо и по-зловещо. А хората се приближаваха.

Чарлз Гън влезе в пилотската кабина на ТиАр-4 и контролните пултове примигнаха и се активираха. Той включи плазмения двигател. Тъй като беше ден, трябваше да използва камуфлажната маскировка по целия път. Щеше да отиде в Уилтън. Искаше да наблюдава ставащото отблизо. Просто нямаше друго решение. Освен това би могъл да се свърже с Майк — чрез системата за сигурна връзка между всички ТиАр по света, която не можеше да бъде проследена отвън.

Джон вече изпълняваше заповедта за линейния импулсен усилвател. Най-вероятно щеше да започне да изпраща импулси след час — освен ако президентът, който въобще не беше глупак, не беше премахнал всички скрити възможности за достъп в операционната система на Пентагона.

— Зареждане приключено — съобщи самолетът с нежен женски глас.

— Включи щита.

— Щитът включен.

Той натисна бутона на интеркома на гърлото си.

— Какво е положението?

— Готов сте за излитане, сър.

— Отвори вратите.

Гигантските врати на хангара се раздалечиха. Щеше да излезе навън и да се устреми право нагоре, за да намали до минимум броя на хората, които биха могли да наблюдават един странен феномен —

огромна триъгълна сянка, която не е хвърлена от нищо. По-внимателен поглед щеше да разкрие кораба, но протоколът изискваше през деня да се използва максимално плазмата и всички вентилатори, за да се достигне бързо височина от четиристотин метра. От тази височина сянката щеше да е твърде разсеяна, за да се забележи от друго място освен от въздуха, а небето над военновъздушна база „Андрюс“ беше изчистено от самолети заради операцията.

— Сър — чу се глас в слушалката му, — върнете се в хангара.

Това беше обикновеното въздушнотранспортно командване. Защо се месеха, по дяволите?

— Моля?

— Имаме нови заповеди, сър. Всички ТиАр трябва да бъдат приземени незабавно.

Президентът беше отменил операцията. Чарлз се задейства с характерната си бързина и решителност — веднага издигна ТиАр. За някакви си трийсет секунди самолетът стана абсолютно непроницаем за радарите, за визуално наблюдение и за всички други способности за откриване.

Невероятно, но мобилният му телефон позвъня. За миг се вбеси. Гласовете в ТиАр бяха приглушени, но ако от „Андрюс“ бяха сложили звукови сензори, можеха да прехванат това иззвъняване. Извади телефона от джоба си и се обади.

— Чарлз, ще ме арестуват — каза Ворона. — Той ни задържа — всички.

Чарлз мислеше бързо. Внезапно го осени как точно да овладее ситуацията.

— Джон, запази самообладание. Имаш ли кодовете за линейния импулсен усилвател?

— Да, но всеки миг ще разбият вратата.

— Продиктувай ми ги.

— Това не е сигурна линия, това е...

— Направи го!

— Кодът за деня е Браво Чарли Зиро Гремлин, после едно девет едно в шест три осем наносекундната времева поредица.

Връзката прекъсна. Добре, следващото му действие беше да активира сигурната връзка. Отдалечаваше се от базата с максималната скорост на триъгълника — 512 километра в час.

— Майк?

Изчака. Майк не отговаряше. Може би не беше на борда на самолета.

Реши, че трябва да се довери на Майк да свърши своята част от работата. Най-важната му задача сега беше да спаси Тръста.

Триъгълникът беше богато снабден с комуникационни устройства. Всъщност Чарлз щеше да има цяла подсистема от контролиращи устройства за ориентирането на линейния импулсен усилвател веднага щом се разположеше на позиция.

По този начин триъгълникът можеше да е наблизо, да наблюдава ефекта от насочените импулси, които изпращаше сателитът, и да прави леки настройки на силата и ъгъла, като остава напълно незасегнат от земетресенията само на няколко метра под него.

Чарлз влезе в упътването за командите и започна да ги чете.

Високо над главата му ракетните двигатели на линейния импулсен усилвател се включиха отново — задаваните команди активираха сателита. Чарлз нямаше представа, че сивите са саботирали предишното му използване, но това беше без значение, защото сега сателитът щеше да се насочи към новите си координати, където и да се намираше. Докато той работеше, дългата черна носова част на спътника се плъзна обратно от синьото на океана към кафявите очертания на сушата. Спря за миг, после с малки тласъци на помощните мотори започна да се движи, сякаш дебнеше нещо.

Когато отдолу се появи град, движението спря.

В триъгълника Чарлз наблюдаваше един от екраните. Натисна няколко бутона и образът се изчисти. Увеличи още веднъж и образът стана съвсем ясен: беше насочил линейния усилвател право към Вашингтон.

Зави и се насочи към забранената за полети зона на Вашингтон.

ГЛАВА 31

В зърнения силос трима души, облечени в сребристи защитни костюми и с шлемове и ръкавици, обикаляха внимателно просторното помещение. Никой отвън не подозираше за присъствието на полковник Лангфорд и малкия му специален отряд.

Доктор Симпсън му се беше обадил, докато наближаваха града.

— Ако е загинал, ще трябва да вземете тъкан, полковник Лангфорд. Богата на клетки тъкан. Направете го, както постъпват сивите — вземете очите, устните, гениталиите. Ще трябва да му направим клонинг.

Искаше да попита защо, но знаеше, че няма нужда да знае, и затова си спести въпроса. Отговорът му беше такъв, какъвто изискваше от него дългът.

— Разбрано, сър.

— Сградата след малко ще се срути — изпраща нечий глас в ухото на Лангфорд.

— Знам. — Той вдигна електрическия мегафон към устата си. — Нейт! Луис Нейт Крю!

Загубата му според Роб щеше да е по-голяма, отколкото загубата на сивия в комплекса в Индианаполис. Адам беше невероятно загадъчен и сведущ, но нямаше начин да се разбере какво всъщност означават много от нещата, които им разкриваше. А Луис беше от най-откровените хора и знаеше много тайни. Може би историята за идването му от друг свят наистина беше вярна.

Шум отгоре привлече вниманието му. Една пламтяща греда се устреми надолу като гигантска ракета, удари се в пода и пръсна дъжд от искри.

— Внимателно — каза Роб. — Не можем да си позволим никакви загуби.

— Намерих органична маса. — Капитан Форбс вдигна визъора на шлема си.

— Предупреждение за нивото на кислорода — докладва летец Уинкълър: това означаваше, че разполага с пет минути, преди да се

оттегли принудително.

Лангфорд мина през купчина паднали горящи греди и спря до Форбс. В краката им лежеше труп.

— Добре, да вземем тъканта и да се изтегляме.

Трупът беше толкова обгорял, че изглеждаше по-скоро като овъглен дънер, отколкото като тяло.

— Господи, полковник!

— Спокойно! Взимаме пробите и се махаме. — Беше ужасно да гледа Луис така обгорен. Бедният — беше почти неразпознаваем. Какъв ужасен начин да си отидеш, каква отвратителна смърт.

Високо над тях нещо изпращя.

— Изтегляй се!

Поли и Конър стояха един до друг. Конър гледаше да е близо до Уорнърови, защото у тях не долавяше странните черни мисли, те не бяха като другите и около тях нямаше сенки. По-скоро трептяха с това, което вече започваше да разпознава като нормалните цветове на живота.

Другите се приближаваха. Той се огледа за майка си и баща си, но не ги видя. Мъглата от пръските и дима се стелеше като огромен облак, обгърнал исполински сенки, рева на огъня, свистенето на маркучите и странни ехтящи крясъци.

Не смееше да помръдне, не смееше да извика. В душата си се молеше за баща си и майка си, молеше се да дойдат и да го измъкнат оттук.

Поли и семейството му нямаха представа, че става нещо лошо. Приятелят му беше насочил камерата си към горящия силос. Ейми правеше снимки с мобилния си телефон.

Цялата сграда беше обвита в дим. Конър потрепери и въздъхна.

— Вика ни — каза Дан. — Чувам го.

— Чуваш го? Как така го чуваш?

— Кейтлин, казах ти, заради импланта е. И съм сигурен, че е в ужасна беда.

— Не мога да го чуя! Защо не мога да чуя детенцето си?

— Нямах имплант.

— Но това е...

— После ще говорим. — Дан тръгна, опитваше се да види нещо през дима, мъглата и сгъстяващия се мрак. — Конър. Конър!

Конър реши, че независимо какво му се струва, не може да го преследва половината град. Та те дори не го познаваха, повечето от тях. Значи беше параноя. Нямахше да си позволи да реагира на симптом, не беше толкова параноичен... все още.

Двама души скочиха в колите си и подкараха към него.

Харли избута децата настрани и изсумтя:

— Карат прекалено бързо в тая поледица.

А после двете коли се блъснаха и се завъртяха сред дъжд от летящи стъкла.

— Колите! Видя ли ги? — изкрещя Дан на Кейтлин — Конър! Конър!

Движеха се през кошмарния мрак и викаха сина си.

Докато вървеше до Дан сред целия този странен ужас, Кейтлин си помисли: „Ако трябва, той ще даде живота си за нас — за семейството си“.

И сякаш внезапната и дълбока любов, с която я изпълни това прозрение, отвори врата и тя си спомни, че е била в някакво тъмно място, спомни си го много ясно. Пред краката им имаше объл отвор. Ниско долу лъщеше вода, огряна от лунната светлина. Имаше и момче, тъмната му коса бе разчорлена. Гледаше уплашено, но беше толкова привлекателен, че през нея премина тръпка. Спомни си как беше протегнала ръка към него и в този миг разбра, че това е Дан като дете. Усети най-деликатния си, най-скрития си спомен — сянка от спомен. Без да може да го въплъти в думи, просто като чувство, тя съзираше ролята, която заедно с Дан трябваше да изиграят в това, което й се струваше като някакъв вид план, и макар че дори не беше способна да го разбере, със сигурност знаеше, че то включва и Конър.

— Дан, трябва да го намерим!

— Знаем. — И изведнъж посочи. — Кейтлин, там!

Беше на десетина метра от тях, едва различим във вихрещата се ледена мъгла. А Кенет Бриърли, десетокласник, беше насочил към него пистолет.

Конър изчезна зад огромна струя вода, изхвърлена от един от маркучите.

— Конър! — изпищя Кейтлин. — Конър, бягай!

Въпреки опасността да я забележи Уилкис или някой негов подчинен, Лорън излезе от кабинета и тръгна към оградата на базата. Нямаше кола, а не смееше да вземе от служебните.

Трябваше да стигне до Конър, беше наясно с това — но как? До града беше далече, нямаше автобуси, които да пътуват натам. Беше се опитала да повика такси, но не получи отговор. Всички явно бяха отишли да зяпат пожара.

Пожарът беше примамка, беше сигурна в това, заложена от Уилкис, за да привлече целия град. Конър — дванайсетгодишно момче — сто на сто щеше да отиде. А Майк щеше да го убие — и щеше да го направи така, че да изглежда като злополука.

Лорън отново набра Роб. Той все така не отговаряше. Опита се някак да се свърже с Конър, да комуникира с него чрез съзнанието си.

Може би я беше чул, а може би не, но определено не ѝ отговори. Тя погледна пътя, който водеше към града и към гигантския облак дим.

За първи път от толкова време, през което техният спомен за това не беше представлявал нищо повече от неясни искри, тримата Крадци изпитаха любов. Почувстваха я наситено, докато надвисваха над горящата сграда — и тя бе насочена към детето долу, засияло в ослепително златно сред мрачния въртоп на тълпата.

Забелязаха и антената, и сигналите, които изпращаше, насочени към червените пламтящи импланти в главите на хората. Увиснаха отгоре: малкият им овален кораб се скри в дима. Наблюдаваха Конър. И внезапно видяха човек с пистолет.

„Помогнете ми“, чука да зове съзнанието на Конър.

И тогава усетиха в себе си нещо странно — биенето на сърцата си. И най-накрая разбраха защо Конър вика за помощ, какво означават

всички тези странни сигнали: Уилкис беше използвал примитивна форма за контрол над съзнанието, за да превърне десетки хора в убийци. Тримата знаеха какво трябва да направят, но също така осъзнаваха, че може би вече са закъснели.

Кенет беше отличен ученик, награждаван скаут и много горд млад гражданин... и сега беше абсолютно ужасен от това, което правеше. Спомняше си някакъв кошмар — странен мъж, шепнещ в стаята му, а после се беше събудил побъркан, разбираше, че това е лудост, но не можеше да се спре. Беше превърнат в машина за убиване, а най-лошото беше, че трябваше да убие това средношколско зубърче... и да го направи веднага!

Продължаваше да го губи сред мъглата от избликващите струи, но само за секунда-две, така че се придвижваше бързо. Най-после стигна до него, вдигна пистолета, прицели се и — Господи! Какво стана? О, не, дребосъкът не беше изчезнал, беше все още тук. Само на няколко крачки. Не можеше да го пропусне оттук. Натисна спусъка, ала той не помръдна. Младежът изруга, махна предпазителя и отново вдигна пистолета.

Конър погледна в очите му, после към дулото на оръжието — и усети как тялото му започва да прави микроскопични движения, много бързи микроскопични движения, които по някакъв начин бяха свързани със зрението на момчето.

Кенет понечи да дръпне спусъка — и този път Конър без никакво съмнение изчезна пред очите му. Нямаше нищо, което да го скрие от погледа му. Просто изчезна.

После, след като тръсна глава, го видя да се появява. Е, сега вече нямаше да пропусне.

Дан го блъсна и той падна. Пистолетът отхвърча в мрака. Следващото, което усети Кенет, беше как светът потъва в тъмнина.

— Дан, не го убивай.

— Нищо му няма. Просто е зашеметен. Къде падна пистолетът?

— О, Господи, Дан! Виж!

Линда Фелс не знаеше защо е взела ножа на баща си. Мразеше това грозно извито острие, мразеше, когато татко ѝ носеше вкъщи сърни след лов и ги режеше на парчета. Но сега трябваше да използва

точно този нож и знаеше срещу кого, и въпреки че крещеше, изпълнена с отвращение и страх, тя тръгна към Конър Калахан и вдигна ножа.

Крещеше и въртеше глава, за да прогони тези мисли, но те само ставаха по-силни и по-силни.

Дан хукна към нея с всички сили, ала се спъна в един маркуч и се плъзна по леда. Викаше на Конър да бяга.

— Конър, Конър — простена Кейтлин и също затича през кишата, маркучите и тълпата към момчето си.

Тримата Крадци се спуснаха към силоза. Трябваше да стигнат до антената, но с ужас установиха, че не могат, освен ако не се спуснат през пламъците към сигурната си смърт. Но те не можеха да умрат, не биваше, не и докато не възстановяха всичките си чувства и не поживееха пълноценно, поне за един ден. Поне за час.

Но Едно каза:

— Трябва да го спасим.

Две възрази:

— Трябва да спасим себе си.

Три скочи от кораба и литна във въздуха. Обви го огромно огнено кълбо. Виждаше го навсякъде около себе си — червена мъгла. Усети как костите му се нажежават, разбра, че основните животоподдържащи системи в тялото му започват да се стапят.

Цялата сграда беше нестабилна — усещаше я как се тресе, виждаше как пламъците я облизват. Нямаше да издържи дълго, но дори още един миг беше твърде много време. Откъсна антената от бетонния ръб, където беше закрепена.

Огромен огнен език го лизна. Кожата на сивия започна да пука и да се разпада, крайниците му се разтрепериха, после започнаха да се размахват неконтролируемо — милиони микромоторчета излязоха от контрол. Той излъчи: „Тревога, тревога“... и усети, че престава да съществува. Изпусна антената и тя полетя в пламъците. Лявото му око избухна в дъжд от искри. Той падна по-надолу.

Едно се хвърли след него в опит да го спаси, бореше се с огнената стихия. И също се запали. Главата му избухна в блестящо кълбо от искри.

Антената вече я нямаше, но преподавателят все още беше там, залепен за ръба — червеният му диод присвяткуваше и продължаваше да изпраща сигнали — макар и отслабени — до всеки от убийците на Уилкис.

Две издигна кораба нагоре, по-бързо от куршум, по целия път до космоса.

Конър усети как го изоставят. „Не си отивайте — изкрещя в съзнанието си. — Не ме изоставяйте.“ Но беше сам-самичък, нямаше и следа от Кошера. Усещането приличаше на мълчание, възцарило се в центъра на съществуването му. „Върнете се“, изкрещя той, но Крадците не можеха да го чуят, нито двамата мъртви, нито уплашеният и объркан оцелял, който бягаше.

Дан и Кейтлин най-после стигнаха до Конър.

— Мамо, татко! Трябва да се махаме.

— О, Конър! Господи, Конър, ето ме! — развълнувано повтаряше Дан.

Кейтлин го прегърна.

— Да се прибираме. Веднага.

— Здравейте, госпожо Калахан.

Кейтлин отстъпи крачка назад. Знаеше какво държи това момиче, беше го видяла.

— Спри — нареди й. — Не смей да го доближаваш.

Момичето пристъпи по-близо. Беше хубаво момиче, със сладка усмивка.

— Успокойте се, госпожо Калахан.

— Какво искаш?

— Нищо.

— Защо носиш този нож?

Момичето вдигна ножа и скочи покрай нея. Конър отстъпи настрана и острието разсече само въздуха. Момичето пак вдигна ножа, огледа се, сякаш не можеше да види Конър.

Кейтлин я сграбчи за китката, Дан й скочи изотзад и изтръгна ножа от ръката й.

— Коя си ти? Какво ти става, по дяволите?

Момичето се свлече на земята и избухна в сълзи. Наоколо други хора — сигналът вече отслабваше — започнаха да крещят, да си скубят косите и да захвърлят оръжията си.

На покрива на елеватора металните скелети на двамата сиви димяха и изпускаха искри сред извисяващите се пламъци. И въпреки всичко се движеха, извиваха се и се гърчеха, сякаш се опитваха да се изправят. Високо горе две сведе глава и затисна очите си с ръце.

Единият скелет успя да се надигне, протегна ръка към предавателя, потрепери и се свлече. Костите му паднаха в огнения ад. Другият също опита — ръката му опипваше ръба на елеватора, пръстите докоснаха крайчеца на предавателя, черните нокти задраскаха по ключа за захранването — после сивият се разпадна на късчета блестящ метал, кости и черни нокти. Мъничкият червен диод на предавателя остана включен.

И в този момент силозът се срути и останаха да стърчат само трите огромни елеватора. Светлината на предавателя примигна, угасна... но после светна отново. Този път светеше стабилно.

Роб и екипът му се скриха в подземната част на силоза, където бяха машините. Огромните пламъци ревяха над тях, влитаха през люка като огнени езици на чудовище, жадуващо да отнеме живота им. Машинното отделение беше дълго, отсрещният край се беше срутил и гореше. Таванът над тях простена, всеки миг щеше да поддаде. Роб прецени, че има двадесетина секунди да измъкне хората си.

Докато Калаханови бързаха към колата си, ги пресрещна Джимбо Келтън. Усмиваше се.

— Здравсти, Джимбо — подвижна му Дан. — Ние...

Джимбо вдигна ръка над главата си и хвърли камък.

Конър отскочи, но не достатъчно бързо, и камъкът го удари в рамото. Той изкрещя от болка.

Джимбо го замери с още един камък. После трети удари Конър във врата: беше хвърлен от госпожа Келтън — и тя, и Джимбо грабеха всичко, което им попаднеше — парчета дърво, ламарина — и го хвърляха по него. Лицата им бяха посивели, очите им — налудничави.

Конър се затича към колата. Тери Келтън го пресрещна и се опита да го събори. Майка му го настигна, хвана го за якето и го повлече към автомобила, а баща му се опитваше да отблъсне Келтънови, крещеше и ги риташе, и отстъпваше към колата.

— Дан, Джон има пушка! — извика Кейтлин, докато натикваше Конър в колата. — Бягай.

Конър се сви на пода. Ударените места пулсираха от болка. Майка му и баща му се качиха и затръшнаха предните врати. Докато потегляха, в задното стъкло изтрещя камък и то се превърна в мрежа от пукнатини.

— Какво става, по дяволите? — изкрещя Дан.

— Татко, съжалявам, аз съм виновен, съжалявам...

— Нищо лошо не си направил, Конър.

Вече се отдалечаваха от пожара. Конър се надигна и загледа назад към странната сцена, която вече изчезваше в сгъстяващия се сумрак на зимната вечер.

Отправиха се към Оук Роуд по пустия път. Уилтън се стопи зад тях.

— Това е грешка — каза Конър.

— Кое? — попита Дан.

— Пустият път.

ГЛАВА 32

Лорън почти се беше поболяла от тревога и страх.

Най-накрая две коли доближиха портала. Колата на Роб беше предната, следваше я джип „Чероки“, пълен със специалисти в огнеупорни костюми.

Лангфорд отвори прозореца и викна:

— Проблемът все още не е овладян. Трябваш ми веднага.

— Защо не ми се обади, по дяволите? — Тя бързо се качи в колата. — За малко да се побъркам от тревога.

— Ти си имаше заповеди, полковник.

— Заповеди? О, Боже, това военните... Както и да е. Какво стана?

— Луис Крю е мъртъв, Уилкис е в неизвестност. Може да е избягал с откраднат ТиАр.

— Какво е ТиАр?

— Секретно превозно средство — отговори той рязко.

— Убил е Луис Крю?

— Подробностите после. Ситуацията там е ужасна. Не знам какво точно е направил Уилкис, но трябва да отведем детето на безопасно място или още една смърт ще лежи на съвестта ни.

В този миг сирената на базата зави и постовите започнаха да затварят портала. Роб обърна колата и подкара към града.

— Какво става, по дяволите?

— В Уилтън избухнаха безредици.

— Шегуваш се!

— Избиват се. Сериозно.

Лорън затвори очи и обмисли чутото. Стигна до заключение.

— Уилкис не е успял да открие кое е детето, затова е предприел стъпки да постави излъчвател на вълни на насилие с надеждата, че ще бъдат избити всички деца.

— Възможно е. Също така е възможно да е открил момчето, но да се е страхувал да осъществи директно покушение срещу него заради сивите и цялата суматоха да е за отвличане на вниманието.

— Но семейството... те са на мили от града.

— Дойдоха да позяпат пожара — видях колата им. Но вече не са там.

— О, Боже!

— Да, имаме си неприятности.

— Сигурен ли си за Крю?

— В момента е в торба, пътуваща към Райт Пат.

— Беше ли наистина от друга планета? Вярно ли е това?

Роб я погледна и каза:

— Най-добре е да приемеш, че за тези неща не съществува абсолютна истина. Никога. Реалността, повече от всичко друго, се променя в зависимост от начина, по който гледаш на нея. Доколкото ми е известно, може да е бил от Чикаго или Денвър, или отвсякъде другаде. Но беше добър човек, полезен човек. И това е най-важното за Луис Крю.

Минаха отклонението на магистралата, което се вливаше в главната улица, и спряха. Пушек се издигаше от поне четири различни пожара. Някакъв мъж стреляше с пушка от покрива на магазин. Хората тичаха по улиците, повечето също с пушки. Виеха сирени. Един боклукчийски камион се вряза с пълна скорост в Първата църква на Христос. Камбанарията се наклони и под звуците на биещите камбани се стовари върху камиона и на улицата.

Роб отвори телефона си и използва бързото набиране за някакъв номер.

— Положението в града се влошава бързо. Свържете се с губернатора, генерале, защото става наистина лошо. Да пусне националната гвардия — щатските полицаи просто няма да са достатъчни.

Един буик, натъпкан с деца, се понесе към тях, гумите му оставяха димна следа по улицата.

Роб завъртя волана докрай надясно и натисна педала на газта. След секунда буикът профуча зад тях и продължи, преобърна се и се заби в един пожарен кран. Долетя писклив смях, изпълнен с ужас.

— Не можем да минем оттук — каза Роб.

— Прав си.

— Ще трябва да прелетим над града с хеликоптер и да открием детето от другата страна. И мисля, че трябва да го преместим. Да го

махнем оттук.

— Ами Майк? Ами групата? Те няма ли да продължават да се опитват?

Роб я погледна и въздъхна:

— Никога не съм твърдял, че ще е лесно.

Дан караше бързо, искаше да стигне до Оук Роуд, преди лудостта да се разпростре дотам. Ако въобще се разпростреше. Щеше да защитава семейството си с пистолета, докато успееш да се измъкнат от това място. Защото Калаханови, Уилтън и колежът „Бел“ бяха история, и да върви по дяволите скъпоценното му назначение. Бел най-вероятно щеше да се разпадне, така или иначе. Кой би пратил децата си на място, където се случват такива неща?

— Конър — каза Кейтлин. — Имаш ли някаква представа какво им стана на тези хора?

Дан реши, че това е добър въпрос към детето им — то се беше променило толкова много. Можеше да го види в лицето му — нова решителност изпълваше погледа му.

— Свързано е с мен.

В този миг се чу глух удар и колата се разтресе.

— Какво стана?

Конър знаеше, че е куршум, беше усетил омразата на човека, който го беше изстрелял. Смъкна се ниско, под нивото на прозорците.

— Конър?

— Удари левия калник, точно над гумата.

— Кое?

— Куршумът.

Дан увеличи скоростта.

— Конър! — изкрещя Кейтлин. — Защо?

Това не беше правилният въпрос, наясно беше с това. Имаха нужда от друг вид енергия, за да оцелеят в това изпитание. Страхът нямаше да ги спаси.

Имаше нужда от тримата Крадци. Сега, когато бяха изчезнали, разбра, че те са били връзката му с Кошера. Осъзна и колко важен ще се окаже Кошерът за бъдещето му. Също така проумя как му бяха

помогнали — пазеха го, бяха извършили малките, но съществени стъпки, довели до спасението му.

Бяха пожертвали живота си за него.

Отпред се чу трясък и колата излезе от пътя. Дан се опита да продължи да кара, но автомобилът поднасяше неконтролируемо.

— Гумата е простреляна — каза Конър.

— Знам — сопна се Дан.

Майка му се извърна назад. Никога не беше виждал очите ѝ такива — приличаха на напукани стъкла.

Майка му и баща му бяха в паника. Трябваше да се отдалечи от тях, не можеше да позволи погрешните решения, които щяха да вземат, да доведат до смъртта му.

— Спри, татко.

— Не мога! Някой стреля по нас.

Конър пое дълбоко дъх, прехапа устни, за да не се разхленчи, после отвори вратата и се хвърли в снега. Претърколи се навън и продължи да се търкаля, удари се в оградата на Нидърдорфер толкова силно, че видя звезди. Чу колата да ръмжи и докато се изправяше, я видя да се хлъзга по заснежения път, дясната ѝ гума димеше върху леда.

Нещо изсвистя пред лицето му, последва отекващ трясък. Видя на пътя кола и до нея човек с пушка. Човекът вдигна пушката и се прицели пак.

Трябваше да се вмъкне в гората в имота на Нидърдорфер. Прескочи оградата и затъна до кръста в снега.

Майка му изскочи от колата.

— Не, върни се! Конър, не!

Кейтлин също прескочи оградата, разярена като лъвица, която брани малкото си. Дан се втурна след нея. Тичаше дори по-бързо от майка му.

— Бързо в колата, Конър! В колата — това е единственият ни шанс.

— Довери ми се — каза момчето и стисна ръката ѝ. Погледна баща си. — Повярвай ми, татко.

После чу някой да се приближава, подсвиркуваше си.

— Какво правиш? — изкрещя Кейтлин. — Джимбо, хвърли я!

Беше Джимбо Келтън — биеше пъртина през снега с нечовешка мощ в дясната си ръка стискаше голяма брадва.

Конър побягна. Можеше само да се надява, че родителите му ще направят същото. Имаше хиляди акри гора наоколо и това значително щеше да увеличи шансовете му. Да остане до повредена кола очевидно не беше най-умното, което можеше да направи.

Тичаше с все сила през гората, провираше се между дърветата. Но Джимбо беше по-едър и бърз и Конър знаеше, че няма да мине много време, преди да го настигне.

Излезе на някакво сечище и се затича с всички сили, после пак кривна в гората, стремеше се, доколкото може, да не събаря сняг от клоните и да стъпва на местата, където снегът беше най-малко.

Лорън седеше зад Роб. Пилотът на хеликоптера се мъчеше да прелети бързо над полуделия град. Чу се остро изсвистяване, после изкънтяване, после още едно.

— Обстрелват ни — съобщи пилотът.

— Идиоти — промърмори Роб.

Корпусът започна да вибрира.

— Сър, имаме повреда в ротора от вражеския огън — докладва пилотът по интеркома.

— Задръж ни във въздуха.

— Сър, трябва да се върна в базата веднага.

— Задръж ни във въздуха.

— Ще паднем, сър.

— Дори хеликоптерът да се разбие, трябва да ме закараш до целта ми.

— Аз отговарям за тази машина, сър. Трябва да се върна в базата.

— Капитане, животът на никого от нас не е толкова важен, колкото тази мисия. На никого от нас.

— Сър...

— Тази акция е най-важното нещо, което са предприемали военновъздушните сили. Не можем, повтарям, не можем да си позволим да се провалим. Трябва да оставим поне един оперативен агент на място, нищо друго няма значение, разбирате ли!

— Да, сър. Губим височина, сър.

— Ето там — надвика Лорън рева на перките.

Лорън я видя, стара синя кола, смачкана в крайпътната ограда, следи от стъпки в снега потъваха в гората. Три следи, тези по средата бяха по-малки. От друга посока идваше още една следа.

— Не ми харесва това — отбеляза Роб.

— Преследват ги.

— Именно. Един човек... не, четирима са. — Той посочи и Лорън също ги видя: четири отчетливи линии в снега, всички идваха откъм един микробус, паркиран на четвърт миля зад колата на Калаханови.

— Сър, губя контрол над машината.

Като се бореше с контролния пулт, Майк Уилкис успя да придвижи триъгълника на Уилтън Роуд. Ако Калаханови бяха успели да се измъкнат от хаоса, вилнеещ из града, той трябваше лично да се заеме с детето, независимо от последствията. Проблемът беше триъгълникът. От него изтичаше гориво и апаратът губеше височина. По някое време компютърът щеше да заключи, че разбиването е неминуемо. Имаше режим за самоунищожение, който щеше да го изпари за секунди, както и всеки, който се намираше вътре. В другите работещи модели бе внедрен сложен механизъм, който да изхвърли пилота на безопасно разстояние, но в този откраднат прототип такъв липсваше.

Видя да се приближават две коли. Тази отзад беше микробусът на Келтънови. Пред него бе автомобилът на Калахан.

Когато Келтънови откриха огън, изпита тръпка на облекчение. Все още имаше шанс да се получи... поне така му се струваше.

Сега обаче не беше толкова сигурен. Плъзна се бавно над дърветата, оглеждаше терена, но не можеше да прецени реалната ситуация.

Чу се далечен тътен — трите елеватора на силоза се строполиха като трима пияни исполини, вдигайки плащаница от бял прах над притъмняващия хоризонт.

Значи преподавателят вече беше спрял. Колко още щяха да издържат убийците му? Някои от тях може би около час... но повечето щяха да се отърсят почти мигновено.

Разкопча кобура си и снижи самолета към земята. Мина бавно покрай колата на Калаханови и се увери, че е празна. Докато се издигаше, забеляза, че в микробуса на Келтънови нещо мърда. Кучето им — беше затворено отзад и лаеше, искаше да го пуснат.

Уилкис слезе на пътя и отвори задната врата на микробуса. Не му се наложи да чупи стъклото, защото никой не си беше направил труда да заключи.

Кучето изръмжа и хукна към гората. Той бързо се върна на борда на триъгълника и го последва. В командната кабина зазвъняха аларми. Корабът губеше мощност.

Щеше да дебне Конър и да наблюдава... и ако Келтънови се проваляха, щеше да го убие лично.

Конър чу, че се приближава хеликоптер. После в дървото до главата му се заби куршум. Той се хвърли на земята и още три куршума изсвириха съвсем наблизко. Джимбо, на трийсетина метра зад него, извика:

— Браво, татко! Сега вече ми падна.

Внезапно някой го блъсна и нечий ръце го обгърнаха.

— Мамо!

Кейтлин го затисна, не му даваше да помръдне.

— Мамо, недей! Мамо, трябва да бягаме!

— Скъпи, това са Келтънови, те са наши приятели, миличък.

После се появи баща му — за щастие въобще не хранеше илюзии. Вдигна Конър и се затича като луд.

Но отекна изстрел и Конър усети как баща му се олюля. После изпъшка, изпусна го и се свлече в снега. Конър се изправи, но в същия миг дотърча Джимбо, запъхтян, вдигнал брадвата.

— Тате, тате...

Очите на Джимбо искряха като на котка.

— Бягай! — извика баща му.

Джимбо замахна с брадвата и тя се заби в едно дърво, дръжката ѝ зазвънтя от силата на удара. Конър отново чу бръмченето на хеликоптера, този път много ясно. Погледна нагоре.

Гората се приближи вихрено и Лорън залитна към прозореца и за малко да изпадне през отворената врата. Роб виеше от ярост, двигателят пищеше, дърветата се уголемяваха все повече и повече. Лорън гледаше като хипнотизирана как се плъзгат на шест метра над тях.

Обгърна я тишина. Не я беше страх. Помисли си: „Какъв прекрасен свят“, обзе я спокойствие...

— Давай! Давай!

— Какво?

— Скачай! Скачай или ще изгориш!

Всичко беше избухнало в пламъци. Откъде се бяха появили? После осъзна, че хеликоптерът се е ударил в дърветата и за кратко е изгубила съзнание. Пилотът крещеше, мъчеше се да се измъкне, но пламъците го обгърнаха.

Тя се хвърли в пращящите борови клони и снегът я пое като замразяваща утроба. Ако беше през лятото, падането щеше да я убие, но сега се спусна по килим от сняг и ударът в земята беше омекотен.

Изправи се и се огледа.

— Роб?

И го видя. Явно беше ранен, косата му беше опърлена, но той скочи и се втурна сред дърветата. Лорън тръгна след него... и внезапно с крайчеца на окото си улови синьо потрепване като от крило на птица. Но не беше пролет, така че едва ли беше птица.

Беше синята пухенка на дете, дете някъде в тази гора.

— Роб, насам!

Затича се, излезе на някаква полянка и пред нея се появи като видение, за миг сякаш замръзнало в ледения въздух, момче: бе коленичило в снега, цялото зачервено, и молеше за милост друго момче, по-голямо. По-голямото имаше пяна на устата като побесняло куче. И стискаше брадва.

А до тях лежеше мъж и снегът почервяваше от кръвта му. Дан. Лорън хукна към тях.

Брадвата се стрелна с ослепителна скорост, като нападаща змия.

Дан успя да я сграбчи с две ръце и да спечели на Конър достатъчно време, за да може да се изправи и да побегне. Джимбо

изръмжа гневно и се втурна по петите му.

Кейтлин притича до Дан и коленичи до него. Очите им се срещнаха.

— Помогни му — изпъшка той. — Помогни на сина ни!

Тя погледна към дърветата, стана и се затича след двете момчета.

Роб отчаяно се мъчеше да извади оръжието си, но ръката му бе счупена поне на две места и изобщо не го слушаше. Устните му се кривяха от болка, лицето му беше пепеляво, но въпреки това той най-накрая успя да извади оръжието от кобура.

— Стреляй с лявата ръка, Роб — изкрещя Лорън. — Лявата!

Той вдигна лявата си ръка пред гърдите и тя видя, че от нея е останал само безполезен кървав чукал. Гърдите му се надигаха тежко, от устата му покапа размесена с жлъчен сок лига, но Роб продължаваше да се бори, все още се опитваше да вдигне пистолета.

Щом видя Роб да излиза на поляната, където преследването достигаше кулминацията си, Майк бързо изтегли триъгълника — Роб беше запознат с ТиАр технологиите и не беше изключено да го забележи въпреки оптичския камуфлаж. Докато извършваше тази маневра, нежният женски глас започна отброяването:

— Тревога. Саморазрушение след трийсет секунди. Тревога. Саморазрушение след двайсет и девет секунди...

Майк удари бясно контролния пулт, увеличи скоростта на плазмата и оборотите на вентилаторите и успя да възвърне част от подемната сила.

— Отброяването отменено.

За миг той застина неподвижно, не смееше дори да диша, но отброяването не се поднови.

Въпреки това разбра, че скоро ще загуби машината. Активира системата за комуникация. Вече нямаше значение дали военновъздушните сили ще го открият. При всички случаи щяха да дойдат твърде късно, а трябваше да съобщи на Чарлз какво е положението.

— Тук ТиАр-1, предавам координатите си.

— В никакъв случай.

— Чарлз! Можеш ли да дойдеш при мен?

— До три часа.

— Повредите са твърде сериозни. Скоро ще загубя машината.

— Успя ли да отстраниш момчето?

— Почти.

— Майк, президентът арестува Тръста. Докато не получиш ново известие, се смятай за беглец.

Какво беше станало, по дяволите? Как така президентът ще арестува Тръста? Или можеше? Майк не беше сигурен, но съзнаваше, че му предстои битка. Затова изхвърли мисълта за това от главата си и се съсредоточи върху задачата да приближи триъгълника максимално до момчето. И измъкна пистолета си.

Чарлз Гън — все още беше над Вашингтон — никак не хареса думата „почти“. За него това означаваше, че детето може да се изплъзне, а ако това станеше, може би никога нямаше да успят да го елиминират. Не можеше да си позволи да изпадне в ситуацията, която беше унищожила немските войски през четиридесетте — война на два фронта. За Тръста единият фронт щеше да е чудовищното дете, използващо умствените си способности, за да предвижда действията им и да осуетява плановете им. Другият фронт щеше да е президентът и властта му да задържа под арест.

Досега беше изпитвал колебания, но в този миг разбра какво трябва да се направи. Беше увиснал със самолета над една залесена долчинка в Рок Крийк Парк. Издигна се на височината на Гловър Бридж и се насочи по Ембаси Роу. Увеличи видимостта си, като даде команда стените на триъгълника да станат прозрачни. Самолетът около него сякаш изчезна, с изключение на трите контролни табла и седалката му. Движеше се ниско над сградите.

Докато насочваше триъгълника над Масачузетс Авеню, отвори малко капаче под дясната си ръка. Видя се черен бутон. Нагласи височината, после активира подслушвателните устройства. Гласове изпълниха пилотската кабина: пресаташето говореше по телефона, двама агенти от тайните служби си бърбреха за котките си, първата дама обсъждаше с шивача си подходящите цветове за облеклото си.

Най-накрая чу гласа на президента от Овалния кабинет — разговаряше с някого с помощта на преводач.

Натисна бутона и го задържа.

Кухнята на Белия дом приличаше на кипящ ад. Миналата вечер гост беше тайландският министър-председател. Тази вечер се очакваше султанът на Катар, втора поредна държавна вечеря. Готвачът, отговорен за десертите, беше първият, който забеляза нещо нередно — един от сладкишите се тресеше диво. После осъзна, че самият той се тресе.

В конферентната зала горе пресекретарят Роджър Армс тъкмо произнесе:

— Изглежда, че... — когато плочките на тавана започнаха да падат. После лампите угаснаха и веднага се включи аварийното осветление. Разнесоха се писъци и крясъци, някои направо смразяващи кръвта.

В Златната стая портретите на всички седем първи дами паднаха наведнъж. Малко по-късно ги последва таванът. В Овалния кабинет президентът, неговият команден състав и двама, после трима, накрая четирима агенти от тайните служби бяха захвърлени към пода с невероятна сила, заедно с богато обличения султан и преводача. Бюрото, направено от дървен материал от кораба на Нейно величество „Резолют“ и използвано от редица президенти като Франклин Делано Рузвелт, Кенеди и Рейгън, се посипа на дъски на пода. Стените се огънаха навътре и целият кабинет се срина в Синята стая отдолу.

От десет метра разстояние Чарлз наблюдаваше опустошението — и направляваше всеки следващ импулс към сградата. Частните апартаменти на покрива потрепераха и се срутиха, после цялото западно крило потъна в облак прах.

Чарлз прелетя над бъркотията и се отправи към Търговския център. Мина само на сантиметри над правоъгълния басейн и се насочи към паметника на Вашингтон.

Високо горе дългото дуло на линейния усилвател гореше в яркочервено. Всеки път, когато Чарлз натискаше бутона в триъгълника, червеното се превръщаше в ослепително бяло и към земята се изстрелваше топка от светлина.

Туристите крещяха и се мятаха из Търговския център — това бе най-страшното земетресение, удряло областта след образуването на залива на Мисисипи през 1811. Всичко гърмеше и тътнеше. Монументът на Вашингтон се заклати, по финия мрамор пробягаха пукнатини. Вътре туристите се заблъскаха по стълбите.

Монументът рухна почти изцяло, потъна в собствената си основа, като същевременно се разпадаше. Мраморът е мек декоративен материал и не е пригоден да издържа на силни натоварвания.

Чарлз го обиколи няколко пъти, после се премести към Капитолия. Спомагателните двигатели на линейния импулсен усилвател избълваха малки струйки пара, докато сателитът правеше дребни корекции в разположението си.

Конгресът заседаваше. Изведнъж балконите започнаха да се люлеят като хамаци и се сринаха в заседателната зала. За щастие на всички, освен на наблюдателите, имаше слабо присъствие.

Сенатът нямаше такъв късмет. Течеше церемония по награждаването на оттеглящ се сенатор и три четвърти от сенаторите присъстваха. Изведнъж полилеите започнаха да падат, пръскаха се в залата и избиваха десетки хора.

Трусът достигна разломна линия и се разпространи. Тунелът към административната сграда на Сената се срути. После падна мостът „Анакостия“. Навсякъде хората се мъчеха да се задържат на крака, отчаяно се опитваха да избегнат падащите статуи и тавани.

Чарлз продължи безумния си танц — отдели специално внимание на Пентагона. Вътре хората се държаха за бюрата си или се хващаха за вратите и стените, но макар че беше стара, сградата устоя на земетръса.

Най-накрая Чарлз махна пръста си от бутона. В наблюдателните станции по света иглите на сеизмографите се върнаха към нормалното. Но записът беше ясен: земетресение с магнитуд 7,3 по скалата на Рихтер беше поразило Вашингтон. Странно, но епицентърът беше локализиран много близо до повърхността, вместо на обичайната дълбочина между три и пет мили. Още по-странно, но никоя известна разломна линия не можеше да се свърже със силно ограниченото локално събитие, чийто център според практически всички данни беше под Белия дом. И въпреки това изглеждаше напълно естествено.

Джон Ворона беше в кола, минаваща по моста „Анакостия“, когато той се срути, и се удави заедно с двамата мъже, които го бяха арестували. Умря вбесен на Чарлз и на живота, но също така и облекчен, защото осъзна, че Тръстът ще продължи да съществува.

Президентът също умря, смазан под бюрото, което с такава гордост беше приел за свое собствено, без да подозира, че ще срещне своя край зад него — или по-скоро под него.

Чарлз набра височина и се насочи на северозапад. Ескадрила Ф-16, изпратена от „Андрюс“, премина покрай него и шумът на двигателите прониза слуха му.

— Майк, чуваш ли ме?

— Да.

— Какъв е статусът на момчето?

— Неизвестен.

— Проклет да си.

Тери и Джон Келтън излязоха от гората, и двамата въоръжени с пушки. Докато минаваха покрай Дан, Тери приклепна и стреля между дърветата.

Лорън се хвърли през дълбоката до гърдите ѝ пряспа, проправяше си път бавно, като в кошмар. Студът се просмукваше в нея, сковаваше я, но тя въпреки всичко вървеше напред, защото съзнаваше, без напълно да го разбира, че това е един от онези моменти, които могат да преобърнат цялото бъдеще.

Видя Джон да се смее и да се устремява с широки крачки напред, с такава мощ, сякаш снегът се разделяше пред него, както Червено море пред Мойсей, като че ли по някакъв начин чистото зло му помагаше.

— Роб — изкрещя Лорън. — Роб, стреляй!

Лангфорд се опита да вдигне оръжието си, целият трепереше от усилието.

Трима от Келтънови се прицелваха в Конър. Лорън видя, че ги следва четвърти — момче на петнайсет. Разпозна го от сеансите с Боб: имаше косата, лицето, фигурата на момчето, което Адам беше проектирал в ума ѝ, а тя го беше описала толкова подробно на Майк.

— О, Майк, наистина си добър! — Беше превърнал примамката на сивите в един от собствените си убийци.

Изтръгна се от прегръдката на снега и затича по-силно, но всички ловци с изключение на петнайсетгодишното момче бяха твърде далече.

— Роб — извика тя. — Роб, спри ги!

Роб застина, сякаш беше замръзнал, и за миг Лорън се уплаши, че може би е точно така, но ранената ръка се вдигна, все още стиснала тежкия пистолет. Лицето му се разкриви от болка и се покри с ивици замръзваща кръв.

Осакатената ръка се вдигаше все по-високо и по-високо, оръжието се поклащаше. Лорън се напегна за последен скок и блъсна петнайсетгодишния. Момчето изпъшка и падна, а тя го сграбчи и заблъска главата му в снега. Очите му се подбелиха.

Роб вдигна оръжието още малко. И продължи да го вдига нагоре — над нивото на ловците.

— Роб! Роб! Какво правиш?! Стреляй!

Изражението на Роб се промени, очите му помръднаха. Лорън погледна накъде сочи оръжието и извика от изумление, огненият нож на ужаса се заби в сърцето ѝ — видя само на няколко сантиметра над главата си проблясващ триъгълник, който се сливаше толкова добре с небето, че досега не го беше забелязала.

Пистолетът изгърмя и Роб изсъска през зъби, щом откатът запрати вълна от болка през ръката му. С осакатената си лява ръка той разтърка сняг по лицето си, за да задържи съзнанието си будно, и продължи да стреля срещу нещото над главите им — отново и отново.

— Тревога. Саморазрушение след десет секунди. Девет. Осем...

Майк се бореше с контролния пулт. Огромните криле на триъгълника забърсаха върховете на дърветата, посипаха се вълни от сняг.

— Пет. Четири.

Той се спусна към люка. Върховете на дърветата бяха на метър под него.

Скочи. Докато летеше, усети свиреп взрив от топлина, изригнал от умиращия триъгълник. Прелетя през широките клони на боровите и

тупна тежко в снега. Понечи да се изправи — и установи, че глезенът му е счупен.

Роб Лангфорд беше на четири метра от него. Пистолетът на Майк беше изчезнал, но въпреки всичко той закуцука към Лангфорд.

— Роб, трябва да ми помогнеш.

— Не, Майк.

— Роб, не искаш да оковеш цялата човешка раса във вериги, нали? Твърде добър си, за да искаш такова нещо.

— Те не ни оковават с вериги, Майк, те ни дават криле.

— Откъде го знаеш, по дяволите?

Роб стоеше и го гледаше с насълзени очи. Уилкис пристъпи поблизо.

Наблюдаваше сякаш на забавен каданс как пистолетът на Роб бавно се вдига, стиснат в ръка, която изглеждаше като сдъвкана, и подпиран от изгорен чукан.

Дулото се насочи към него. Той видя как Лангфорд стиска зъби, как очите му се присвиват от болка. Почти го беше стигнал... само още две крачки...

Но ударникът се спусна и той разбра, че е изгубил.

ГЛАВА 33

Оръжието изщрака. После още веднъж. Лангфорд го изпусна в снега и Майк стигна до него и го удари в лицето с все сила. Но Лангфорд също беше силен и съобразителен и успя да го изрита в крака и да го повали в снега.

Майк се опита да се надигне — събра всичките си сили и се помъчи да се оттласне от земята, но не успя. Не само глезенът му беше счупен, стана му ясно от кръвта, която се стичаше от устата му.

После към лицето му се устреми юмрук и светлината угасна.

Някак си Роб се изправи. Някак си се отправи към сечището. Уилкис нямаше значение сега, щеше да е зашеметен дълго. В момента най-важно беше момчето. Дългът му беше ясен: трябваше да спаси това момче.

Като крещеше от адските болки, той бръкна с осакатената си ръка в джоба си. Докато поставяше нов пълнител, се задави, преви се надве и повърна.

Стъпка по стъпка, въпреки болката, се придвижи към полянката. Униформата му висеше на парцали, по дясната му ръка се стичаше кръв и оставяше червена следа в снега. Отново вдигна пистолета — този път го насочи към Джон Келтън.

Джон вдигна пушката си, но нямаше военна подготовка и Роб успя да стреля първи и го повали. Не беше смъртоносен изстрел, отчете Роб — Джон се стисна за лявото рамо.

Като видя как баща му пада, Джимбо изрева. Мег се появи от гората с писъци.

Добре, помисли си Роб, те бяха отклонени. Щеше да ги застреля и двамата в мига, в който получиеше ясна видимост.

Дан лежеше, очарован от спокойствието, струящо от здрачаващото се небе. Спомни си Кейтлин на рампата в тайния свят от детството им, когато сивите бяха предрешили живота им заедно. Спомни си тънката ѝ лятна нощница и чу отново така силно, сякаш беше ревят на Ниагара, драсването на клечката. Видя лицето ѝ в трептящата светлина на пламъчето и това лице — Кейтлин в лятото на

своето детство — щеше да е последното, което щеше да вземе със себе си, ако отпътуваше сега.

Лорън пусна зашеметеното момче и вдигна пушката му. В този миг се появи Роб. Пистолетът се изплъзна от пръстите му и потъна на половин метър в снега. Главата му клюмна на гърдите.

— Другите идват ли? — изпъшка той. — Трябва да ги спреш, Лорън.

И падна по очи. Лорън изкрещя:

— Помощ!

Но нямаше кой да помогне. Лангфорд беше толкова покрит със замръзнала кръв, че изглеждаше сякаш носи работни дрехи на месар.

Тя преклени и го прегърна, заповтаря му, че ще го спаси. Откъсна яката на якето си и я подложи под главата му. Той се усмихна вяло.

— Ще умреш от студ — каза ѝ. После очите му се затвориха по начина, по който се затварят очите на хората, когато умират, и Лорън извика пак:

— Помощ!

Внезапно очите му се отвориха. И потънаха в нейните.

— Имаш задача, войнико.

Разплакана — молеше се на Бога за живота му, — тя затича да изпълни дълга си.

Между дърветата беше тъмно. При всяка нейна крачка от клоните на боровете падаше сняг. Но пък и другите събаряха сняг и беше лесно да ги проследи.

Заслуша се.

В този миг, смайващо и, реши тя, съвсем неуместно... се случи нещо. Беше захвърлена обратно в детските си години и правеше първите си крачки.

Това беше зовът на Адам!

Но Адам беше мъртъв, така че...

Лорън долови движение между дърветата — сянка помръдна сред клоните, мярнаха се големи нежни очи, като на елен.

В същия миг Конър, който тичаше напосоки, видя лицето на Лорън в съзнанието си толкова ясно, все едно тя се намираше на телевизионен екран, разположен на метър пред него. Очите ѝ бяха изпълнени със странна светлина, лазурносиня като небето, посипана

по ръбовете с милиони други цветове, най-богатата, най-красивата светлина, която беше виждал.

Лорън също го виждаше в този миг, сякаш в края на тунел от светлина, който минаваше през дърветата.

Забърза напред, бореше се с мъглата от падащ сняг и шибашите борови клони, а светлината проблясваше сред снега, едва доловима, изчезваше на моменти, сетне се появяваше отново.

Преди да успее да стигне Конър обаче, се появи нечия фигура. По-големият от двамата тийнейджъри. Държеше пушка и я беше насочил. В същия миг Конър изплува сред дърветата. Младият Келтън се извърна към него.

С бързо движение Лорън вдигна оръжието си, стреля и младежът падна в снега. Тя се приближи към Конър.

Момчето се обърна към нея, взря се в лицето ѝ, после погледна пушката... и буквално изчезна пред очите ѝ.

Все още го виждаше, но само в съзнанието си, стоеше и се взираше в нея. Както беше правил Адам, по същия начин като Адам.

Лорън клекна, сложи пушката в снега и каза:

— Конър, Конър, няма да те нараня. — Изпрати образ как го прегръща. Внезапно в главата ѝ се появи образ на Конър: как се моли, смирено протегнал ръце. „Няма да те нараня“, изрече тя в съзнанието си по същия начин, по който говореше с Адам.

Проблясък на движение се появи пред нея, после още един, този път по-ясен. Конър отново бе тук. Лорън го прегърна. Съзнанията им сякаш се преплитаха вихрено и това беше чиста наслада и радост, като преброяването на всички числа до последното — и да знаеш, че предстоят още по-съвършени числа, които очакват да бъдат открити.

Сред дърветата се показва Кейтлин и Конър понечи да се втурне към нея, но Лорън го задържа за миг и попита:

— Къде са другите стрелци? Можеш ли да кажеш?

— Затвори очи — отвърна той.

Тя видя мъж — лежеше в някаква падина, ранен в рамото... и жена, беше го прегърнала. Бяха се притиснали един към друг, очевидно отчаяни, и се опитваха да запазят топлината си. Джон и Мег Келтън се бяха отказали от битката.

— Какво става? — попита Конър.

Лорън пак го прегърна.

— Всичко ще свърши, миличък. Много скоро ще приключи.

Лицето му се обля в червенина, той стисна раменете й.

— Какво има? Защо ме мразят толкова много?

— Конър, всичко ще се оправи, трябва да се оправи.

Той се отдръпна от нея, вглеждаше се в мислите си.

— Трябва да помогнем на баща ми.

Затичаха се и тримата, осъзнаваха, че поне засега са спасени и че могат да спасят живота и на други.

Откриха Роб и Дан, и младия Тери — лежеше наблизко, сгушен в снега. Оказа се, че Лорън не се беше престарала и момчето нямаше сериозни травми, просто беше в шок. Очите му бяха изпълнени със страх и то продължаваше да клати глава.

— Какво, какво... — повтаряше шепнешком. — Какво?

Щеше да излезе от това състояние по някое време, колкото и ужасно нещо да му беше причинил Майк, наранявайки психиката му.

Дан беше в съзнание и те го повдигнаха. Конър свали якето си и го подложи под главата му.

Лорън се наведе над Роб. В мига, в който го погледна, очите й се напълниха със сълзи. Докосна посивяващото му лице. Очите се взираха, устните бяха леко отворени, сякаш изумени от смърт, която се беше оказала и откритие. С треперещи пръсти тя склопи очите му. После коленичи, въздъхна тежко и се отдаде на скръбта.

Конър се приближи.

— Все още не е мъртъв. — Каза го, сякаш е най-странното нещо на света. Сложи ръка на челото му и очите на Роб потрепнаха и се отвориха. — Виждаш ли?

Роб се вгледа в нея, безмълвен. Лорън го погледна, после погледна Конър, после отново Роб.

— Помогни ни — помоли я Конър. Кейтлин се опитваше да изправи Дан.

— Ей сега — каза Лорън. Беше преминала основно обучение по оцеляване и оказване на първа помощ. Прегледа Дан и видя, че рамото му е пронизано от куршум. Костите за щастие не бяха засегнати и рамото, макар и разместено, не беше раздробено от изстрела. Но беше изгубил доста кръв. — Трябва да го откараме в болница, още сега.

По пътя към колата зърна някакво движение сред дърветата отстрани. Обърна се, но не успя да различи нищо. С ужас установи, че

не е взела пушката. Това беше глупаво, но също така и знак, че е в състояние на шок. Трябваше да е много внимателна и да се насили да мисли логично. Носеше отговорност за всички. А оцеляването абсолютно винаги зависеше от подробностите.

Движението се мярна отново.

Дан също го видя и възкликна:

— Елен.

— Конър? — попита тя.

Момчето ѝ направи знак да мълчи. Продължиха към колата, като се ориентираха по следите, оставени по времето на лудостта и ужаса. Дан извика от болка, докато го прехвърляха през оградата на Нидърдорфер.

— Трябва ни линейка — каза Кейтлин.

Лорън отвори мобилния си телефон. За щастие бяха достатъчно близо до града, за да има сигнал. Обади се в „Алфред“, свърза се с адютанта на Роб и докладва Лангфорд като тежко ранен, а пилота като загинал при изпълнение на служебния си дълг. После уреди въздушна евакуация. Заради смутовете в града можеше да се забави, но нямаше какво повече да се направи.

Военновъздушните сили щяха да дойдат да приберат своите мъртви. Бедният млад пилот, щяха да приберат праха му в кутия и да я изпратят в дома му, щеше да лежи почетен от земята и спомените на тези, които са го обичали. Но може би Роб щеше да избегне тази съдба, щеше да оцелее.

„Ще се омъжиш ли за него?“

Тя се засмя:

— Стига да мога.

Кейтлин ѝ хвърли въпросителен поглед.

— Тери — каза Конър, — майка ти и баща ти са добре.

После погледна към Лорън.

— Там има още някой.

— Знам. Роб.

— Не, друг е, близо до Роб. Пълзи. Опитва се да ме достигне.

— Може ли да го направи, Конър?

Момчето поклати глава.

— За какво говорите? — попита Дан.

— Нищо — бързо отвърна Конър.

Лорън чу в ума си: „Не им казвай, че мога да чувам мислите им“. „Добре, Конър, няма да кажа.“

Дан докосна импланта в ухото си. За миг му се стори, че пак чува Конър, гласът му бе странно омекотен, идваше от центъра на собствената му глава. Трябваше да разбере какво значи това — но не сега. Сега трябваше да спаси семейството си. Облегна се на Кейтлин, докато вървяха, и тя прошепна:

— Обичам те, Дан, спомних си всичко и те обичам.

Колкото и да го болеше, тези думи го изпълниха с вихър от преливащо облекчение. Прегърна я, притисна я към себе си и почувства в дълбините си любовта, която съзиждаше душата му, любовта към Кейтлин.

Тя го целуна и тази целувка сякаш му вдъхна нов живот — докато едно неловко движение не предизвика изгаряща болка в рамото му.

Сълзи бликнаха от очите му, но Дан успя да се усмихне и закричи към колата.

— Ще сменя гумата.

— Ние ще я сменим — заяви Лорън.

Бяха на шейсетина метра от колата.

— Ще тръгнем право по Уилтън Роуд — каза Кейтлин — и отиваме в болницата в Беривил. Освен ако лудостта не е обхванала всичко? Така ли е? Знаеш ли нещо, Лорън?

— Спрете. — Лорън не можеше да повярва на очите си. — Не мърдайте.

Огромно куче скочи на покрива на колата.

ГЛАВА 34

Взираше се право в Конър, дълга лига се точеше от зейналите му челюсти.

— Божичко! — възкликна Дан.

— Това е Манрико — поясни Кейтлин. — Кучето на Джон.

— Конър, какво става? — попита Лорън.

Момчето отстъпи крачка назад.

Кучето скочи от покрива, пристъпи към него.

— Не го гледай в очите — предупреди го Лорън.

Манрико се устреми към тях.

Както беше постъпил с всички обезумели, Конър се опита да прати на Манрико успокояващи мисли, но кучето продължи да скача през снега, тичаше право към него.

В този миг изящна плаха сърна излезе от гората. Появата ѝ беше толкова неочаквана, видът ѝ — толкова възхитителен, че дори налитаният Манрико спря и се обърна.

Тя имаше големи влажни очи и дълги мигли, и лице като прекрасна песен. Вървеше напред, тънките ѝ крака леко стъпваха в снега, който блестеше в златно под последните дълги лъчи на угасващото слънце. После издаде звук, леко просвирване, което е знак за тревога сред този миролюбив вид.

Ушите на Манрико щръкнаха към нея. Сърната се приближи, изящният ѝ нос душеше въздуха, очите ѝ бяха дълбоки и спокойни като среднощни езера.

Две беше сигурен, че кучето може да бъде отвлечено, сега, когато предавателят беше престанал да изпраща заповедите за убийство. Приблужи се още повече, излъчваше в съзнанията на хората и на кучето всички подробности от образа на сърна, които можеше да си спомни.

Гласът на Конър произнесе: „Внимавай“.

Две се приближи още малко.

— Наистина ли е сърна? — попита Лорън.

— Разбира се, че е сърна — каза Тери.

Конър хвана ръката на Лорън.

Сърната се приближи. Манрико извърна погледа си от нея и го насочи към Конър. Изръмжа тихо. Беше зловеща убийствена заплаха — тиха, но смъртоносна. Сърната отново издаде нежен звук, после заподскача, закуцука, както би постъпила майка сърна, ако малкото ѝ е застрашено.

Беше близо, точно отвъд оградата. Хълбоците на Манрико застинаха неподвижно, ушите му се насочиха напред и от гърлото му се изтръгна вой. Сърната отново издаде тревожния си зов и закуцука, повлече се по снега. Това свърши работа: песът прескочи оградата и залая. Настигна я и впи зъби в гърлото ѝ.

В същия миг тя изпищя и внезапно вече не беше сърна, беше сив в огромна беда, разкъсван от побесняло куче. Отскубна се и скочи встрани от Манрико, едната му ръка висеше, главата му люшкаше зловещо.

Конър изрева и хукна към оградата, но Лорън го задържа:

— Не!

От сивия се посипаха искри. Кучето зави и се загърчи, а сивият започна да се върти все по-бързо и по-бързо, докато се превърна във вихър от искри и летящ огън.

После всичко утихна и не остана нищо освен разтопено петно в снега, пушеща земя и обгорените останки на Манрико.

— Влизайте в колата — изкрещя Лорън.

Те го направиха, но не можеха да потеглят.

— Трябва да сменим гумата — заяви Лорън от задната седалка, където беше седнала с Конър. — Вие тримата стойте тук, аз ще го направя.

— Ще помогна — заяви Конър.

— Не — отсече Лорън.

— Ще помогна.

Лорън отговори мислено: „Не, твърде опасно е“.

„Защо си толкова добра в това?“

„Тренираха ме с години да бъда твой учител.“

Момчето се намръщи.

— Учителите са невероятно досадни.

„Аз няма да съм.“

Майк все още беше някъде в гората, може би обезвреден, но може би не. Тя не можеше да си позволи да изложи Конър на опасностите, които вероятно се криеха съвсем наблизо.

Над главата им се появи тъмен хеликоптер с изрисуван червен кръст. Кейтлин и Лорън слязоха и започнаха да крещят и ръкомахат, но хеликоптерът продължи към гората, където лежах Роб и мъртвият Джимбо Келтън.

Тери Келтън, който беше отказал да влезе в колата, заплака.

Откъм града се появи кола.

— Трябва да сме внимателни — каза Кейтлин.

— Конър — прошепна Лорън. — Можеш ли да разбереш?

— Какво да разбере? — сопна се майка му.

Конър обаче затвори очи и откри, че може да претича по заснежения път и да надзърне в колата.

„Поли е. Няма опасност.“

„Слава Богу!“

„Сивите ли ме направиха такъв?“

„Да, те.“

„Никога няма да свърши, нали?“

Лорън му се усмихна.

— Ти искаш ли?

Очите му срещнаха нейните и тя откри, че ѝ е невероятно трудно да го гледа. Липсваше ѝ Адам и общуването с Конър ѝ тежеше, защото знаеше, че това дете е причина за неговата смърт.

Момчето слезе от колата.

— Конър!

— Всичко е наред, мамо.

Уорнърови приближиха и спряха.

— Недей — настоя Кейтлин, настигна Конър и го хвана за раменете.

— Мамо — успокой я той, — всичко е наред. Те не са... засегнати. Пусни ме да отида.

Тя го пусна.

Конър се качи в микробуса.

— Пропуснахте го, нали? — попита Поли.

— Направих снимка с телефона.

— Мамо! Татко! Нали ви казвах, че са изпуснали бунта! — Той погледна приятеля си с блеснало от възторг лице — В града имаше безредици и Националната гвардия дойде с хъмвита, цялата история ще се появи по всички новини. Беше абсолютно невероятно, и ти го изпусна, дребосък. Мама трябваше да те откара вкъщи, ха-ха!

Кейтлин се наведе към прозореца и каза:

— Дан има нужда от медицинска помощ. Трябва да го закараме в Беривил, колкото се може по-бързо.

Високо в небето блестеше сребърна точка. Малкото превозно средство, където тримата Крадци бяха живели толкова много години, сега беше празно. Железните плотове, където Кейтлин и Дан бяха смесили душите си, където беше положена Марси, и Конър, и толкова хиляди други през вековете, сега бяха пусти и безмълвни.

Сякаш беше жив — а можеше и да е така, — малкият кораб се завъртя сякаш търсеше накъде да се отправи.

Ала нямаше място, където да отиде. Висеше самотно в празното небе.

Конър седеше тихо между Поли и Ейми на последните седалки на микробуса. Пред тях майка му и Лорън поддържаха баща му.

Усещаше страданието на баща си, чуваше уплашения шепот, идващ от импланта, който ги свързваше, но възнамеряваше да е много, много предпазлив, когато слуша предаването от него, и да го прави само ако е абсолютно наложително. Искаше любовта на баща си, а не неговия страх.

Слушаше свистенето на колелата, тихите гласове на възрастните и нещастните хлипове на Тери и продължаваше да усеща отсъствие в себе си, и колкото повече го чувстваше, толкова по-добре разбираше какво значи липсата на Кошера. Краткото време, през което беше част от него, му бе създавало усещането за музика и той съзнаваше, че може да дирижира тази музика, може да я направи ярка и величествена, и истинска.

Един ден може би щеше да е достатъчно силен, за да се свърже сам с Кошера, да го присъедини към съзнанието си. Дотогава обаче

щеше да е сляп в най-дълбокия смисъл на думата.

Имаше нужда от тримата Крадци, те бяха втъкани в съществото му, част от него, можеше да усети смътно далечното присъствие на Кошера да го вика: „Конър! Конър!“, но не можеше да отвърне, не и без съзнанието на тримата Крадци, които да усилят и препратят отговора му.

Конър се плъзна от тялото си над заснежената гора и последва блестящата сребърна нишка, която го свързваше с изгореното място близо до оградата на Нидърдорфер, където лежеше жалка купчина от парцали и пръчки и празни черни очи.

„Събуди се — каза той в тайния ефир на съзнанието. — Върни се при мен.“

За миг снегът се размести, но съвсем малко — пораженията, които беше понесъл Две, бяха твърде големи.

Една мисъл изникна в съзнанието на Конър от нова част в ума му: „докле се не скъса сребърната верижка и не се съдере златната превръзка...“^[1], и той разбра, че това е любовта, описана в Библията, таен код за тези, които знаят.

— Ето — прошепна той — иде, припка по планината...^[2]

И сред полето останките на сивия запърхаха под нощния вятър.

На седалката пред него Тери Келтън хлипаше, главата му беше клюмнала на гърдите.

Конър си помисли: „Мога да му помогна“. Не знаеше как или защо може да напуска тялото си. Беше му известно всичко за астралното пътуване — беше експериментирал с него, както и с гледането от разстояние и всички подобни неща, защото разбираше физиката на суперпозицията и начина, по който електроните в мозъка по време на медитация могат да станат неопределени, да не са само на едно място, и как това може да се използва за броденето по скрити пътища.

Плъзна се навън и нагоре и видя с ума си четирима души с униформи на военновъздушните сили и две алуминиеви носилки в снега. Видя и че Мег и Джон са живи.

— Майка ти и баща ти са живи — каза на Тери. — Но Джимбо и Манрико не оцеляха.

Тери се обърна назад.

— Откъде знаеш?...

Конър срещна погледа му. „Душата ти знае“, каза в ума си. Тери примигна, после погледна настрани и се умълча. Накрая прошепна:

— Благодаря ти, че ми каза.

Конър имаше още работа. Затвори очи и извика в ума си тримата Крадци, така както се бяха появили миналата нощ, смутени и уплашени, криещи се зад дърветата и ужасени, че могат да направят грешка. Представи си ги как подскачат в нощта по начина, по който го правеха тогава, толкова притеснени, че го плашат, и толкова неспособни да разберат как да не го правят.

„Имам нужда от вас“, каза в съзнанието си.

Мисълта му беше посрещната от тишина.

Стигнаха до болницата и лекарите веднага се заеха с Дан.

Появи се хеликоптерът на военновъздушните сили и се отправи към площадката за кацане на покрива.

„Можеш ли да видиш кой е вътре?“, попита Лорън в главата му.

Конър отново излезе от тялото си и се устреми нагоре към тавана... и откри, че може да премине през него... видя крака на хора, после се издигна по-нагоре, през следващия таван. Озова се на покрива и видя Келтънови на носилки.

Имаше и още един мъж, приятеля на Лорън, симпатичния офицер с осакатена ръка и изгаряния.

После измъкнаха четвърти мъж. Имаше тясно потайно лице и ръждивосива коса. Беше в агония, зъбите му бяха оголени, мятеше глава, за да не крещи.

Върна се обратно в тялото си и каза:

— Той е. Той е там, горе.

— Кой? — попита Лорън.

Конър знаеше какво иска да разбере. „Твоят приятел.“

Лорън се просълзи от радост.

— Конър, какво й е? — попита Ейми.

Той поклати глава. Как можеше да обясни?

— Конър — прошепна Лорън. После в съзнанието си: „Ти го излекува, нали?“

„Не знам.“

Ейми плъзна ръка към неговата — колебливо. Конър я стисна. Тя затвори очи и склони глава на рамото му.

Поли поклати глава и изсумтя:

— Тъпи хлапета!

Седяха един до друг на сините пластмасови седалки в чакалнята на спешното отделение. Ейми се усмихна и Конър видя една от сребърните нишки, минаваща между двамата. Погледна надолу, където тя се скриваше под ризата му. Опита се да я докосне, но ръката му мина през нея.

Срещна очите ѝ и съзря там искрата на надеждата и любовта. Ейми ги затвори — и той видя лицето ѝ да се променя. Стана по-възрастно, по-красиво, по-пълно. Устните ѝ бяха червени от червилото, после носеше булчинска рокля и бяха в красива църква, и хорът пееше, и той слагаше пръстен на ръката, която държеше в момента.

Около тях се появи пролетна градина, пълна с ружи и рози. Вече не седяха на пластмасовите столове, а на пейка. Коремът ѝ беше станал огромен. Тя извърна глава назад и се засмя, а той я прегърна... в реалния свят, не във видението за бъдещето.

— О, Боже — изкриви устни Поли.

— Млъкни, момченце — сопна се Ейми. Целуна Конър по бузата и се засмя.

Майка му и един лекар излязоха от двойната врата в другия край на чакалнята и лекарят съобщи:

— Баща ти ще се оправи.

Зад лекаря се появиха родителите на Тери и той изтича при тях.

Кейтлин седна до Конър и го прегърна. Той затвори очи — наслаждаваше се на уюта, лъхащ от двете жени.

— Наистина заспива бързо — каза Ейми.

— Гаджетата спят прегърнати — подхвърли Поли.

— Събра му се много — намеси се Кейтлин. — Наистина е уморен.

Зад тях няколко униформени от военновъздушните сили се втурнаха към спешното отделение.

— Какви пък са тези? — попита Поли.

Докато минаваха през двойните врати на вътрешната част на спешното отделение, Лорън видя Роб на носилка, скочи и изтича при него. Обхвана лицето му с длани. Той отвори очи и се усмихна отпаднало.

— Изглеждаш ужасно. — Гласът му беше едва доловим шепот.

Тя се опита да се усмихне.

— Това добре ли е, или зле?
— Добре е. Наистина е добре.
Тя го целуна.
— Сър? — чу се глас до тях.
Роб извърна глава.
— Да, майоре?
— Наредено ни е да арестуваме полковник Уилкис.
— Той в хеликоптера ли е? — попита Лорън.
— Да — потвърди Роб немощно. — О, да.

В този миг Чарлз Гън наполовина носеше, наполовина влачеше Майк по коридора. Чу приближаващи гласове и ускори крачка. Мина през някаква врата и се включи аларма.

Триъгълникът на Чарлз беше зад вратата, люкът му бе отворен и вътре грееше светлина. Ако не се броеше тя, самолетът беше невидим.

Чарлз помогна на Майк да се качи по стълбата, после я издърпа. Офицерите от военновъздушните сили се изсипаха през вратата и се опитаха да нахлуят в триъгълника. Чарлз безмилостно простреля един и останалите се изтеглиха. Той остави Майк във входния тунел, хвърли се в пилотската кабина и блъсна ръчката. Чу се зловещият вой на вентилаторите — оборотите им нарастваха шеметно.

Под него офицерите вадеха оръжията си. Той знаеше колко уязвими са триъгълниците за огнестрелни оръжия и започна бясно да натиска бутони и да дърпа ръчки по контролния пулт. Светът се завъртя вихрено, алармите за претоварване се включиха.

Но болницата се отдалечаваше и изстрелите не успяха да нанесат никакви щети. Той насочи носа на машината към мрака и се стопи в нощта.

Конър спеше между Ейми и майка си и сънуваше времето, когато синчецът щеше да се покаже изпод земята покрай пътищата и птиците щяха да се върнат в Кентъки, видя как задният им двор се раззеленява и как баща му пълни басейна с градинския маркуч. След това засънува дни на лятна безметежност. Събуди се за малко и промърмори:

— Всички ще бъдем свободни, всички.

— Ние сме си свободни — каза Ейми. — Донякъде. Не е ли така?
— Донякъде — отвърна той. — Но предстои още толкова много...

Но в сърцето си се отчая и извика: „Върнете се“.

Тишината продължи да е единственият отговор.

— Виж, Конър Калахан, ако ще си ми гадже, трябва да се постараяш да не бъдеш такъв всезнайко. Можеш ли?

Той се усмихна.

— Ще се опитам.

Клепачите му се затвориха и Конър отново се опита да потърси музиката на Кошера.

Снегът, тъмен сега, бавно покриваше тялото на Две, а в пепелищата на зърнения силос посипваше странните метални кости на събратята му, дълбоко сред черните руини.

---

[1] Еклесиаст 12:6. — Б.пр. ↑

[2] Песен на Песните. 2:8. — Б.пр. ↑

ЕПИЛОГ

КЪСНО ПРЕЗ НОЩТА, КОГАТО ДЕМОНИТЕ ИДВАТ

Прибраха се вкъщи — той и майка му. Баща му трябваше да остане в болницата за няколко дни. Лорън също дойде и Конър осъзна, че тя ще живее тук — трябваше, той имаше нужда от присъствието ѝ.

Късно през нощта Конър лежеше напълно буден, прогонил безмълвните си страхове. Беше в стаята си в мазето. Майка му беше в спалнята си и в съзнанието си той можеше да види, че спи. Лорън беше будна.

Той се качи горе. Тя седеше в дневната и отпиваше от висока чаша.

— Конър?

— Здравей.

— Не можеш да заспиш ли?

— Наспах се.

— Аз също. — Лорън вдигна чашата си. — Искаш ли глътка?

Той поклати глава.

— Карат ме да пия вино на вечеря. Една от многото теории на баща ми. Знаеш ли, че всеки път, когато го правиш, убиваш шест хиляди неврона?

— Чувала съм нещо такова.

— Аз ще имам нужда от всичките си неврони.

— Ела, седни до мен. — Тя потупа канапето и момчето се приближи и седна до нея. — Страх ли те е, Конър?

— О, да. — Той погледна през стъклената врата на верандата. Навън сега беше светло, надвисналата луна караше снега да блести нежно.

„Конър.“

— Искам просто да поговорим, може ли? Не ми харесва да правя това.

— Но аз не съм...

— Напротив, направи го — каза името ми.

„Конър.“

— Чух това. Но не съм аз.

Възможно ли беше? Едва ли. Той въздъхна.

— Приятелите ми са мъртви.

— Приятелите ти? Джимбо?

— Да, и той също. Но имам предвид — нали разбираш — тези, за които не би трябвало да говорим. Имам нужда от тях, Лорън. Без тях съм като изгубен.

— И аз се чувствам по същия начин за моя приятел. Той беше сив, но сивите не са чудовища, имат потребности и надежди, и... — Млъкна и го погледна. Той беше толкова малък, обикновено малко дете, тесни рамене, нежно неоформено лице, само обещания и потенциал.

— Значи ти липсва?

— По-рано можех да го усетя в теб, поне донякъде, и това беше хубаво. Беше като да се завърнеш у дома.

Той се замисли над думите й.

— Господи, ако хората можеха да ни чуят за какво говорим, щяха да ни сметнат за луди.

Тя усети, че Конър не желае да обсъжда въпроса за Адам. И защо би искал? Адам беше умрял за него и тази истина не бе лесна за приемане.

— Аз съм войник — каза Лорън. — Моят приятел беше сред воините на своя свят. Духовната армия на сивите. Имам предвид, че те всъщност нямат армия, като организация. Но военните винаги знаят от какво е част смъртта. Не мислим за това, мислим за живота. Но смъртта е част от него.

Трябваше да спре. Не искаше да чуе сълзите в гласа й.

„Знам, че е умрял заради мен.“

Лорън не отговори, не можеше, защото едва сега осъзна колко много е обичала Адам. Всичките й други любовници бяха просто играчки. Адам беше извисяващата се любов на живота й и онази малка стая с канапетото и картините на майки с деца беше символ на всичко, което никога нямаше да се случи.

В някакъв смисъл Адам я беше дарил с дете, не беше ли така?

„Конър.“

„Престани, Лорън. Спри веднага!“

„О, не!“

Той примигна, изпъна гръб и се вгледа към верандата. Това не беше Лорън — тя беше приведена, със затворени и пълни със сълзи очи, чашата ѝ щеше да се разлее всеки момент.

Изправи се.

— Отиваш да спиш ли?

Той едва я чу. Излезе на верандата.

— Конър?

Нощта беше огромна и пуста, небето — обсипано със звезди. Студът режеше, но някак приятно, сякаш студените зимни звезди бяха част от мъката му.

Лорън се появи зад него, после дойде и майка му и му подаде палтото. Беше обула топли чехли от агнешка кожа.

— Защо си станал в три през нощта, ако смея да попитам?

После зад оголените дървета се появи проблясък. Просветна и изчезна.

— Това фенерче ли е? — попита майка му.

Но Конър вече тичаше по стълбите на верандата и през заскрежения двор.

— Хей — извика; гласът му разкъса дълбоката тишина.

Втурна се през дърветата — разбутваше вейките, пробиваше си път между удрящите го клони. Излезе от горичката... и видя на стотина метра малкия кораб, който лежеше в основата на всичко — почти докосваше земята.

Сега не блестеше ярко. Всъщност едва примигваща синя светлина танцуваше по повърхността му. Докато го приближаваше, видя, че е по-голям, отколкото изглежда.

— Конър! Конър, спри!

„Погрижи се за нея, Лорън. Кажи ѝ, че съм добре.“

„Така ли е?“

„Нямам представа.“

Приближи се още до нещото. То издаваше странен тракащ звук, като от топчетата на въртящ се лагер. Имаше кръгъл отвор, не люк, просто отвор. Можеше да види дървената конструкция, която, поддържаше тънкия външен слой. Натисна го и корабът подскочи леко във въздуха.

Надникна вътре.

После майка му го настигна.

— Не — каза тя с глас, изпълнен с ужас. — Трябва да се махнем оттук.

— Мамо, чакай.

— Конър, бягай! — Тя го дръпна и го повлече обратно.

— Не! — Той се отскубна от нея. Вмъкна се в кораба и видя седнали на малка пейка трима много опърпани и проскубани сиви.

— Здравсти, приятели.

Те се размърдаха, дръпнаха се.

„Здравсти, приятели.“

„Благодаря ти — дойде притесненият отговор с невинния им механичен глас. — Благодарим ти за живота си.“

„Аз ли ви върнах към живот?“

„Конър, ние сме част от теб.“

— Конър! О, Господи, Конър! — Майка му го избута и влезе. Очите ѝ, замъглени от сълзи, проблясваха гневно, лицето ѝ бе обляно в пот въпреки студа. Тя оголи зъби като диво животно и Конър осъзна, че всъщност се е превърнала в животно. — Спомням си това нещо — изсъска тя. — И то е ужасно, то е зло, Конър.

Тримата Крадци се отдръпнаха към стената. Вътре в съзнанието си виеха и плачеха.

„Останете спокойни“, изпрати им послание Конър. После каза високо:

— Мамо, седни.

До отсрещната стена имаше два тесни черни плота.

Щом ги видя, тя стана съвсем непреклонна. Ръцете на сивите се издигнаха към бузите им, устите им се разтвориха. Те се притиснаха към стената, колкото се може по-плътнo.

— Конър, това място... — Тя погледна железните плотове. — Беше като някакъв кошмар. Не мислех, че е... това.

Кейтлин се приближи до плотовете и докосна единия.

И Конър видя как тя се променя и става отново момиче, точно както Ейми беше станала жена пред очите му преди броени часове. Красиво русо момиче, с лунички, облечено в тънка лятна нощница.

После около нея се появиха звезди и той видя на плота до нея момче, и звездите обградиха и двамата.

Когато видението свърши, майка му стоеше до единия плот и тупаше с юмрук по черния грозен метал.

— Конър — прошепна, — това е мястото, където ни събраха с баща ти. Точно тук.

Той я прегърна.

— Ако не го бяха направили, тогава целият ми живот... Никога нямаше да срещна баща ти. — Тя поклати глава. — Конър, те са ни направили, направили са семейството ни.

Погледна го и сега очите ѝ бяха нежни майчински очи. Прегърна го силно.

Бавно, предпазливо, толкова предпазливо, колкото можеха да бъдат тромавите Крадци, сивите се измъкнаха от скривалището си и се приближиха.

Конър чу Едно да казва: „Нека я докоснем“.

Две отвърна: „Не можем“.

Три попита: „Какво да правим?“

— Мамо, протегни си ръката.

Тя се опита, но трепереше твърде силно. Конър хвана ръката ѝ и заедно се протегнаха към сивите, и ръцете им се докоснаха.

Майка му отскочи.

— Хвана ме ток!

„Не правете така.“

„Страх ни е.“

— Няма да го направят пак — увери я Конър.

Тя посегна и докосна лицето на Три, а той — ръката му трепереше като лист — докосна нейното. Едно и Две се приближиха и петимата образуваха кръг.

Звук се надигна в съзнанието на Конър, величествената песен, която вече беше чувал, гласът на Кошера, извисяващ се, радостен и изпълнен с надежда.

После се чу звъненето. Тримата Крадци се отдръпнаха към далечната стена. Гласът на Кошера заглъхна.

„Какво става?“ — попита Лорън.

— Мамо, телефонът ти.

Крадците се спогледаха. Кейтлин извади телефона си, заслуша се за момент, после каза:

— Идваме. — И затвори. — Баща ти е буден и иска да ни види.

Тя тръгна към отвора — и видя как полето се отдалечава, къщите се въртяха под звездната светлина, после настъпи тъмнина.

— Конър, те ни отвличат!

Отвън се чу глухо напукване и през отвора се процеди светлина. Още едно изпукване и още светлина. Конър надникна навън.

— Знаеш ли къде сме?

— Не, Конър! Сигурно на друга планета. Бедният ти баща...

— Хайде, майко.

И ѝ помогна да слезе на площадката за кацане, озарена от автоматичните лампи — глухите изпуквания бяха от включването им.

Не бяха направили и три крачки, когато повърхността на кораба засия и Крадците се стопиха в бездната на нощта.

Конър едва долови зова в главата си:

„Къде си? Конър!“

„Откараха ни до болницата, Лорън.“

Някакъв служител излезе на площадката и викна:

— Пак ли спешен случай? Какъв е? Къде е болният? — После се огледа. — Какво става тук, по дяволите?

— Дойдохме да видим един пациент — каза Кейтлин. — Дан Калахан.

— Но как? О, добре. Със спасителен хеликоптер ли дойдохте? Къде е?

— Бързаше — обясни Кейтлин. — Ние също.

Слязоха при Дан.

Конър остави майка си да отиде до него. Тя се наведе и го целуна нежно. Погледнаха се с обич, после продължиха да се целуват. После Конър се приближи и семейството отново беше заедно, трима души, пропити от удивление.

Високо над тях трима други — също хора, но с различна форма — също се събраха заедно, ръка за ръка.

Лорън караше като луда по заснежените пътища. Най-после стигна до болницата, наби спирачки, скочи от колата и тичешком влезе в сградата.

Затича по коридора, профуча по стълбите, после зави зад ъгъла и влетя в стаята на Дан Калахан. Дишаше тежко.

Спря зашеметена от това, което видя.

Семейство Калахан бяха стигнали до края на нещо. Вместо да се сгушат един в друг, може би да плачат, да проклинат Бог и съдбата, всички спяха. Конър лежеше до баща си, който леко похъркваше. Кейтлин седеше на един стол до тях, главата ѝ бе отметната назад, устата ѝ беше отворена. Ръката ѝ почиваше върху чаршафите, пръстите ѝ докосваха превързаната ръка на съпруга ѝ. Той беше прегърнал сина им със здравата си ръка.

Докато стоеше на вратата, Лорън се замисли колко невинни, неопорочени са все още, дори след всичко преживяно и видяно. А момчето — какви ли сънища го спохождаха в океана от мисли, който обитаваше сега?

Пристъпи в стаята, отиде до леглото и ги загледа. Колко невероятно силни бяха хората. Ако я бяха попитали по-рано как ще им се отрази всичко, щеше да отговори, че ще се нуждаят от успокоителни или дори от усмирителни ризи. Но това подценяваше силата на човешкия дух и на простото, ала съществено нещо, което представлява семейството.

Наведе се и целуна Конър по бузата. Момчето не помръдна, не показва с нищо да е усетило докосването на устните ѝ. Лорън се опита да успокои съзнанието си. Калаханови може и да бяха в мир със себе си, но нейното съзнание беше обитавано от демони — Демона на страха от бъдещето, демона на недоверието, демона на опасността от измама.

Дръпна един от свободните столове и седна така, че да може да вижда и Калаханови с тъмния прозорец зад тях, и осветения тих коридор.

— Имате ли нужда от нещо? — попита една минаваща сестра.

— Не, благодаря, всичко е наред.

— Показателите му са стабилни.

— Знам.

Сестрата се усмихна, после продължи по пътя си. Звукът от стъпките ѝ постепенно заглъхна. Лорън поглеждаше ту към коридора, ту към прозореца и към Калаханови. Не беше сигурна защо го прави. Може би нямаше за какво да се тревожи. Може би битката наистина беше свършила и предстоеше обучението на Конър.

Но докъде щеше да доведе то? Каква трябваше да е нейната роля?

Засмя се тихичко. Какъв абсурден въпрос. Обучението щеше да отведе и двамата, а после всички хора отвъд въображението, отвъд границите на познатия ни свят.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.